

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 102

Ple del Parlament

Sessió 48, tercera i darrera reunió, divendres 10 de març de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat 300-00290/13	3
Proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme 202-00059/13	10
Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 200-00014/13	19
Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2023 200-00015/13	68

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 48.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, el conseller de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La vicepresidenta segona

Bon dia, diputats, diputades.

Interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat

300-00290/13

Reprenem la sessió amb el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula, per a l'exposició de la interpel·lació, el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller Elena, avui l'interpello, però abans de començar aquest intercanvi d'impressions entre vostè i jo vull començar aquesta intervenció, i hi dedicaré un parell de minuts perquè em sembla important, fent, parant esment sobre una qüestió que ens ha sorprès avui al matí. Ens hem despertat amb una notícia realment execrable, una campanya que ha aparegut a les seus d'Esquerra Republicana a Barcelona, una campanya amb fotografies del senyor Ernest Maragall i del seu germà, Pasqual Maragall, el que alguns considerem el millor alcalde de la història de Barcelona, que posa «Fora l'Alzheimer de Barcelona». Jo realment crec que és important que en aquest hemicicle tinguem la capacitat de fer d'una vegada per totes un elogi de l'adversari polític. Això no és política, això és antipolítica. *(Aplaudiments.)* Gràcies.

La veritat és que, quan veia aquesta campanya, avui al matí, recordava un episodi que va tenir lloc entre el senador McCain i l'expresident dels Estats Units, el senyor Barack Obama, en què en un míting del senyor McCain, una senyora exaltada i probablement desaprensiva, va cridar que ella no podia fiar-se, no podia confiar en el senyor Obama perquè ell era un àrab. I el senyor McCain immediatament va agafar el micro i va dir: «No, senyora. El senyor Obama és un home de família decent que amb el qual, senzillament, discrepem en qüestions fonamentals.»

I això és el que és la política, discrepar en qüestions fonamentals, poder discrepar des de la raonabilitat, des del respecte mutu, des de la capacitat de dir les coses amb contundència i amb fermesa, però no amb voluntat d'ofendre el teu adversari polític, i reconèixer que formem tots part d'una mateixa comunitat política. Això és la comunitat política, que jo li pugui dir a vostè, senyor conseller, coses que no li agradaran i que vostè em digui a mi coses que no m'agradaran, però sense caure en un menyspreu tan absolutament execrable com el que hem vist en aquesta campanya contra el senyor Maragall, efectivament, una persona a qui jo considero una persona decent, un home de família decent, una persona amb la qual discrepo en qüestions fonamentals. Però crec que és important que posem en valor el respecte i aquesta

voluntat d'arribar a uns punts que ens permetin tenir una conversa de comunitat política per la senzilla raó de la humanitat del personatge.

En aquest sentit, vull recordar l'obra del seu avi, l'obra del senyor Joan Maragall, de l'avi del senyor Ernest Maragall, que es diu «La ciutat del perdó», quan parla de..., «no senti la germanor amb aquests infeliços?», quan el senyor Maragall precisament defensa el senyor Ferrer i Guàrdia, un anarquista, un àcrata que estava als antípodes de la seva manera d'entendre la política. El senyor Joan Maragall, amb el seu catolicisme, que estava esparverat de com en aquella època es cremaven esglésies, segurament impulsat per persones que tenien idees semblants a les de Ferrer i Guàrdia, va tenir la capacitat de demanar en aquest article meravellós, que el recomano a tots, «La ciutat del perdó», precisament el perdó del senyor Ferrer i Guàrdia.

Dit això, senyor conseller, avui l'interpello sobre el respecte als cossos i forces de seguretat de l'Estat a la nostra comunitat, dels Mossos d'Esquadra, però també de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil. En aquest sentit, estem vivint una època en la qual hi ha un menyspreu cap al principi d'autoritat, una època en la qual hi ha un menyspreu cap a les forces de l'ordre que a mi em resulta certament preocupant.

Les forces de l'ordre no estan aquí per reprimir, no estan aquí per prendre decisions arbitràries, sinó que estan aquí per garantir drets i llibertats de la ciutadania. Estan aquí precisament per impedir que es cometin actes il·legals, i en molts casos també per impedir que els poders públics ultrapassin les seves competències i arribin a solucions que són totalment il·legals.

Per això jo crec que és fonamental, més enllà de reivindicar precisament el Cos de Mossos d'Esquadra com a policia autonòmica de Catalunya, reivindicar també el respecte a la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, cossos pels quals moltes vegades en el nostre debat públic hi ha una profunda falta de respecte.

En aquest sentit, senyor conseller, jo li demano que vostè impulsi una cooperació més profunda entre els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya en matèries tan importants com la lluita contra el terrorisme, contra el crim organitzat, contra el narcotràfic. Des d'aquest punt de vista, és evident que la cooperació pot millorar. La malfiança entre cossos i forces de seguretat de l'Estat només perjudica el conjunt dels ciutadans, que esperen una feina, una tasca ordenada i eficient dels nostres cossos i forces de seguretat, sense recances de caire ideològic, sense menysprements innecessaris. I jo confio, o espero, si més no, que vostè sigui capaç precisament de redreçar aquesta situació.

En aquest sentit..., i sé que no és una cosa que depengui exclusivament de vostè, però sí que crec que el seu impuls és important per aquesta qüestió. Crec que necessitem que des del Parlament de Catalunya i des del Govern de la Generalitat es tingui molt present la necessitat de millorar les condicions professionals, laborals, les condicions de vida, en definitiva, dels agents de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil que donen servei als ciutadans de Catalunya. Tenim una rotació entre el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil absolutament inassumible, perquè perjudica profundament el benestar dels ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, jo crec que és imprescindible reconèixer l'entrega i la professionalitat dels nostres funcionaris del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil. Això és una cosa que, per desgràcia, no l'hem vist aquests anys. És evident que els policies nacionals i la Guàrdia Civil, que han patit moltes vegades el menysprement precisament per una operació que va tenir lloc durant l'U d'Octubre, amb l'operació Copèrnic, doncs, ha portat..., ha dut a terme una campanya de menysprement contra la seva imatge. I jo crec que des d'aquest punt de vista hem de reconèixer que, si més no, els policies nacionals i la Guàrdia Civil van haver de fer una tasca per la..., jo crec que lamentable inhibició que els responsables polítics dels Mossos d'Esquadra van imposar al nostre cos.

Des d'aquest punt de vista, jo crec que és imprescindible que hi hagi aquest reconeixement i que es prenguin les mesures necessàries per garantir, precisament, la

dotació de Policia Nacional i de Guàrdia Civil que han de prestar servei a Catalunya en l'exercici bàsicament de les seves competències i respectant, lògicament, també les competències del Govern autonòmic i de la policia autonòmica.

Hem de sol·licitar o crec que seria imprescindible que se sol·licités des del Govern de la Generalitat al Govern d'Espanya que s'estableixin els incentius econòmics oportuns que evitin l'excessiva rotació que es produeix en les plantilles del Cos Nacional de Policia i també de la Guàrdia Civil, que és evident que va en detriment del servei que presten al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Sol·licitar també al Govern d'Espanya que incentivi la permanència dels funcionaris del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil a Catalunya. Al contrari, en comptes de fer un replegament de la Policia Nacional, el que hem de fer és incentivar la seva permanència a Catalunya. La seva tasca és absolutament complementària a la dels Mossos d'Esquadra, i jo crec que això també és responsabilitat del conseller del ram, en aquest cas vostè, senyor Elena.

I jo crec que hi ha altres aspectes que han format part també del nostre debat públic en els últims mesos, com ara la qüestió de la infiltració d'agents de policia en moviments que puguin ser o que puguin acabar resultant perillosos per a la convivència. Això és una cosa que forma part de la normalitat de qualsevol cos de policia: ho fa la Policia Nacional, ho fa la Guàrdia Civil i ho fan també els Mossos d'Esquadra. Però això s'ha d'explicar també a la ciutadania; tenim un deure, com a polítics, de pedagogia davant de la ciutadania.

I després hi ha una altra cosa. Jo crec que..., l'altre dia jo passejava per davant de la comissaria..., de la prefectura de Policia Nacional de Via Laietana i veia una altra vegada un grup de manifestants, entre els quals hi havia la senyora Carme Forcadell, amb crits realment ofensius contra la Policia Nacional. I crec que aquest assetjament..., és imprescindible que aquest assetjament, que aquests atacs a la Policia Nacional i també a la prefectura de Via Laietana acabin d'una vegada per totes. És una cosa que, a parer meu, demostra la falta, diguem-ne, de qualitat democràtica del nostre debat públic, quan es permet o es normalitza aquest atac sistemàtic als cossos i forces de seguretat de l'Estat, com també quan es normalitza l'atac a jutges, fiscals i, en definitiva, al nostre sistema judicial.

Jo crec que un aspecte que és imprescindible –i, senyor conseller, jo estic convençut que vostè està preocupat i està sensibilitzat amb aquesta qüestió– és el de la cooperació. I m'agradaria que vostè ens donés alguna informació al respecte –el que pugui, òbviament, donar-nos– sobre la cooperació entre el Cos de Mossos d'Esquadra i la resta de cossos i forces de seguretat de l'Estat que actuen a Catalunya.

Aquestes serien les principals qüestions o recomanacions que nosaltres, des del nostre grup parlamentari, li faríem, conseller. I, en tot cas, continuem a la rèplica.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, conseller.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies. Diputades, diputats, acostuma a passar que vostès tenen un to molt molt diferent al que utilitzen als mitjans de comunicació en temes de seguretat del que després utilitzen aquí al Parlament.

I vagi per endavant, doncs, que comparteixo les primeres paraules que ha dit sobre el fastigós cartell que hem hagut de suportar aquests dies, que són fruit de l'odi, i l'odi en política el que sustenta és la persecució a la persona, la persecució a unes idees, la persecució al diferent. I, en aquest sentit, malauradament, està molt estès a la nostra societat i també en el debat públic, aquest tipus de comportaments. Per tant, tot el suport al president-alcalde Maragall i a l'exconseller Ernest Maragall, que

està aguantant el que no hi ha dret a aguantar. (*Aplaudiments.*) I no m'estenc més, perquè em sembla que no... En fi, deixem-ho aquí.

Però els hi deia que tenen un debat..., una pràctica molt diferent. Miri, fa uns dies el senyor Carrizosa deia que la Policia Nacional pateix maltractament a Catalunya i va alhora reunir-se amb un sindicat, amb un sindicat policial, del Cos Nacional de Policia. I probablement el que va voler era, doncs, això, alegrar les orelles del qui tenia al davant; però... I, per tant, alegrar les orelles, permetin-me que l'hi digui, de sectors extremistes als quals vostè sempre critica, però que després sempre en vol el seu aplaudiment en temes de seguretat. I és malauradament així.

Es dirigeix al Govern de Catalunya per dir-li que..., sustentat en aquest eventual maltractament que pateix el Cos Nacional de Policia, i s'adreça a nosaltres, no? Jo d'entrada li vull dir una cosa. Digui'm un exemple, un dia, en el que el conseller d'Interior hagi provocat, interpellat o practicat un maltractament a algun agent, a algun cos de seguretat que opera al nostre país. Vostè pot conèixer la meva opinió sobre aquesta qüestió.

Si el maltractament és exercir fins al final les nostres competències com a policia integral de Catalunya, això ja és una altra cosa. Això ja respon a una concepció diferent del que ha de ser el Cos de Mossos d'Esquadra, que alguns –vostè deu saber si és un d'ells– el voldrien residual, el voldrien accessori, el voldrien com a molt complementari al que fan les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Jo crec que el problema de fons és aquest. El pressentiment que hi ha darrere d'aquests comportaments, d'aquestes afirmacions, és justament això, és la convicció de que és una anomalia a resoldre que el Cos de Mossos d'Esquadra sigui la policia integral de Catalunya.

Com vostè pot imaginar..., la meva opinió sobre qui hauria de ser la policia única del nostre país la coneix; seria: policies locals, Guàrdia Urbana i Mossos d'Esquadra. Però mentre existeixin altres cossos de seguretat que tenen competències en una qüestió tan sensible com és la seguretat al nostre país, la coordinació existirà; ha existit, existeix i existirà. I així ho fem amb les policies locals, i així ho fem amb tots els cossos de seguretat que operen en el nostre país. Perquè ens hi juguem molt, perquè la coordinació és necessària i perquè el bé pel qual vetllem és especialment sensible, que és la garantia dels drets i llibertats dels ciutadans i de les ciutadanes.

Ara, com bé diu el preàmbul de la llei, i crec que és molt clar i és molt precís, la coordinació –i d'acord amb el que diu el mateix Tribunal Constitucional– no vol dir menyscabament o sostracció de les competències d'aquells que es coordinen. I qui és policia integral a Catalunya i seguirà sent policia integral a Catalunya és el Cos de Mossos d'Esquadra. I ho repeteixo per a tranquil·litat de tots, ho he dit moltes vegades: la coordinació entre les diferents policies és essencial, és fonamental per a l'eficàcia policial en molts àmbits: en l'àmbit del terrorisme, en l'àmbit de la ciberdelinqüència, en l'àmbit del combat contra el crim organitzat vinculat a la droga i altres aspectes... I, en aquest sentit, hi han exemples magnífics d'aquesta cooperació: des de la cooperació amb policies internacionals en el combat contra la ciberdelinqüència, per exemple, i la participació de Mossos d'Esquadra en un operatiu molt important que va desarticular una xarxa europea en aquest àmbit, fins a la cooperació amb les policies locals, que acaben a vegades convertint aquesta cooperació en el desmantellament de grans operatius, també.

Per tant, coordinació, n'hi haurà. Ha existit, existeix i existirà. Políticament –no com a conseller d'Interior–..., políticament, treballaré perquè a Catalunya només hi hagi la policia de Catalunya, sigui el sistema de policies locals, Guàrdia Urbana i Mossos d'Esquadra. Però, com a conseller d'Interior, indiscutiblement treballaré en aquesta coordinació; ara, exercint fins al final les competències que són pròpies del Cos de Mossos d'Esquadra, que és la policia integral de Catalunya. Que, per altra banda, és una gran policia europea; una policia integral que opera en el nostre país per terra, a l'espai i també –i també– al mar.

Una policia que és pionera i que és moderna. Ho vèiem l'altre dia amb els sistemes de protecció aèria a la ciutat de Barcelona. Ho veiem, per exemple, amb els nous reptes que s'han assolit en l'àmbit de la policia científica, amb la detecció de les empremtes, amb sistemes innovadors i pioners arreu del món, o, per exemple, amb l'eficàcia en la seguretat d'un esdeveniment tan rellevant com el Mobile.

Una policia que està en creixement. En aquest sentit, Mossos d'Esquadra avui pot accedir i accedeix al conjunt de dades que existeixen en l'àmbit internacional per a la prevenció del delictes. També és una policia que pot operar de forma transfronterera, no només en el seguiment, sinó també en la investigació de diferents delictes –elements, per cert, que el seu partit va criticar en l'àmbit de l'Estat espanyol.

Una policia que té el respecte de tots els que operen en l'àmbit de la seguretat. I una policia en creixement, una policia que va camí dels 22.000 efectius, per ser més propera, per consolidar allò que és l'ADN de Mossos d'Esquadra, que, a part de l'eficàcia, és també la proximitat, que és una divisa fonamental per garantir l'eficàcia.

I vostès, que avui presenten això des d'aquest àmbit, amb aquest to tan..., en fi, tan pausat i tan calmat, han estat molt agressius amb el Cos de Mossos d'Esquadra. Ho han estat molt. Perquè, en el fons, la seva organització no creu que Mossos d'Esquadra hagi de tenir el rol que ha de tenir. No ho han cregut mai, i per això sempre han estat tan durs, tan crítics i tan refractaris al creixement del Cos de Mossos d'Esquadra.

Les han dit de l'alçada d'un campanar, contra el cos de Mossos d'Esquadra. Han arribat a dir que recomanaven la desobediència –i ho ha dit la líder del seu partit–, al Cos de Mossos d'Esquadra. Han dit, reiteradament i manta vegades, que Mossos d'Esquadra hauria de dependre del Govern central, perquè tenen aquesta concepció residual, accessòria, amb una mirada petita del que ha de ser el Cos de Mossos d'Esquadra. Han parlat de la seva intervenció i han arribat a dir barbaritats tan grans com que en aquest país, si ets independentista, pots fer el que et doni la gana, que Mossos d'Esquadra no actuarà contra tu, i que si no ets independentista i poses l'himne d'Espanya et perseguiran.

I sempre –sempre, sempre– hi ha una cosa que els caracteritza, que és que mai són capaços de posar ni un exemple. I després els hi farà també algunes preguntes sobre algunes de les reflexions que ha fet, vinculades a la infiltració i vinculades també a la comissaria de Via Laietana. Sempre han fet de la seva política de confrontació la divisa que ha sustentat el seu discurs polític. I, malauradament, víctima d'aquest comportament i víctima d'aquesta estratègia, també n'ha estat, el Cos de Mossos d'Esquadra. Jo els emplao a canviar aquesta orientació i que tinguin en vostès, el Cos de Mossos d'Esquadra, un suport inqüestionable.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Conseller, des del nostre partit mai no deu haver sentit una crítica a un sol agent dels Mossos d'Esquadra; el que ha sentit en moltes ocasions és una crítica absolutament contundent i ferma contra la instrumentalització del Cos de Mossos d'Esquadra per part dels seus partits, del partit, en aquest cas, del Govern actual, i d'altres partits d'àmbit nacionalista. És evident que hi ha hagut una instrumentalització política del Cos de Mossos d'Esquadra pretenent que els mossos d'esquadra s'inhibeixin de les seves responsabilitats polítiques.

Des del punt de vista policial, nosaltres mai no hem criticat cap agent dels Mossos d'Esquadra, i molt menys el conjunt dels agents del cos. Bé, sí que hem criticat algun personatge que encara sorprèn que estigui al Cos de Mossos d'Esquadra, com el senyor Albert Donaire, que es dedica a fer unes afirmacions a xarxes socials imprò-

pies d'un agent armat, d'un agent uniformat. I, per tant, criticarem sempre aquesta voluntat d'instrumentalitzar i d'erosionar la imatge pública dels Mossos d'Esquadra.

Jo crec que el que més mal ha fet a la imatge pública dels Mossos d'Esquadra en els últims anys ha estat precisament aquesta sensació, aquesta percepció d'inhibició, aquesta percepció de falta d'assumpció de les seves responsabilitats, no dels agents, sinó dels responsables polítics dels Mossos d'Esquadra, que, lògicament, tenien un projecte polític basat en una pretensió d'arribar a un estat de dret i van intentar posar al seu servei un cos de mossos, un cos de policia que és absolutament respectable, des del nostre punt de vista.

Per tant, nosaltres, el que senzillament hem demanat moltes vegades..., i diu vostè que hem demanat que estigui al servei del Govern d'Espanya o de l'Estat. Això, que jo sàpiga..., podríem cercar-ho a l'hemeroteca, però, que jo sàpiga, no hem afirmat mai això, llevat d'en una circumstància molt concreta, que era quan, precisament durant els dies del cop d'estat que van fer els partits separatistes l'any 17 contra l'estat democràtic de dret, es va veure de forma evident com s'intentava des del Govern posar els mossos d'esquadra als peus dels cavalls i posar-los entre l'espasa i la paret de les seves responsabilitats: o complir les seves responsabilitats o complir amb un govern que s'havia declarat en insubordinació i en absoluta rebellia contra l'estat democràtic de dret. Per tant, això és ben diferent. Les nostres crítiques són molt centrades precisament en aquesta actuació política i no, en cap cas, dels agents. I, per tant, jo crec que s'han de posar les coses en els seus justos termes.

Clar, senyor Elena, vostè parteix de la base de fer afirmacions que nosaltres hem dit, i jo, francament, no crec que les hàgim dit. En tot cas, podríem aquí cridar alguna d'aquestes agències que es dediquen a corroborar el que diu un polític o un altre. Però jo crec que, de les coses que vostè ha dit que nosaltres diem, cap d'elles és certa, i l'hi dic amb tot el respecte. I no li dic que vostè sigui un mentider, perquè no l'hi considero, però en aquest cas jo crec que ha dit una mentida, una cosa tan senzilla com això. I a mi, francament, això em preocupa, perquè no em sembla raonable en el debat parlamentari.

A part d'això, jo crec que l'actual conjuntura, doncs, demostra que en el debat públic a Catalunya impulsat des de les més altes instàncies del poder autonòmic hi ha un menysteniment dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. És evident. Hem vist declaracions de polítics del Govern, de l'actual i dels anteriors; és veritat que l'actual és bastant més contingut que els anteriors en aquesta mena de discurs, però és evident que hi ha hagut un discurs de menysteniment. Cada setmana votem aquí, a cada ple, mocions per expulsar la Policia Nacional de la nostra comunitat, per bandejar qualsevol presència dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, i, lògicament, com que per vostès és el més raonable del món, per foragitar la Prefectura de Policia de Via Laietana o, si més no, que la Policia Nacional marxi d'allà.

A més, hi ha una qüestió que no és només una qüestió subjectiva, interpretativa del nostre grup, i en aquest cas meva concretament, sinó que és que hi ha una sentència judicial que precisament diu que la Generalitat va menystenir..., o va discriminar, més ben dit, els policies nacionals en la vacunació de la covid, la qual cosa em sembla una de les coses més execrables que he vist jo en l'àmbit polític en els últims anys. Que en un moment dramàtic en el qual tots els servidors públics estaven fent la seva tasca, estaven fent la seva feina, ajudant els ciutadans de Catalunya a superar una situació realment dramàtica, el Govern de la Generalitat tingués la falta de sensibilitat, la falta d'humanitat, la falta de sentit d'estat i de sentit de la responsabilitat menystenint, discriminant els policies nacionals en l'ordre de vacunació per la covid em sembla una cosa absolutament immoral. Permeti'm que l'hi digui, senyor conseller.

Per tant, sí que hi ha elements que acrediten aquesta animadversió del seu Govern, i sobretot dels anteriors, envers els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Gràcies. Segueix igual, és a dir, segueix amb aquest to calmat i pausat i dient-les de l'alçada d'un campanar, però és que... Perquè, clar, fa afirmacions que després no concreta absolutament en res –no les concreta–, què és allò que practiquen habitualment en el seu partit, que és difamar, afirmar genèricament, però no fer ni una concreció.

El que jo li he dit sí que ho concreto. És a dir, el senyor Rivera, l'any 19, demanava la intervenció del Cos de Mossos d'Esquadra. La senyora Arrimadas demanava també que depengués del Ministeri de l'Interior i no que depengués de la Generalitat de Catalunya, i així d'explícitament ho diuen. I després fan aquesta fallàcia, que és la de la de dir: «No, no, no, no. Jo em poso amb els dirigents, eh?, no amb els agents.» Però, aleshores, quan vostè afirma –vostè..., el seu partit– que, a Catalunya, si tu poses l'himne d'Espanya et persegueixen, i si ets independentista pots fer el que et dona la gana, això, a qui s'està adreçant directament? És a dir, qui són els qui permeten que un que és independentista pot fer el que li dona la gana a Catalunya? Els agents. S'està dirigint directament al Cos de Mossos d'Esquadra. O és que es pensa que hi ha una ment oculta darrere que els hi va dient als divuit mil agents que no toquin aquest perquè és independentista i en canvi persegueixin aquest que no ho és?

Escolti, això és fer un doble joc. Vostès s'estan adreçant a un determinat col·lectiu, que són els sindicats i els entorns dels sindicats de la Policia Nacional, que vostès deuen saber quines relacions hi tenen i quin interès tenen de quedar bé amb ells. Però el que els demano és que el seu joc amb aquests sindicats, les seves relacions i la seva simpatia no vagin en perjudici del Cos de Mossos d'Esquadra, i que no l'utilitzin, l'atac al Cos de Mossos d'Esquadra, per caure simpàtics en aquests entorns, perquè em sembla que és un error, també, per la seguretat.

Ja que vostè sempre afirma que és liberal i afirma, a més a més, que està aferrat a la raó i a la llibertat i allunyat de tot nacionalisme i intenta sempre expressar, i en termes molt educats sempre, la seva..., en fi, això, aferrat a la raó i a la llei, jo li pregunto: vostè què opina, el seu partit què opina que un cos de policia infiltrei en moviments socials agents per fer un seguiment d'allò que fan aquests moviments sense autorització judicial i sense que hi hagi després cap conseqüència des del punt de vista delictiu per a aquests col·lectius? Quina opinió en té?

O diguem-ho al revés: què hauria dit vostè si, per decisió d'un cos policial, s'entrés a organitzacions, a seguir-les i a controlar quina és la seva activitat, i, després, a l'agent que s'hi ha infiltrat se'l premiés? Quin seria el seu capteniment amb relació a això des del seu liberalisme, des del seu aferrament a la raó i des del seu aferrament a la llei? Ho dic perquè vostè ha dit..., ha justificat que es fes això. I ha justificat això en el sentit de dir: «Clar, quan hi ha organitzacions que poden generar un perill per a la convivència...» Exactament qui és que decideix que hi ha un perill per a la convivència? La direcció nacional del seu partit? O com va, això? Perquè en teoria –en teoria– això és competència de jutges i tribunals.

I, amb relació a la Via Laietana, miri, és molt senzill: per què reivindicuem que això es retorni a la Generalitat o a l'Ajuntament de Barcelona? Per què? Perquè allà es va torturar –perquè allà es va torturar. I perquè molta gent en aquesta societat, independentista i no independentista..., i crec que vostès haurien d'estar amb això, perquè això no va de que hi estigui o no la Policia Nacional a Catalunya –que és un altre debat, ja li he dit la meua opinió–, sinó de que *aquell* equipament, *aquell* espai, *aquell* edifici representa la barbàrie. Va succeir la barbàrie, allà. I volem recuperar la imatge i volem recuperar l'honor dels qui van patir allà dintre el que van patir. És per això que reclamem el retorn d'aquest equipament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme.

Proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme

202-00059/13

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, de Junts per Catalunya i de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar van sol·licitar la tramitació en lectura única davant el Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar elevar al Ple a la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats de totalitat. Els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun. En primer lloc, intervindran els tres grups parlamentaris proposants. Per tant, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Membres de la Mesa, diputades, diputats... Salutacions als escoltes que han volgut acompanyar-nos en aquest primer dia de tràmit parlamentari de l'aprovació d'aquesta llei. No us negaré que hi ha temes que fan més il·lusió que altres. Vaig créixer amb un pòster del meu germà editat pels Pioners de Canet a l'habitació que deia «ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble», amb una foto d'en Raimon. Amb la Montse Vinyets dèiem de fer un faristol potser diferent, i no sé si una guitarra i un cançoner haurien acompanyat, perquè l'ocasió s'ho mereix. S'ho mereix perquè avui els venim a demanar al Ple la votació a favor de fer una tramitació per lectura única de la llei de reconeixement de l'escoltisme, representat per la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge.

Creiem que la simplicitat de la formulació, la naturalesa de la llei en si mateixa, ho aconsella, i ho permet el mateix article 138 del Reglament. Junts, la CUP i Esquerra Republicana vam registrar la proposta i convidem a quasi tots els grups a donar suport a la tramitació per lectura única. Una proposta de llei treballada conjuntament i amb la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge, que agrupa Acció Escolta de Catalunya, Escoltes Catalans i Minyons Escoltes i Guies de Catalunya.

Abans, val la pena... Un amic meu diu: «la pena, val?... (*L'orador riu.*) Abans, val la pena agrair la feina feta dels diputats que havien tractat aquest tema, molt avançat, en legislatures anteriors. I val la pena també posar en valor l'Associació Nacional Parlamentària Escolta de Catalunya, que vam reprendre el juny de l'any passat.

Els deia que hi ha temes que fan més il·lusió, perquè ajudar a que el moviment escolta a casa nostra tingui una llei que el reconegui és, d'alguna manera, retornar al moviment escolta el que ell ens ha aportat, i fer-ho en forma d'una llei que li aplaní el camí, com diu l'article primer, del reconeixement institucional, social, i l'enfortiment, la protecció, la promoció i la projecció internacional del moviment representat per la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge.

El lleure en general i l'escoltisme en particular són una estructura d'estat a casa nostra en els darrers vuitanta anys, a pesar de les interrupcions franquistes... O, més ben dit, una estructura d'estat per lluitar contra les interrupcions que el franquisme havia comportat a la nació catalana a base d'educar en valors infants i joves perquè esdevinguin persones amb projectes de vida propis i ciutadans compromesos. Perquè el mètode escolta, com diuen, impregna caràcter, i moltes vegades ha estat l'embrió del compromís posterior de moltes persones que hi han passat –que hi hem passat–per a la millora de la cosa pública, ja sigui des d'un àmbit professional, cívic,

social, civil o la suma de tots aquests, i també per a la millora de la cosa pública a Catalunya democràticament i nacionalment.

El lleure educatiu en general, els moviments en particular i l'escoltisme i guiatge especialment han estat conformadors d'una mirada que no es pot separar de la Catalunya que tenim avui i que hem heretat dels nostres pares o dels nostres avis o dels nostres germans grans, i que, com tota bona educació, volem transmetre als nostres fills. Hi ha un sentiment de pertinença, una manera de fer i entendre la col·lectivitat que es podria haver gestat de moltes maneres i en molts llocs i situacions, però resulta que coincideix que una d'aquestes maneres, un d'aquests llocs i una d'aquestes situacions és en l'entorn del moviment escolta i de guiatge.

Reconèixer l'escoltisme és sinònim de reconèixer un model de país basat en les persones i basat en la confiança que l'Administració o el Govern no pot ser ni ha de ser únic en vertebrar la vida de les persones. El paper de les entitats, de les associacions i del lleure educatiu, però també dels agrupaments escoltes, dels caps, del sistema d'equips, del contacte amb el medi natural, el marc simbòlic, el progrés personal i l'aprenentatge per mitjà de l'acció, són instruments fonamentals per avançar en aquesta societat més inclusiva i justa que desitgem per al segle XXI. De dissabte en dissabte, de sortida en sortida, d'activitats en activitats..., el cau, el barri i el campament, tots aquests llocs, els volem per treballar per aquesta societat més justa.

Si reconeixem aquests valors al moviment escolta, és de justícia que, quan ell se'ns adreça a la seu de la sobirania popular i ens demana que aquest Parlament el reconegui..., no els podem girar la cara, sobretot perquè volem construir un país pròsper, solidari, cívic i lliure al servei de tothom, sempre a punt.

Res més, però res menys.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La vicepresidenta segona

Té la paraula, pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per guanyar, la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades i tots els caps i quehles i altres persones vinculades al moviment que ens acompanyen. Bé, la llei que presentem està registrada per tres grups parlamentaris, que suposen molts diputats d'aquest hemicicle, i és el fruit d'un treball conjunt fet amb el moviment escolta. Es va convidar també els comuns i el Partit Socialistes perquè participessin en la presentació conjunta d'aquesta llei. No s'hi van sumar, però, tot i això, esperem el seu vot favorable tant a la tramitació per lectura única com, posteriorment, per a la seva aprovació.

Aquesta, per nosaltres, és una llei necessària, perquè vol blindar amb el necessari reconeixement institucional el moviment escolta i guia, sobretot en la seva vessant internacional, perquè tingui entitat pròpia respecte al moviment d'àmbit estatal, perquè aquesta és una entitat pròpia que es dona a la pràctica des de fa molts anys i que ve d'una llarga tradició.

Com exposa l'article 3 d'aquesta llei, l'objectiu del moviment escolta i guia és contribuir, per mitjà del mètode escolta, al desenvolupament dels infants i joves perquè assoleixin un alt nivell en el seu creixement intel·lectual, social, físic i espiritual com a individus, com a ciutadans responsables i com a membres de la comunitat local, nacional i internacional.

En qualsevol cas, la importància d'avui de donar tràmit a aquesta llei no es troba tant en la seva llarga tradició històrica –que també, però ja veiem que el moviment escolta ha funcionat sense la necessitat de cap norma jurídica–, sinó que la seva importància està en la necessitat de fer una declaració institucional que el moviment escolta avui és més necessari que mai.

Fa uns mesos, el Departament de Salut alertava de l'increment dels episodis de conductes suïcides en la nostra societat, i especialment entre el nostre jovent. Tot

i la cruesa de les xifres i de la seva corba ascendent, no hi ha manera que es posi a l'equació la necessitat d'identificar i atacar les causes socials i polítiques que hi ha darrere d'aquest malestar, de preguntar-nos quina és la raó que està fent que la salut mental sigui una nova pandèmia entre els joves i entre el conjunt de la societat.

Per la CUP, aquesta pandèmia no és una qüestió individual, de la persona, derivada de desajustaments biològics que necessiten una teràpia o un fàrmac, sinó que té a veure amb l'espiral de precarització a tots els nivells en què ens trobem encerclats; amb unes relacions socials amb una forma profundament exigent, però alhora buida i injusta, que es construeix en una espècie de mons virtuals d'entreteniment sota avatars.

Aquest malestar, que és palpable cada dia més en la nostra salut mental i també en la física, no és una mera catàstrofe. No és un virus que ha sortit d'un mercat de Wuhan. És l'expressió més crua d'un món vell que es col·lapsa i que toca fons, un fons al qual ens vol arrossegar fent de l'angoixa, la tristesa i la derrota vital més absolutes el seu missatge permanent per tenir-nos dominades en la por, en el replegament cadascú dins de casa, mentre la roda del capitalisme va girant.

I el remei d'aquest malestar col·lectiu no pot ser cap narcòtic, ni cap opiàci antidepressiu, ni cap teràpia d'autolamentació, sinó tot el contrari: el que ens cal és enfortir els espais de trobada que ja existeixen i construir-ne de nous, tots els que puguem, i superar les constants invitacions que fan als nostres infants i joves a quedar-se a casa. Les xarxes no poden ser un espai de socialització, no són un lloc on construir vincles; aquest espai ha de ser l'espai col·lectiu.

I per això els agrupaments escoltes ara resulten més imprescindibles que mai, perquè l'escoltisme contribueix a formar persones per al demà, i no a modelar consumidors. És una esmena a la totalitat a plataformes, TikToks, canals de YouTube, *likes* a publicacions i paquets d'Amazon. L'escoltisme és una esmena a la totalitat a una societat que vol el nostre jovent..., consumidors passius de l'última banalitat de torn. Perquè, per si algú encara no se n'ha adonat, el capitalisme té posades les seves grapes també als espais d'oci. No es conforma amb les precaritzacions laborals. I l'escoltisme actua com a tallafocs a aquesta entrada del capitalisme als espais d'oci.

També és sinònim d'igualtat. Una igualtat profundament anivelladora, que fuig d'aquests cants de sirena que criden els infants i joves a ser marcadament diferents els uns dels altres, a la constant autoafirmació, que no serveix de res. I per què volen que els nostres fills i filles s'eduquin en el mantra d'intentar sempre ser genuïnament diferents? Perquè per separat no tenim força. I es tracta d'això, d'assegurar generacions futures desunides i que recelin les unes de les altres. I també és sinònim d'igualtat, perquè les dificultats econòmiques mai no han sigut un impediment per participar del moviment.

L'escoltisme és espai de formació, però no de cap títol per posar a cap currículum, sinó de formació amb la idea bàsica que per tirar endavant ens necessitem les unes a les altres i que la verdadera formació te la dona el debat constant de compartir el punt de vista en rotllana (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i no l'extensíssim catàleg d'activitats formatives previ «passi per caixa» de determinades classes escolars, la generositat de caps i queelles...

La vicepresidenta segona

Diputada...

Montserrat Vinyets Pagès

...que de forma desinteressada dediquen el seu temps després de la feina, dels estudis, els seus dies de vacances, a emportar-se la mainada a descobrir deu mil milions d'espais. I aquest potencial transformador...

La vicepresidenta segona

Diputada, se li ha acabat el temps...

Montserrat Vinyets Pagès

...és brutal i l'hem de procurar conservar.
Gràcies.

La vicepresidenta segona

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé, bon dia a totes i tots. Bon dia a les representants de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge. Francesc, jo el fulard me l'he deixat per a l'aprovació definitiva (*l'orador riu*); el proper cop ja ens coordinarem una mica millor.

Però és cert..., i subscric el cent per cent de les paraules que han expressat els companys –en Francesc, la Montserrat–, i segur que en representació de moltes diputades i diputats, especialment d'aquells que ja no formem part activa del moviment però ens el sentim com a propi. Perquè, segurament, si no haguéssim passat pel nostre cau, si no haguéssim viscut el que vam viure quan érem infants i quan érem més joves, ara probablement no s'explicaria que fóssim on som o que estiguéssim implicats en les causes per les quals batallem cada dia. I és per això que és un orgull immens poder estar celebrant aquí aquest debat parlamentari sobre la importància del reconeixement de l'escoltisme a Catalunya a través d'una llei.

I, com bé sabeu, l'escoltisme és un moviment educatiu internacional que promou valors com l'aprenentatge a través de la pràctica, el respecte a la natura i a les persones, la cooperació, la igualtat i la justícia. A foc lent, però amb pas ferm, i de forma irreversible, l'escoltisme transforma el món amb l'eina més poderosa que tenim a l'abast les persones, que és l'educació.

Aquest moviment, fundat ja fa més d'un segle, el 1907, té una llarga història a Catalunya des de la seva introducció, per part de Josep Maria Batista i Roca, el 1927, i una gran implementació: vint mil infants i joves a hores d'ara i tots els que hi hem passat i ens hi sentim... Però, alhora, també Catalunya té una llarga història dins de l'escoltisme: pioners i destacats líders del moviment al sud d'Europa, fites com la primera associació parlamentària escolta al si del conjunt de l'Estat espanyol, constituïda el 1997 sota la presidència parlamentària, en aquell moment, de Joan Reventós, i l'única en actiu a hores d'ara.

Ara bé, malgrat aquesta trajectòria, malgrat aquesta efectivitat en la formació dels joves, l'escoltisme encara no té a Catalunya ni el coneixement necessari de gran part de la societat ni tampoc el reconeixement institucional que mereix. I això vol dir que tenim una eina molt poderosa, que implica molts infants i joves arreu dels pobles i viles i barris del nostre país, i que l'hem de reconèixer com es mereix i l'hem de situar també com es mereix al si de la societat, per la funció social i comunitària que les meves companyes i companys han explicat i que fan cada dia, molts cops sense ser vistos, molts cops sense reclamar tampoc atenció. Però no cridar l'atenció no pot voler dir passar com a irrelevants o passar com a indiferents per part de les administracions, especialment de les administracions més properes al ciutadà.

I més de cinquanta països arreu del món ja han reconegut l'escoltisme. De fet, les pròpies dues organitzacions mundials que representen el moviment escolta des de fa anys interpehlen les institucions democràtiques, emplaçant-les a reconèixer aquelles persones que desenvolupen el moviment escolta, aquelles organitzacions que desenvolupen el moviment escolta als seus territoris.

I per què? Perquè, precisament, com que l'educació en el lleure i els valors del mètode escolta són imprescindibles i són una eina de canvi i de transformació, no podem permetre que el nom de l'escoltisme, la seva simbologia o el seu mètode puguin ser mal utilitzats. I és per això que cal aquesta garantia. És per això que també cal poder donar una plataforma sòlida perquè la veu de l'escoltisme català se senti

i sigui reconeguda i es visibilitzi arreu del món en condicions d'igualtat, com ho ha sigut sempre els últims anys.

I és també per això que avui..., no és una llei per desplegar polítiques públiques, que això el Govern, doncs, ja va explicar que ho faria per al conjunt del lleure educatiu (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)..., que presentem una norma simple, senzilla, i, per tant, el tràmit més aconsellable és el tràmit de la lectura única, i sobretot –sobretot–, doncs, que pugui sortir endavant al més aviat possible.

La vicepresidenta segona

Diputat...

Pau Morales i Romero

Sempre a punt.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia. Diputats, diputades, consellers, representants de la federació catalana..., bon dia a tothom. Avui se'ns proposa, en debat en lectura única, la proposició de llei del reconeixement de l'escoltisme català. Un moviment, l'escoltisme, de vessant educativa i educadora, que, com bé s'explica en el preàmbul de la mateixa llei, aglutina milions de persones arreu de tot el món i que té també una forta presència històrica en el nostre país, de gairebé fa un segle.

Per tant, la generació d'una norma pròpia en aquest sentit no és cap notícia nova. En altres territoris del món amb autogovern propi existeix, com és el cas de Victòria o de Queensland, a Austràlia. I s'ha formalitzat des de fa anys el reconeixement explícit al moviment escolta per poder fer ús de la representació de l'escoltisme amb els símbols i la terminologia pròpia d'aquesta agrupació.

Així doncs, tot el que sigui reconèixer la feina que realitzen entitats socials sense ànim de lucre, moviments en favor del desenvolupament del projecte de vida autònoma de les persones, ens trobaran, al Grup Parlamentari Socialistes, sempre al seu costat.

Tenint en compte que la llei que se'ns proposa no modifica cap dret ni cap aspecte legal relacionat amb els drets o deures de qualsevol ciutadà o ciutadana, i que es tracta d'un tràmit que creiem que pot generar un important consens polític i social, el nostre grup parlamentari votarà favorablement a l'aprovació en lectura única d'aquesta llei.

Tot i així, sí que ens agradaria poder compartir un parell de reflexions al respecte, i és que en política no tot s'hi val, en el reconeixement públic i social, si aquest no ve acompanyat dels recursos suficients que permetin assolir els objectius que es plantegen a les pròpies lleis.

Si abordem el contingut de la llei, que de ben segur tindrem oportunitat de fer-ho i de parlar-ne a la propera sessió plenària, val la pena tenir en compte dues qüestions importants. Primer de tot, el moviment per l'educació en el lleure i la promoció d'espais educatius i educadors és un element essencial per construir societats més pròsperes, democràtiques, amb més drets, més llibertats i més igualtat.

Avui fem un reconeixement públic d'un moviment multitudinari que treballa amb aquesta voluntat, però sense entrar a valorar la destinació de recursos, ni econòmics ni materials ni humans, que les administracions públiques ja hi disposen. Hem de ser perfectament conscients que, de reconeixements explícits i socials en una llei, cap entitat –cap– en pot viure. I cal parlar també del suport que les institucions públiques pertinents hi destinen; un suport que en aquest cas és evident que

existeix, que està àmpliament consolidat, però que, com tot a la vida, sempre cal analitzar per veure si hi ha algun marge de millora possible.

D'altra banda, la segona part de la nostra reflexió és que cal recordar a tothom que la joventut és plural, diversa, com ho és el conjunt de tota la societat catalana per si mateixa. No hi ha cap agrupació, cap organització, cap entitat, ni tan sols cap partit polític, que pugui parlar en nom de la joventut sencera, al complet. En aquest sentit, cal no oblidar mai les altres parts del jovent català que no es veuran representades en el tràmit d'aquesta llei, però que sí que han estat participants en algun moment o altre de les transformacions i de la construcció que ha permès noves conquestes, precisament, per continuar assolint societats més pròsperes, més democràtiques, amb més drets, més llibertats i més igualtat, com dèiem al principi.

Són aquests grups socials, aquestes persones anònimes, les que estem segurs que continuaran, precisament, protagonitzant els canvis i les transformacions socials necessàries que ens han de permetre poder continuar progressant com a societat des de l'educació en el lleure.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per posicionar-se, té la paraula el Grup Parlamentari de VOX, la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta en funciones. Si Robert Baden-Powell levanta-se la cabeza... «Independiente, no partidista y de base voluntaria, de organización democrática», así empieza su ley. Desde luego, la teoría se la saben. El problema es que son como el rey Midas de la perversión; es asombrosa la facilidad que tienen de corromper todo aquello que tocan: da igual que sea la Administración pública que el movimiento *scout*. Proponen una ley de lectura única para evitar que sea debidamente debatida entre los miembros de esta cámara, es decir, eligen ustedes para presentar un proyecto sobre los *scouts* el proceso menos democrático que existe. Primera contradicción.

«Organización independiente, no partidista.» ¿De qué organización están hablando ahora? Desde luego, no de la Federación Catalana de Escultismo y Guiaje. Véase el comunicado de esta organización después de los hechos del 1 de octubre de 2017: hablan de represión del Estado español, de brutalidad policial, respaldan el referéndum ilegal a la par que agradecen a los voluntarios que actuaran delictivamente abriendo los colegios electorales... O véanse sus redes sociales, plagadas de panfletos con clara ideología progre: contra la ampliación del aeropuerto, LGTBI-activas, contra el español... (*Alguns aplaudiments.*) Participa activamente en política y hace seguidismo absoluto de la ideología del Govern.

La Federación Catalana de Escultismo es una organización que queda muy lejos de la idea de Powell: una asociación que baila al son de la música separatista y que se posiciona siempre del lado de los secesionistas, con un claro fin político; uno de los muchos nidos que ustedes subvencionan y donde adoctrinan a sus polluelos.

Lamentablemente, son incapaces de impulsar asociaciones verdaderamente independientes y limpias de ideología, como el propio Powell describe a los *scouts*, alejándose de la idea del servicio y de la generosidad como lema del *sic vos, non vobis* –hecho por vosotros, pero no para vosotros. Ustedes utilizan organizaciones llenas de inocencia e ilusión, plantan su semilla de odio y la riegan de codicia, porque ¿hay algo más egoísta que la ideología separatista? (*Aplaudiments.*) No es casualidad que esta propuesta esté presentada por los partidos secesionistas, igual que no es ninguna sorpresa que sea respaldada por los separatistas en la sombra, el PSC y Podemos. (*Remor de veus.*)

Verán, no: no reconocemos ni apoyamos a ninguna asociación separatista para representar Cataluña a nivel internacional con el fin de proyectar una imagen sepa-

rada de España y de los lazos que nos unen con el resto de los españoles, y menos que sea subvencionada con los impuestos de todos los catalanes. Esta ley, donde se habla de *valores*, es un gran bulo con el que ustedes pretenden puentear una vez más España y proyectar internacionalmente sus ideas de odio utilizando a sus propios niños.

En cualquier caso, lo que de verdad sorprende es que hoy en este Parlamento se esté debatiendo sobre subvenciones –sí, subvenciones– sobre el reconocimiento –«sí» o «no»– a los *scouts*, en vez de centrar sus esfuerzos en los problemas reales de los catalanes. No hay propuestas para rebajar los impuestos propios y que los catalanes puedan llegar a fin de mes. No hay proyectos de ley para eliminar el gasto en altos cargos, que se dispare en estos presupuestos que van ustedes a aprobar hoy, y convertirlos en cheques comedor o en cheques supermercado para que las familias puedan llegar a fin de mes. No trabajan por las personas que no pueden pagar su alquiler, ni por los que no encienden la calefacción o no ponen una lavadora porque no pueden asumir la factura de la luz.

Nosotros sí, VOX tiene esos proyectos de ley: para eliminar los sueldos vitalicios y expresidentes de la Generalitat y del Parlamento, para eliminar impuestos propios o los consejos comarcales, que nos cuestan más de 1.000 millones de euros y son auténticas agencias de colocación de separatistas y socialistas. (*Remor de veus.*) Los tiene la Mesa del Parlamento y no los quiere sacar, no quieren que los catalanes vean cómo votan en contra de los intereses de la propia ciudadanía y cómo ustedes se agarran a sus privilegios. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Muchas gracias.

Y les rogaría, por favor, que tuviesen el respeto y la educación que los demás tienen cuando ustedes hablan, aunque no estemos de acuerdo...

La vicepresidenta segona

Diputada, diputada... Se li ha acabat el temps. (*Aplaudiments.*) Qui dirigeix el debat és la Mesa. A continuació, per posicionar-se, té la paraula la diputada Jessica González Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta en funcions. Benvingudes totes les representacions que venen des de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge, i agrair la presentació també d'aquesta llei. Sobretot, agrair la funció i el paper clau que han tingut l'escoltisme i el guiatge catalans en la generació de comunitat, en la construcció d'infàncies, joventuts i, després, ciutadans i ciutadanes més crítiques; de responsabilitat amb l'entorn, també; de resistència durant l'època franquista.

I avui dia també ens sumem a aquesta lectura que es parlava abans dels efectes a nivell de salut mental i davant la manca d'opcions d'oci, lleure..., no només nocturn, sinó d'oci en general de les infàncies i les joventuts, que, per cert, és un debat que vam portar a aquesta cambra fa uns mesos i que no s'ha seguit des del Govern amb la celeritat que hauria de ser... En tot cas, tot això, i molt més, és l'escoltisme català, sense deixar enrere sobretot el reconeixement com a espai educatiu i de formació en aquest país.

Aquesta llei, aquesta proposta de llei que se'ns presenta avui té com a finalitat, ho diu en el punt 2..., és: «el reconeixement institucional i social, l'enfortiment, protecció, promoció i projecció internacional del moviment escolta, representat per la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge».

Malgrat això –i abans avancem que des d'En Comú Podem li donarem suport, a aquesta proposta que se'ns presenta avui per lectura única..., per nosaltres era important que no només fos una llei simbòlica, sinó també que entréssim en contingut, perquè el deute que tenim com a país del reconeixement del moviment escolta i, en

general, del lleure educatiu és molt gran com per desaprofitar oportunitats i concretar-ho en les necessitats reals, també, del moviment.

Aquí no es parlen, en aquesta llei, temes clau que el moviment escolta defensa, com el tema de defensa dels seus locals, dels terrenys d'acampada, de les cases de colònies; el reconeixement de la formació... I l'article que podria ser més interessant, que seria l'article 7, que és el de foment i suport, bàsicament del que parla és de pressupost, no?, per millorar..., el que podria parlar de pressupost per millorar les condicions és totalment vague i inconcret. I no concretar amb mesures específiques dotades pressupostàriament ens sembla, ho repetim, una oportunitat perduda.

En vam estar parlant per sumar-nos a la presentació, i se'ns va explicar que hi havia l'oportunitat, durant la llei de foment de l'associacionisme que estem debatent en aquests moments i que estem en fase de compareixences..., i que aquest seria l'espai i l'eina per especificar els recursos pressupostaris. Però, ho repetim, és una oportunitat perduda.

Perquè, de fet, si parlem de reconeixements simbòlics o de reconeixements que quedin per escrit..., no són suficients. I aquí hi posem el reconeixement que..., a la Llei d'educació 12/2009 hi ha un capítol específic que ja parla, per exemple, de l'educació en el lleure, i és una de les lleis més progressistes i més..., a nivell estatal i a nivell europeu. Però veiem com un reconeixement legal no necessàriament es tradueix, en la realitat, en pressupostos, i que si volem que aquest projecte de llei sigui un reconeixement formal més, doncs..., a nosaltres no ens sembla que ho hauria de ser.

Nosaltres creiem que hauria de ser un reconeixement real, que passi per reconèixer realment els espais i caus com a espais educatius preferents a l'hora de garantir el ple exercici dels drets dels infants; enfortir el rol formador de les escoles d'educadores i educadors en el lleure dotant-les dels recursos necessaris i simplificant els procediments administratius, o establir un reconeixement social de totes les competències educatives, o impulsar una línia de finançament públic que garanteixi que tot infant pot participar en activitats d'escoltisme de base comunitària sense risc d'exclusió per motius econòmics, que això es reflecteix també, al final, en la manca de diversitat cultural. I si els motius econòmics no permeten que les infàncies plurals, diverses, d'aquest país formin part del moviment escolta i es beneficiïn de tots aquests efectes i tota aquesta generació de comunitat, de ciutadania crítica, doncs, ens n'estem deixant una part fora.

Així que nosaltres insistim en que donarem suport a aquesta llei, però només quedar-nos en els simbolismes no ens serveix de res. I hem d'aprofitar totes les oportunitats per realment dotar d'eines pressupostàries i materialitzar aquests reconeixements, i que no només siguin simbòlics, sinó que siguin reals.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... Nos traen aquí esta proposición de ley tres grupos parlamentarios, a saber, Esquerra Republicana, Junts per Cat y la CUP, y nos piden que se apruebe la tramitación por lectura única. Es decir, una tramitación directa, sin debate en ponencia ni en comisión, sin comparecencias de expertos ni de posibles afectados por la proposición de ley, y sin escucha alguna de las distintas visiones sobre el tema.

No cuestiono que se pueda solicitar esa tramitación por lectura única si así lo consideran los grupos que lo proponen, si bien el Reglamento indica que ese trámite debe ser solicitado únicamente cuando la naturaleza del proyecto lo aconseja o la simplicidad de la formulación lo permite, y dudo que este sea el caso. En cualquier

caso, no cuestiono que se pueda solicitar, pero lo que sí adelanto es que desde nuestro grupo parlamentario no vamos a apoyar esa lectura, ese trámite en lectura única.

Aquí se ha dicho, como para justificar esa tramitación en lectura única o para justificar desde alguno de los grupos el apoyo a la misma, que esta proposición de ley lo único que pretende hacer es un reconocimiento al movimiento *scout* de Cataluña. Y reconocimientos al movimiento *scout* podemos hacer muchos, y ahí, sin duda alguna, nos encontraremos. Por con nuestra parte, todo el reconocimiento a una organización que a nivel mundial cuenta con alrededor de 50 millones de integrantes y cuya misión es contribuir a la educación de la juventud de acuerdo con unos principios que todos podemos de entrada compartir. Y, en Cataluña, también todo el reconocimiento a tantos jóvenes y no tan jóvenes, pero especialmente a los jóvenes, que cuidan de la defensa de estos valores. En definitiva, muy de acuerdo con el reconocimiento al movimiento *scout* y a los valores que defiende.

Pero a mí, miren, me cuesta ver en esta proposición de ley ese reconocimiento. A mí esta ley, que viene firmada por tres grupos, como ya digo, Junts per Cat, Esquerra Republicana y la CUP, que no son precisamente tres grupos que reflejen justamente un amplio arco en cuanto a la pluralidad de Cataluña, ni siquiera en cuanto al respeto a la misma..., o, independientemente de qué grupos la presenten, ya digo que no veo que esta proposición de ley hable de ese reconocimiento al que hace referencia; ni tampoco atiende ninguna de sus necesidades, ni garantiza la sostenibilidad o la financiación o las garantías de futuro de las asociaciones de *escoltisme* catalán.

Lo único que sí parece claro, y las intervenciones de los grupos que la han propuesto lo dejan más claro todavía, es que esta ley pretende, en línea de todo lo que es la obsesión de este Gobierno separatista, buscar la confrontación y alimentar la desafección con el conjunto de España, también en un ámbito como este, en el que nada debería buscar separación o ruptura. Como digo, las intervenciones de los grupos proponentes han confirmado nuestras sospechas, y todo ello a pesar de que el PSC haya hecho como que no lo oía.

Yo lo que no acabo de ver es cómo pueden no chirriar, incluso desde posiciones buenistas como las del PSC; posiciones buenistas que en muchos casos pueden estar muy bien, salvo cuando por ese buenismo se abandona precisamente a quienes se debe defender o a quienes ven pisoteados sus derechos. O incluso al conjunto de la ciudadanía, que en realidad acaba viendo limitadas sus oportunidades por los delirios nacionalistas de unos pocos.

Se busca la justificación de esta modificación legislativa también en la búsqueda de la promoción internacional del asociacionismo catalán. Y la realidad es que la Asociación Catalana d'Escoltisme forma parte del Movimiento Scout Mundial desde el año mismo en que se restauró la democracia en nuestro país. Ese mismo año, a través de la Federación de Escultismo de España y junto a la Federación de Asociaciones de Scouts de España y el Movimiento Scout Católico, la Asociación Catalana de Escultismo pasaba a estar reconocida a nivel mundial.

Ahora se propone, en esta ley, que la Federación Catalana d'Escoltisme i Guiatge y las asociaciones y agrupaciones escoltas que son miembros de la misma sean las únicas reconocidas. Pues, oye..., disculpen si a mí este artículo me genera algún tipo de recelo. O, si no quieren, no disculpen, porque yo creo que últimamente todos hemos dejado muy claras cuáles son nuestras posturas. Nuestro grupo parlamentario ha dejado muy claro muchas veces que nos encontrarán enfrente a cada paso que quieran dar en sus delirios separatistas.

A nosotros, como digo, este texto nos genera cuando menos recelos, cuando no muchas dudas, y de entrada no queremos que se vote por lectura única. Y no, no queremos una Cataluña separada del resto de España. No, no creemos que sea positivo ni en este ámbito ni en muchos otros limitarnos a ser algo más pequeño. No, no

creemos que sea positivo cerrarnos puertas. Y sí, si lo vuelven a intentar, nosotros lo volveremos a frenar.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula el diputat no adscrit, senyor Antonio Gallego Burgos, per un temps d'un minut.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. No puedo apoyar una proposición de ley ni discursos que ensalzan la figura de Josep Maria Batista i Roca, que aparece en el texto de la proposición.

Este señor, además de fundar el escultismo catalán, también organizó el grupo militar de defensa de Macià. Lideró la Societat d'Estudis Militars para formar cuadros de mando en un futuro ejército catalán, la Ormica, organización paramilitar durante el reinado de Alfonso XIII. Suscribió –agárrense– el manifiesto «Per la conservació de la raça catalana», en mayo del 34. En el mismo afirmaba que proponía la Sociedad Catalana de Eugénica, como los nacionalsocialistas, para perfeccionar la raza catalana y preservarla de la contaminación del resto de pueblos españoles.

Afirmaba también el señor Batista que la raza catalana no se había alterado en cinco mil años y que «los catalanes son de origen ario, germánico y celta, una casta superior frente a los castellanos, relacionados con semitas, africanos, bereberes y judíos, pueblos inferiores». Recordó, en la tercera Conferencia Nacional Catalana del 69, que él disponía de cuatro mil muchachos, de *minyons de muntanya*, con posibilidad de ser integrados en grupos de acción tipo ETA. Además, fue inspirador y cerebro de la banda armada Época a finales de los sesenta, grupo que se acabó integrando en Terra Lliure.

En definitiva, no se puede apoyar ni ensalzar ni poner en valor la figura de este señor, y menos en un texto legal como el que hoy pretenden aprobar.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de llei de reconeixement de l'escultisme. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

Cent deu vots a favor i 18 en contra.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat que finirà dimarts 14 de març a les 9.30 del matí.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023

200-00014/13

Diputats i diputades, continuem amb el segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023.

Com bé saben, i d'acord amb l'article 134.4 del Reglament, el debat s'inicia amb el torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar llur posició sobre el con-

junt dels treballs fets per la comissió i sobre les esmenes reservades. Aquestes intervencions seran de major a menor, acabant amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per un temps màxim de vint minuts per cada grup. La votació del dictamen sobre el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 es farà en acabar el debat.

A continuació, doncs, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, president, consellera Mas, consellera Vilagrà, consellers i conselleres, diputats i diputades. Avui previsiblement aprovarem el pressupost per a l'any 2023, un pressupost que era i és necessari per als catalans i les catalanes.

Vivim moments difícils degut a la situació econòmica que patim arran de la guerra de Putin contra Ucraïna. Hem vist des de fa un any com augmenta el preu de l'energia, el cistell de la compra o les nostres hipoteques, i, per tant, moltes famílies i moltes empreses estan patint les conseqüències d'aquesta greu situació. Els pressupostos, també els de la Generalitat, són un bon instrument, són l'instrument clau per transformar, per donar resposta als problemes i a les angoixes dels ciutadans i les ciutadanes de qualsevol indret.

Mirin, en el cas del Govern d'Espanya, per posar-ne un exemple, hem vist com s'han augmentat un 8,5 per cent les pensions, cent vint euros de mitjana. Els pensionistes han vist com s'incrementava la pensió en un moment de tantes dificultats. I hem vist, per exemple, com es dedicaven també 2.000 milions d'euros a beques per als joves, perquè puguin millorar l'equitat a l'accés i puguin augmentar també la igualtat d'oportunitats.

El meu grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ho tenim clar. Sabem de la capacitat d'un pressupost per capgirar, per canviar la realitat, i per això saben vostès que des del mes d'agost, des del mes d'agost de l'any passat, ens vam oferir primer al Govern conformat per Esquerra i Junts per Catalunya i després al Govern en solitari d'Esquerra Republicana.

La veritat és que nosaltres no entenem la política si no és des del compromís de fer una política útil, una política que tingui ressò en la vida dels ciutadans, i això és el que ens ha guiat en tot aquest procés fins avui, que aprovarem aquests pressupostos. És cert que el procés de negociació ha estat llarg i no exempt de dificultats, ho hem de dir, però crec sincerament que als tres grups que hem conformat aquest acord ens ha guiat el bé comú, l'interès col·lectiu per aconseguir els millors pressupostos possibles.

Mirin, si m'ho permeten, voldria fer un agraïment especial primer al meu grup parlamentari, a tots els diputats i a totes les diputades que han treballat molt de valent tots aquests mesos i han hagut també d'aguantar nervis i moments de molta tensió. També a l'equip tècnic, que ha fet tot el possible, i a l'equip de comunicació. I volia, en tot cas, concretar-ho en el diputat Jordi Riba; la nostra coordinadora, Nèlia Martínez; la cap de jurídica, Martina García, i el Pep Taberner, cap de premsa. Ells són tots nosaltres, i us vull agrair especialment la feina que heu fet, que ha estat difícil, i, a més a més, saben que el meu grup parlamentari, el nostre grup parlamentari, és la primera vegada en més d'una dècada que negociava uns pressupostos. Per tant, hem hagut de començar de nou, una nova tasca.

Hem fet també més d'una trentena de reunions amb l'equip negociador del Govern. Hi ha hagut moments de tot; moments de tensió, però també moments de somriures, i penso sincerament que amb un equip..., amb uns grups que no es coneixien, doncs, hem tingut un bon resultat.

I vull donar les gràcies especialment a la consellera Vilagrà, que suposo que ens acompanyarà en uns minuts; a la consellera Mas; també al Josep Maria Vilarrúbia,

el secretari d'Economia; a la secretària de Presidència, la Núria Cuenca, i també al Marc Ramentol, coordinador interdepartamental del Govern. Sincerament, ha estat dur, ha estat llarg, és veritat, però nosaltres hem après molt. Creiem que el procés ha estat enriquidor, sincerament els hi vull dir, i el resultat, per nosaltres, satisfactori. Tenim un bon pressupost. Gràcies, Salvador, per la confiança i per la teva determinació, i gràcies, president Aragonès, per fer-ho possible. *(Aplaudiments.)*

Com deia abans, hem intentat, amb aquests pressupostos, donar resposta a alguns dels reptes que Catalunya té per davant amb l'objectiu de generar prosperitat i protegir els catalans. No puc entrar en el detall de totes les propostes que hem acordat amb el Govern –són 282, i, per tant, estaríem aquí moltes hores i els avorriria–, però sí que, almenys, d'aquestes mesures pactades ens agradaria comentar-ne algunes, algunes que creiem sincerament que ajudaran a fer avançar Catalunya.

Mirin, la primera és l'aposta per les inversions en polítiques d'aigua. Catalunya és especialment vulnerable al canvi climàtic –n'estem parlant molt els darrers dies– i hem d'estar preparats per a les seves conseqüències. La sequera és una d'elles; una d'elles que estem patint, no?, i probablement, per desgràcia, patirem en els propers dies. Probablement és un dels grans reptes que tenim com a país. Per això nosaltres, en el pressupost del 2023, vam lluitar tant, no?, vam batallar perquè hi haguessin 760 milions d'euros en infraestructures que milloressin aquesta política.

Sincerament, el que no entenem, o ens costa més d'entendre, és que els diversos governs que hem tingut en la darrera dècada no hagin pres decisions necessàries per no trobar-nos avui en la situació excepcional que patim. No ho podem entendre. La darrera inversió feta per un govern de la Generalitat va ser l'any 2009, amb la dessalinitzadora del Prat; des d'aleshores no hem vist una inversió important. I des d'aleshores el pressupost de l'ACA no només s'ha reduït un cinquanta per cent, de 1.100 a 550 milions, sinó que les inversions han descendit un setanta-cinc per cent. I, per desgràcia, l'execució pressupostària d'aquestes inversions en el darrer any va ser d'un vint-i-dos per cent.

Per tant, hem de ser honestos i fer autocrítica sovint, també, de les coses, de les competències que tenim. Hem de fer autocrítica. Ara, evidentment, podem mirar al cel, podem posar en marxa mesures urgents –és necessari, només faltaria–, però el que calia segurament era haver planificat amb temps per no trobar-nos en la situació que som avui.

Vostè, president, ha anunciat, va anunciar ahir, durant el Ple, aquesta cimera per l'aigua. Evidentment, nosaltres hi serem amb tota la responsabilitat, hi participarem. Potser caldria haver-ho convocat abans, no?, en general, abans de prendre algunes decisions, però, en tot cas, hi serem, i esperem també aportar a la solució d'aquest repte que tenim per davant.

En tot cas, com hem fet amb el pressupost, deia, hi posarem aquesta responsabilitat, perquè aquest és un tema molt sensible per a la ciutadania; per a la ciutadania, també per al sector industrial i per a l'agroalimentari. Vull recordar que el sector agroalimentari és el més important del país: representa el disset per cent del nostre PIB, i, a més a més, com diuen molt sovint el diputat Ordeig i la diputada Ibarra, un dels sectors que s'estén més a tot el nostre territori, que impacta més en tot el nostre territori. Per tant, estiguem atents a aquesta necessitat sense frivoltzar ni banalitzar el problema que tenim per davant.

Aquests 760 milions que deia abans que hem pogut incorporar en el pressupost i que aprovarem en aquest projecte de llei mostren la nostra preocupació i també la nostra voluntat de posar-hi solucions. M'agradaria citar-les, perquè crec que són importants: 120 milions d'euros en els propers cinc anys per doblar el volum d'aigua regenerada a l'àrea metropolitana; passarem de cinquanta a cent hectòmetres cúbics. Per tant, una mesura molt important.

La inversió de 260 milions d'euros fins al 2030 de la nova planta regeneradora d'aigües del Besòs. He après molt amb la diputada Paneque en totes aquestes setma-

nes sobre aquest tema i amb lo bé que ella, doncs, ens ha transmès aquesta necessitat i inquietud. Dos-cents milions d'euros –són xifres importants– per a la millora d'estacions de tractament d'aigua potable a les conques del Besòs i el Llobregat –la del Besòs, la de Cardedeu, la d'Abrera–, i 165 milions d'euros per a l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera. També recursos per a la dessaladora de Foix.

I hem de liderar, sense cap dubte, la modernització del nostre reg, dels nostres sistemes de reg a Catalunya. Per això hem posat 15 milions d'euros per a la modernització i millora del regadiu a les diferents comunitats de regants i 5 milions d'euros per a ajudes a les comunitats de regants. L'hem de liderar, sense cap dubte, amb les oportunitats que ens donen les noves tecnologies, la intel·ligència artificial, per fer dels nostres regadius els més moderns, els més moderns i els més eficients i els més sostenibles. Per tant, aquesta ha estat una de les mesures en la que més esforços hem abocat en tota aquesta negociació.

La segona gran mesura que voldria destacar és aquella que fa referència a la reducció de llistes d'espera en salut i dependència. Pateixen, molts ciutadans, aquesta espera tan dura. Hem pogut incorporar 50 milions d'euros en salut per reduir les llistes d'espera. No podem carregar en els nostres professionals resoldre aquesta tasca, resoldre aquest problema. Hem de cuidar a qui ens cuida –hem de cuidar a qui ens cuida–, i, per tant, hem volgut posar més recursos per resoldre això i intentar assolir alguns objectius.

Tenim més de 840.000 ciutadans esperant en aquests moments una visita, una prova o una intervenció. Hem d'assolir l'objectiu d'atendre una persona a les quaranta-vuit hores d'una trucada al CAP, i també quaranta-vuit hores..., perquè et donin un diagnòstic quan entres a unes urgències hospitalàries. Més recursos, i cuidem a qui ens cuida.

I a les llistes d'espera de la dependència, el mateix: podrem passar, amb els recursos que hi hem posat, 106 milions d'euros, de divuit mesos a nou mesos perquè et facin una valoració de grau de discapacitat i de dotze a sis per poder accedir al servei. Avui en dia encara –i ho recorda moltes vegades el diputat Moreno– tenim gent que mor sense haver cobrat aquesta prestació, aquest dret tan important. No ens ho podem permetre. Hem de posar els recursos per reduir dràsticament aquestes llistes d'espera. I posar a disposició 4.500 noves places de residència, centres de dia per a la gent gran, per a les persones que pateixen de salut mental o discapacitat, per tal de donar-los moltes més oportunitats.

I la tercera mesura que volíem destacar: la millora de l'atenció a l'alumnat –amb la diputada Niubó en parlem moltes vegades–, disposar de més recursos. Hem augmentat el pressupost d'Educació en més de 600 milions d'euros. Estem en xifres rècord, és veritat. Ara hem de fer-ho bé, ara hem de gestionar bé.

Però, d'aquests més de 600, n'hi han 100 que per nosaltres són especialment sensibles, perquè són els que dedicarem a aquesta millora de l'alumnat amb necessitats educatives especials, específiques, i també a donar suport als docents, que molt sovint no tenen la formació especialitzada per poder atendre la diversitat que es troben a les aules. I estem veient, per desgràcia, o estem escoltant notícies aquesta setmana que ens fan adonar-nos d'aquesta diversitat, d'aquestes dificultats i d'aquesta complexitat que es troben els docents a les aules.

Necessitem ajudar-los, necessitem donar-los suport. I, per tant, amb aquests 100 milions podrem comptar amb més mestres d'educació especial, amb més orientadors, amb més psicopedagogs i altres professionals que ens ajudin a atendre aquesta diversitat.

Com els hi deia, algunes mesures importants. N'hi ha moltíssimes, 282 –també els recomano que puguin llegir tot l'acord–, però he volgut destacar aquestes tres, que, sincerament, ben aplicades, creiem que ajudaran a revertir la situació que en aquests moments pateixen famílies, pateixen infants i pateixen empreses al nostre país.

I mesures que han de permetre, a més a més, l'equilibri del nostre territori, de tot el país: des del cap de Creus a l'Ebre, des de l'Aran i el Pirineu al litoral de Girona, passant per la Catalunya interior, per Tarragona i les seves comarques fins a arribar a Barcelona. Ho hem reforçat també amb totes les mesures que dediquem en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de la salut, també en les infraestructures tecnològiques i físiques. Sí, carreteres; sí, camins rurals, que ens han de permetre connectar i que ens han de permetre tenir un equilibri territorial en tot el nostre territori, perquè pensem en tot el país. Solucions, decisions, posar Catalunya en marxa.

Avui aprovarem la llei de pressupostos i mesures per a l'any 2023. La veritat és que els hi hem de dir..., satisfets. Que nosaltres tenim paraula, president, consellers i conselleres, no ho dubtin. El meu grup parlamentari té paraula. I ho comprovaran d'aquí a unes hores quan els pressupostos s'aprovin, en gran part gràcies al vot del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Tenim paraula, president, i vostè ho sap perfectament. Crec que ho ha comprovat. Complirem allò pactat tal com ens hi hem compromès des del primer dia. Esperem que vostès també ho facin, evidentment, i ens estalviem els retrets, els subterfugis, els jocs de paraules i les declaracions que a vegades no toquen. Crec que això seria el millor per poder seguir avançant en la generació de confiança i acord.

Al capdavant, el més important, consellers i conselleres i diputats i diputades, és que avui es vota un acord que ha de servir perquè Catalunya es posi en marxa. Un acord que porta la signatura del president de la Generalitat i del cap de l'oposició i que nosaltres reclamarem que es compleixi fil per randa, de la a la zeta i del primer a l'últim punt. Per això posarem en marxa una comissió que l'altre dia ja va fer una reunió prèvia, una comissió en la que confiïm per poder fer un seguiment de cadascuna d'aquestes mesures. Haig de dir que hi ha les confiança perquè puguem avançar. Crec que a tothom ens interessa que aquest pacte es compleixi –a tothom–: al Govern, també crec que a l'oposició, si pensem en Catalunya i en positiu. I, per tant, nosaltres no dubtin que hi estarem posant tot el nostre esforç perquè així sigui.

No interpretin, per això, aquestes paraules com un signe de desconfiança, que no ho és. Al contrari, sabem que vostès compliran; tenim la paraula del president. El coneixem bé, el conec bé i sé que posarà tots els seus esforços perquè aquest acord es compleixi, que crec que és el que ens demana Catalunya.

Fer l'acord ha costat molt, ha costat segurament massa. També arriba tard, també ho hem de dir. Ho vaig dir l'any passat, quan no estàvem a l'acord, i crec que ho hem de dir avui. Hauríem de ser capaços d'aprovar sempre uns pressupostos que entrin en vigor l'1 de gener. No ha pogut ser. També en demano disculpes, perquè probablement ho hauríem pogut fer abans, però a vegades teixir els acords costa el seu temps. En tot cas, ha acabat bé i això és el més important.

Tanmateix, els hi vull dir també al Govern i al president que han de ser conscients de la realitat que viuen: en un govern en minoria que té el suport de tan sols trenta-tres diputats. Va perdre fa un any el suport de la CUP, va perdre fa cinc mesos el suport de Junts per Catalunya i, per tant, està en una situació delicada, feble.

Nosaltres ja ho hem dit moltes vegades: no falquem el Govern de la Generalitat. Nosaltres hem votat..., votarem d'aquí a una estona uns pressupostos pensant en els catalans. Els hi demano que pensin vostès també en la ciutadania quan treballin en una nova llei, en un nou decret o en un nou pacte. Pensin en tothom. Nosaltres entrarem sempre a negociar com ho hem fet fins ara, però no ens adherirem al que faci el Govern de la Generalitat. Cal que vostès cerquin acords, i sap que el nostre grup pel bé del país sempre hi serà, des de la discrepància i la responsabilitat.

I, mentrestant, nosaltres seguirem construint la nostra alternativa i fent una oposició crítica però sempre constructiva, com hem demostrat. Crec que hem estat útils. Seguirem sent útils allà on se'ns demani.

Ara bé, el país s'aboca a nous reptes, com aquest de la sequera o la producció d'energies netes, i, per tant, convé aprendre la lliçó que ens han donat els pressupos-

tos. I aquest Govern ha d'acceptar la seva situació en minoria i ha de pensar en Catalunya, perquè Catalunya només avançarà amb consensos i acords, grans consensos i acords, sense prejudicis, sense apriorismes, amb honestat i transparència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. President Aragonès, conselleres, consellers, diputades, diputats, bon dia. Bé, ara no estarem tan contents com la companya Alícia, del PSC, però bé, en qualsevol cas, també defensarem el nostre posicionament, com no pot ser d'una altra forma.

Només reivindicar i recordar que hem presentat més de vuit-centes esmenes a la llei de pressupostos i a la llei de mesures. I també, com no pot ser d'una altra forma, donar les gràcies a tot l'equip que ha treballat des de Junts per Catalunya per fer possible aquesta tasca tan ingent de preparació, elaboració i registre d'aquestes esmenes. A l'equip tècnic, però també als diputats i diputades, a les comissions, a tota la xarxa territorial de Junts per Catalunya, des dels pobles, les comarques, les vegueries, i l'executiva que cada dilluns validava o no validava els que estàvem negociant –Joan Canadell, Mònica i jo mateix... I també volem donar les gràcies a l'equip negociador de les conselleries de Presidència i d'Economia i al seu equip, també. Encara que no ens hem posat d'acord, també els hi donem les gràcies per les hores emprades i per la feina feta.

Amb aquestes esmenes hem volgut millorar els que creiem que no són els millors pressupostos per a Catalunya el 2023. Els considerem inefficients, per un costat, i insuficients, per un altre costat. Insuficients, com no pot ser d'una altra forma; no és el pressupost que es mereix la ciutadania, perquè la ciutadania de Catalunya ens reclama, exigeix serveis de primera, però no som un estat propi capaç de gestionar els seus propis recursos i, per tant, posposem un any més l'autonomisme en detriment de la independència.

Aquests pressupostos, com ja vàrem dir també en altres intervencions en comissió i aquí en l'esmena a la totalitat, pensem que no aposten plenament per l'equilibri territorial del país, no coincideixen amb el nostre model. I ahir en vàrem tenir exemples: la diputada Abella, reivindicant inversions a l'Alt Pirineu, o la diputada Toronjo, reivindicant inversions al Maresme, sense anar més enllà, un dia abans, precisament, d'aquests pressupostos. I tampoc, com hem dit moltes vegades, no avancen cap al compromís inicial de la legislatura d'avançar cap a la independència del nostre país.

Disposar de més recursos en el pressupost que diuen que és el més elevat i més ambiciós de la història no és sinònim de que sigui el millor pressupost a gestionar. De fet, ho veiem cada dia que passa i cada setmana que passa. L'estat d'execució del 2022 no és gaire agradable –ho ha dit la diputada Alícia Romero–, i en algunes conselleries es pressuposta just per sota, fins i tot, de la despesa finalment liquidada. Per tant... I es va es va dir a la Comissió de Salut, per exemple, no? I també –no ho oblidem–, per molt contenta que estigués la representant del PSC, és un pressupost en el qual el seu finançament ve modelat per una llei orgànica de l'any 2014, que, a més a més, està fixada amb la població de Catalunya del 2008. Per tant, de totes totes, insuficient per al país i per al que la ciutadania de Catalunya es mereix.

Des de Junts per Catalunya... (*Aplaudiments.*) Des de Junts per Catalunya hem tingut voluntat negociadora. No ens poden dir que ens hem aixecat de la taula de negociació ni ens poden dir que no ho hem provat fins a l'últim moment. Primer vam posar de manifest i en evidència que el Govern, encapçalat pel president Aragonès, no complia els compromisos de l'acord d'investidura, ni tan sols els compromisos

del debat de política general. Després vam negociar amb un document, un document rigorós, amb més de cinquanta mesures agrupades, d'acord amb les demandes dels diferents sectors, i, a més a més, les demandes de tot el territori de Catalunya, entregades al novembre.

Vam continuar amb múltiples reunions, negociant, apostant..., i defensant allò que nosaltres crèiem línies vermelles del nostre model de país. Finalment, quan ja oloràvem el pacte tripartit, fins i tot el secretari general del nostre partit va adreçar una carta al president oferint la mà oberta de nou per recuperar l'esperit del cinquanta-dos per cent independentista d'aquesta cambra i trobar de nou els encaixos. No va ser possible.

No va ser possible i, per tant, això ho hem convertit en esmenes. Jo no volia treure'ls-hi, però els hi torno a treure: aquest no és el nostre model de país, amb tota una Catalunya buida d'inversions. I això feia referència a un sol departament. No vam aconseguir, en totes les negociacions, rebre la llista d'inversions territorialitzades. I, per tant, el que hem fet és incorporar, amb les nostres esmenes, amb aquestes més de vuit-centes esmenes, totes les demandes del territori. També recordem..., ho hem dit moltes vegades: nosaltres sí que volíem un pressupost, i el volíem aprovat l'1 de gener, operatiu per a la ciutadania. Si el president i Esquerra haguessin complert els acords de legislatura, haguéssim tingut pressupostos l'1 de gener.

Durant la negociació se'ns deia «mà estesa», se'ns deia que érem el soci prioritari, però no era així. De mica en mica vàrem anar veient..., allò que se'n diu..., primer veus les orelles, i després veus el llop que entra al galliner: el tripartit. Ja ho teníem: pacte a Barcelona, pressupost, acord amb Podemos; pacte a Madrid amb el pressupost, acord amb el PSC... Pel mig vàrem sentir el company a Madrid –company seu–, Rufián, plorant amb el president Sánchez que li votessin el pressupost de Catalunya, igual que Esquerra havia fet a Espanya.

Recordem algunes de les nostres reivindicacions amb el document de cinquanta mesures, allà on vam quedar encallats. Una fiscalitat més justa, deflactar l'IRPF. No era cap novetat, ja ho havia anunciat el conseller Giró a l'octubre. La deflactació no és reduir impostos; deflactar és compensar la ciutadania per la pujada de la inflació, dels sous. Fan pujar els sous i després s'incrementa el tram de cotització a l'IRPF. Per tant, hi ha una sobrerecaptació; sobrerecaptació a la Generalitat, sobrerecaptació a l'Estat central. Són diners dels ciutadans que van a parar al Govern. Aquesta sobrerecaptació, a Catalunya, es calculava sobre uns 800 milions d'euros. Amb la nostra mesura, deflactar un 3,5 per cent als trams més baixos de l'IRPF, estàvem parlant de 350 o 400 milions. Per tant, al Govern encara li quedava marge de sobre-recaptació.

Nosaltres defensàvem que, per pocs diners que siguin, siguin tres euros o siguin vint-i-vuit –com va dir la consellera–, preferim i preferiem que estiguessin a la butxaca dels ciutadans, de les famílies; a la butxaca o al calaix dels comerços, de les botigues o de les empreses, que no a la saca del Govern per fer de repartidora. Per pocs que siguin, pensem que és important. És un missatge a la ciutadania, que no recarreguem i carreguem un any més sobre les famílies el que està passant, que pugen tots els preus de tot a conseqüència d'una conjuntura mundial, que segurament no hi podem fer res, perquè està passant –com deia l'Àlícia Romero– a Ucraïna, però que ens afecta de ple cada mes, amb l'energia, amb el gasoil, amb l'electricitat, amb els preus dels aliments, etcètera.

També vàrem dir: l'Estat es calcula que haurà recaptat uns 5.000 milions d'euros més, o recaptarà, degut a la inflació, i els pressupostos de Catalunya del 2023 s'incrementen en uns 3.000 milions. Per tant, continuem incrementant el dèficit: 2.000 milions més de recaptació de Catalunya que desapareixen, no s'incorporen al pressupost de Catalunya. S'agreuja el dèficit fiscal. I el que és pitjor, el continuem carregant a la butxaca de les famílies, el continuem carregant en els calaixos dels comerços. Per això volíem deflactar.

Altres països ho han fet, països que poden prendre i volen prendre mesures d'estat, de diferents colors polítics. Els hi repeteixo: Àustria, Txèquia, Grècia, Letònia, Polònia, Noruega... Altres països sí que han fet, efectivament, rebaixes de l'IRPF, però molts prenen mesures per tallar l'efecte de la inflació. Nosaltres apostàvem per aquesta deflació, com ha fet fins i tot Alemanya.

També demanàvem rebaixar el tram autonòmic més baix de l'IRPF al deu per cent. En el pressupost 2022, amb el conseller Giró al capdavant del departament, ja es va abaixar al deu i mig per cent. També demanàvem un increment dels mínims personals i familiars de l'IRPF, un 7,5 per cent, una altra mesura per fer front a la inflació. Demanàvem també revisar l'impost de successions per arribar progressivament –progressivament– a la bonificació del noranta-nou per cent a les adquisicions per causa de mort amb familiars de primer grau, apujant el tram fins als 700.000 euros. I avançar en la protecció fiscal en la successió de les empreses familiars, arribant a la bonificació del noranta-nou per cent, per permetre la seva continuïtat, una de les poques mesures que se'ns havien acceptat en aquest tram de fiscalitat.

També demanàvem..., i ens preocupava el tema energètic. Tenim moltíssimes empreses, comerços, autònoms, que ho estan passant molt malament, que estan en el límit del tancament, degut a que són activitats energèticament intensives i veuen greument afectat el seu negoci perquè no poden repercutir el cost de l'energia en el seu producte. Demanàvem 150 milions d'euros per ajudar aquests sectors, com dèiem, energèticament intensius, i per ajudar també a la seva transformació energètica.

En matèria econòmica, vam demanar un impuls ferm, amb dotació econòmica, a l'FP, però també apostant per l'FP que neix de la iniciativa gremial o de les cambres de comerç o d'agrupacions d'empreses. També polítiques de cohesió territorial, per tenir una Catalunya que no es buidi, unes comarques que no tinguin envelliment, unes comarques en les quals el seu capital humà no marxi. I, per tant, això vol dir inversions, inversions fermes, i una aposta per una Catalunya de diferent color que el que he ensenyat abans, amb els pocs exemples que ens van ensenyar.

Demanàvem també una aposta per la societat del coneixement i apropar el 2,2 per cent del PIB a la despesa en recerca, desenvolupament, innovació i transferència. També coses segurament menys ambicioses però no menys importants: l'Institut Català de l'Oli, un sector estratègic també per al nostre país. També tramitar, com finalment han fet amb el PSC, aquests projectes de país: el Hard Rock, la ronda del Vallès, l'ampliació de l'aeroport, que recordo que a la negociació ens van arribar a dir: «Ja ho farem –ja ho farem–, però no ho posem en el document perquè no ho vegin els companys de comuns»; amb el PSC veiem que sí que l'hi han posat.

També desenvolupàvem la llei de facilitació de l'activitat econòmica i avançàvem cap al sis per cent del PIB en educació.

També, en polítiques socials, l'Agència de Protecció Social, reduir les llistes d'espera en dependència, incrementar el parc d'habitatge públic –recorden els 1.000 milions de l'any passat?... Actualitzar l'indicador de la renda de suficiència; s'ha fet fins al vuit per cent, nosaltres demanàvem el 8,7 per cent. I altres temes, moltíssims, en educació, salut, cultura...

Ho repeteixo, des de Junts no ens poden dir que no hem tingut voluntat negociadora fins a l'últim moment. També vàrem fer esforços en alguns dels aspectes que sí que ens acceptaven, però no va ser així –no va ser així–, i, recordem-ho, vàrem fer una esmena a la totalitat, que, de fet, era una esmena al president i al conjunt del Govern. Ho vàrem dir en aquell moment, ens va semblar ben bé allò que diuen..., «qui pressupost aprova, any empeny –qui pressupost aprova, any empeny». Ens va semblar que era això. Perquè ni coordinació estratègica de l'independentisme, ni unitat estratègica a Madrid o a Europa, ni amnistia, ni autodeterminació –la taula de diàleg pocs fruits està donant–, ni confrontació...

L'únic que hem vist és facilitar la investidura al Govern d'Espanya, estabilitat al Govern d'Espanya, pressupostos al Govern d'Espanya i pressupost a l'Ajuntament

de Barcelona. (*Aplaudiments*.) No hi ha cap avanç en competències. No hi ha avanços en competències pendents, no hi ha avanços en deute pendent. No hi ha estructures d'estat, no hi ha deutes històrics...

I sembla, tanmateix, un pressupost una mica quàntic. És allò del gat de Schrödinger, que està viu i mort a la vegada. Tenim la B-40 o la ronda del Vallès; no sabem si està viva o està morta. Tenim el Hard Rock, que tampoc sabem si hi és o no hi és. Tenim l'aeroport, la inversió, que tampoc sabem si hi és o no hi és. Els que no siguin de ciències en diríem un guirigall (*aplaudiments*), que no sabem si és «sí» o si és «no».

Amb les nostres esmenes, com dèiem, defensem una alternativa en positiu, a favor del país, a favor dels ciutadans, a favor dels territoris, a favor dels pobles, per petits que siguin i per lluny que estiguin de la capital, i, sobretot, per un país millor i per un país lliure, allò que la nostra diputada Mònica va dir un dia: «solvència i independència».

Ja ho he dit, aquest pressupost continua perpetuant la llosa del dèficit fiscal. Més de vint mil euros a l'any..., 20.000 milions –m'he deixat els milions– d'euros a l'any, una xifra que va creixent i que enguany s'incrementa encara amb els 2.000 milions de més que es recapten i que no tornen. Es recaptaran 58.000 milions d'euros, i disposem d'un pressupost de 41.000 milions d'euros. La resta desapareix, desapareix i no torna, perquè l'Estat no compleix les inversions, l'Estat no executa les inversions. L'Estat ens deu diners, petits..., molts i pocs, des del deute del MNAC fins al deute de rodalies. Aquest problema de l'infrafinançament crònic després el traslladem als ciutadans, no volent fer la deflactació.

Només podem progressar de debò el dia que Catalunya pugui ser sobirana i pugui decidir a on destina els seus recursos. I després podem parlar de fiscalitat, podem parlar d'impostos, podem parlar d'IRPF, però amb els nostres propis recursos.

Entro a detallar una mica també, per sobre, les esmenes que hem presentat. Com dèiem, hem presentat de l'ordre de vuit-centes esmenes a la llei de pressupostos i a la llei de mesures: esmenes sectorials, esmenes territorials i esmenes a l'articulat. I ho fem recollint inquietuds poble per poble, pedania per pedania, vegueria per vegueria, comarca per comarca, i de la mà d'entitats, institucions, entitats econòmiques, socials, esportives, culturals, que ens fan arribar les seves inquietuds.

Tenim la mà estesa, la mà estesa a millorar el país i a millorar aquests pressupostos, i ho fem a través d'aquestes esmenes. Sis-centes vuitanta-quatre podríem dir que són territorials. Algunes..., ens criticaran, com ja van fer a la comissió, que hi hem posat quinze mil euros. Es tracta d'engegar el projecte, es tracta d'engegar l'estudi, perquè sense l'estudi no podem tenir després ni l'escola, ni el centre d'atenció primària, ni la depuradora, ni el pont o la via verda ni l'ateneu.

Cinquanta-vuit d'aquestes esmenes responen a l'Alt Pirineu i l'Aran, trenta-dues al Barcelonès, setanta-dues al Camp de Tarragona, 218 a la vegueria de Barcelona, trenta-tres a la vegueria Central, noranta-set a la vegueria de Girona, vuitanta a la vegueria del Penedès, trenta-quatre a les comarques de Ponent i cinquanta-nou a les Terres de l'Ebre.

També setanta esmenes sectorials: vint al Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural; quatre a Acció Exterior, tres a Cultura, dos a Drets Socials, sis a Educació, vuit a Empresa i Treball, dos a Igualtat i Feminismes, quatre a Justícia i Drets socials, sis a Presidència, sis a Recerca i Universitats, set a Salut i dos a Territori.

I, si passa com va passar a la Comissió d'Economia, si ens voten que no a aquestes esmenes, com possiblement ens temem, volen dir que estan dient que no..., els companys de comuns, del PSC i d'Esquerra Republicana estan dient que no a ajudar les pimes i el comerç energèticament intensius amb 94 milions d'euros, estan dient que no a incrementar en 10 milions d'euros els recursos comunitaris per a salut men-

tal. Estan dient que no a l'increment de 9 milions d'euros destinats a la gratuïtat de l'I2 i a l'escola inclusiva. Estan dient que no, a més, a afegir 5 milions d'euros a la construcció de noves escoles; «no» a millorar les despeses de funcionament de les escoles concertades, amb més 5 milions d'euros; «no» a millorar la difusió de la llengua catalana, amb 30,5 milions d'euros al Consorci per a la Normalització Lingüística, o al mig milió a la difusió de la llengua catalana de signes.

«No», diran, a incrementar en 50 milions la difusió de la llengua catalana a través de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Estan dient «no» a la creació de l'Incaoli. Ens estan dient «no», també, a incrementar en 5 milions la dotació als centres Tecnio.

Però també ens estan dient que no a un increment als ens locals, els ajuntaments i entitats locals de Catalunya en 50 milions d'euros per fer front als efectes de l'increment de l'energia. Estan dient que no, també, a incrementar les polítiques digitals i de recerca en 12,4 milions d'euros; a desplegar l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària amb 5 milions d'euros. Estan dient que no a aquests 20 milions d'euros per impulsar una FP enfocada a les necessitats de la formació i a aquelles iniciatives que generen els gremis o les empreses o les associacions.

«No» a incrementar en 15 milions d'euros més el desplegament de la fibra òptica per arribar a cada racó del país. Estan dient que no a 100 milions d'euros destinats a la promoció pública d'habitatge de lloguer; «no» a 10 milions d'euros per a un PUOS, un pla d'obres i serveis, per als micropobles de Catalunya. També ens estan dient que no a 4 milions d'euros per al desplegament i obertura d'oficines a l'exterior, estratègiques per a la promoció de l'economia catalana i de la cultura catalana.

«No» a destinar el vint-i-cinc per cent real, i no el disset per cent, conseller Balcells, que ha fet una mica tripijoc, perquè ens ho calcula sobre el percentatge de la provisió de serveis i no sobre la despesa total..., i, per tant, estan dient que no a arribar al vint-i-cinc per cent real de la despesa de salut a la primària. «No» a 1 milió d'euros a les beques salari. «No» a 0,4 milions per a ajuts als joves agricultors per a l'arrencada. «No» a 2,5 milions d'euros per a l'energia solar agrovoltàica. «No» a un programa pilot d'autonomia personal per 100 milions d'euros. «No» a equiparar la taula del transport sanitari amb 33 milions d'euros. «No» a uns ajuts als sistemes antigelades dels fruiters per 1 milió d'euros.

I se m'acaba el temps i en podria dir moltes, fins a les vuit-centes.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Si; gràcies, vicepresidenta. Bueno, desde nuestro grupo parlamentario hemos vuelto a analizar con detalle los presupuestos de la Generalitat que presentan para este 2023, y confirmamos nuestro rechazo por diversas razones; en concreto, por dieciocho razones.

Uno. Forma parte de un pacto tripartito; el tripartito, como se ha dicho, renace, con socialistas, comunistas y separatistas, porque gobiernan juntos, como dijimos ayer, en la Generalitat y en el Estado. Y el tripartito tiene un común denominador, como todos sabemos: muchos impuestos para que Podem se sienta cómodo, mucho despilfarro para que el PSC se sienta cómodo y mucha imposición ideológica para que Esquerra se sienta en su casa. Y, por supuesto, el común denominador de muchas sillas y sueldos para repartir. Y esto es malo para los catalanes.

Dos. Sigue fomentando el separatismo y la anti-España con sus consejeros de una institución del Estado como es la Generalitat a la cabeza, con su *conselleria* de Exteriores, que ni tiene competencias para hacer lo que hace ni es leal con el Gobierno de España, a través de su Diplocat; con sus subvenciones a medios de co-

municación comprados con el dinero de todos, como por ejemplo los que luego dicen que lideran las audiencias, como RAC1; con los medios públicos de la «corpo», como TV3 o Catalunya Ràdio, que, a través de lo que ayer denunciábamos, su libro de estilo, imponen el lenguaje separatista y censuran formaciones como la nuestra.

Tres. Imponen su ideología en perjuicio de servicios públicos de calidad, imponen la perspectiva de género en todas las *conselleries* de manera transversal, y para ello despilfarran 244 millones de euros de los catalanes. Deberíamos eliminar el Institut Català de la Dona, el Observatorio de la Igualdad de Género, la Dirección General de Políticas LGTBI, el Consejo Nacional de Lesbianas, Gais, Bisexuales, Transgéneros, Intersexuales y lo que puedan ir añadiendo, el Observatorio contra la Homofobia y, por supuesto, toda –toda, toda– la *conselleria* de Feminismes. Y porque también imponen la perspectiva climática y ambiental, con casi 2.607 millones de euros.

Cuatro. No protegen a los catalanes de la inmigración ilegal. Siguen dando prestaciones públicas a inmigrantes en situación irregular, que han entrado por la ventana y no por la puerta a nuestra casa, favoreciendo el efecto llamada y el injusto trato a aquellos extranjeros de buena fe que han hecho las cosas bien y que se portan bien en nuestra casa. Y no cortan la financiación pública a la ONGs colaboradoras necesarias en el tráfico de seres humanos, y luego se lamentan de las víctimas en el Mediterráneo. Y, por supuesto, al no controlar esta inmigración y no proteger a los catalanes de esta emigración ilegal, pues..., causan luego la mayoría de los delitos en la calle.

Cinco. Estos presupuestos no garantizan la seguridad de nuestros barrios. No son lo suficientemente ambiciosos para resolver la brutal criminalidad que están padeciendo las calles y los barrios de Cataluña. No incluyen partidas para luchar contra la okupación. No prevén modernizar la penosa situación de la Administración de justicia. Y lo que sí que incluyen, para desgracia de todos, son importantísimas dotaciones presupuestarias para atender a MENAs que tendrían que estar con sus padres en sus países de origen.

Seis. No protegen ni a nuestra industria ni a nuestro sector primario. Estos presupuestos siguen castigando a nuestros productos agrícolas, industriales, frente a la competencia desleal de otros productos fabricados en otros países que no cumplen ninguna de nuestras normativas y se comercializan aquí con total normalidad. Es un claro insulto a nuestros trabajadores.

Siete. Sigue maltratando, este presupuesto, a autónomos, hoteleros, comerciantes y trabajadores del sector turístico. Escasa dotación presupuestaria para potenciar el turismo y el comercio, sectores tremendamente debilitados tras la pandemia. Y siguen castigando a emprendedores con sus impuestos, que luego malgastan.

Ocho. No garantizan el derecho a la educación en Cataluña, la libre elección de centro educativo, la libre elección de lengua –en este caso, del español– o la aplicación del pin parental. Todo lo contrario. Siguen, con estos presupuestos, distribuyendo los recursos de manera injusta, según sea dueño el ayuntamiento, la Generalitat o una iniciativa social. Siguen discriminando a la escuela concertada y, de esta manera, siguen perjudicando la libertad de los padres. Siguen imponiendo, con estos presupuestos, la inmersión lingüística en perjuicio de los estudiantes catalanes que hablan castellano en casa y del derecho de los padres a poder estudiar, sus hijos, en la educación que ellos elijan. Siguen imponiendo su ideología de género y siguen con escasa dotación para la formación profesional.

Nueve. Con estos presupuestos no recuperamos la igualdad entre españoles, devolviendo las competencias al Estado de sanidad, educación e interior, perpetuando la desigualdad entre españoles. Y, por ejemplo, en sanidad..., en sanidad, en el año 2022, la Generalitat se gastó 13.331 millones de euros –13.331–, y para el año 2023 presupuestan 12.232. Dicen que han subido, pero esto es rebajar la dotación para sanidad en 1.100 millones de euros.

Diez. No hay apoyo a familias y a la natalidad. Hace seis años que hay más fallecimientos que nacimientos. Nuestra población está envejecida, así lo reconoció el despistado *conseller* Campuzano el otro día, porque no destinan ni una sola ayuda por nacimiento –ni una sola ayuda por nacimiento, ni una– o por niños menores a cargo. Sus políticas, su presupuesto de hoy, nos condenan mañana.

Once. No se toman en serio el principio de «una administración, una competencia». En estos presupuestos siguen existiendo numerosas duplicidades que suponen una falta de respeto al dinero que aportan los catalanes a partir de sus nóminas, a través del IRPF. Ejemplos: Consell de Garanties Estatutàries, Sindicatura de Comptes o la Sindicatura de Greuges, instituciones sin competencias o que ya tienen su homóloga a nivel nacional.

Doce. No son unos presupuestos reales. Proponen un incremento de ingresos altamente improbable incluso con la previsión que hacen de incremento del PIB del seis por ciento que plantea la Generalitat, teniendo en cuenta la inflación. Son altamente improbables. También porque el gran peso de los impuestos indirectos en el IVA..., todos somos conscientes de que el consumo está bajando y de que va a bajar más por culpa de la subida de tipos de interés.

Trece. Unos presupuestos que no reducen el gasto político. Seguimos teniendo el Gobierno con más consejerías, seguimos liderando el número de chiringuitos políticos para colocar a los suyos –360. Seguimos con los políticos que más ganan de España, incrementan los altos cargos. Y seguimos, con estos presupuestos, con privilegios para los seis expresidentes, seis expresidentes de la Generalitat de Cataluña que no solo tienen una nómina, siguen manteniendo una nómina, una pensión, sino también una oficina, una secretaria, un chófer y gastos para poder repercutir. Y sin ninguna función.

Catorce. Unos presupuestos que nacen dopados: cuentan..., y condicionan las inversiones a la supuesta llegada de los fondos europeos, que veremos si se aprovechan adecuadamente, porque tenemos serias sospechas y estamos investigando sobre ello.

Quince. Consolidan el infierno fiscal de Cataluña, consagran Cataluña a la cabeza del mundo libre de la presión fiscal normativa. Es vergonzante que tengamos el IRPF más alto de España en los tramos más bajos, están castigando a las rentas más humildes. Siguen castigando la compraventa de viviendas con un ITP altísimo. Siguen castigando a los catalanes que reciben un regalo, una herencia de sus padres. Seguimos siendo la región con más impuestos propios, que castigan a nuestras empresas y, por supuesto, a nuestros trabajadores. Y es un presupuesto que consagra el déficit fiscal de los catalanes, porque pagamos muchísimo dinero a la Generalitat y recibimos muy pocos servicios de calidad. (*Aplaudiments.*)

Dieciséis. Estos presupuestos no priorizan en lo esencial, recaudan mucho y gastan mal. Por ejemplo, Igualdad y Feminismos, 116 millones de euros. Es que..., si supiesen lo que le cuesta a la gente, con sus mil euros de nómina, que le quiten cien euros cada mes, la Generalitat... Cien euros cada mes. Y que luego destinan este dinero a Feminismos, 116 millones... Se podrían pagar 2.300.000 visitas de atención primaria o 109.000 intervenciones de cirugía ambulatoria.

O con la publicidad institucional: 76 millones de euros que destinan a comprar medios de comunicación. Están todos comprados; los grandes medios de comunicación están a su servicio, porque reciben la inyección de su dinero. Y con esos dineros podríamos atender 32.200 comedores –cubiertos– de niños, o pagar 6.000 complementos de viudedad para las personas mayores que no llegan a fin de mes.

O amb la imposició del català. Amb aquests 60 milions d'euros es podrien pagar més d'1 milió de visites d'atenció primària o construir més de cinc-centes «vendes» socials.

Diecisiete. Destinan ayudas sociales sin perspectiva de familia ni prioridad nacional. Siguen otorgando ayudas sin criterio, sin orientación política. Y es urgente

—urgente— aplicar ayudas sociales con perspectiva de familia y prioridad nacional, porque así lo demanda la sociedad.

Dieciocho. Unos presupuestos más preocupados en cumplir la agenda 2030 que en ayudar a los principales problemas de los catalanes. Son los presupuestos de las élites: aplaude la patronal con las orejas, aplauden los sindicatos con las orejas — porque, evidentemente, reciben subvenciones—, pero, evidentemente, los perjudicados son los catalanes.

Miren, estos presupuestos de Esquerra, de PSC, de Podem, no son los presupuestos que necesitan las familias, los trabajadores, las pequeñas empresas. Por eso, nuestro «no» rotundo a estos presupuestos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bon dia. Permetin-me començar recordant que avui fa cent anys de l'assassinat de Salvador Seguí i de Francesc «Parones» en mans dels sicaris de la patronal, recordant una frase que va escriure Salvador Seguí que crec que ubica bastant bé el moment polític en el que estem, que deia: «Sé que la ruta és infinita, però sé també dels deserts inhospitalaris i dels climes insuportables, i amb l'esforç de cadascú i de tots urgeix que els travessem al més aviat possible.»

I avui parlem d'uns pressupostos que ens porten una mica a deserts inhospitalaris i a climes insuportables, perquè, per més que vostès s'entestin a dir que són els més expansius de la història, els fets posen sobre la taula que «expansius» no vol dir «transformadors», i es tractava de fer polítiques transformadores. Perquè vivim —una mica per veure en el moment en el que estem—..., vivim en un sistema depredador que no ha tingut cap recança a potenciar els beneficis d'uns pocs per davant del benestar de la majoria.

Un sistema, el capitalisme, que té com a objectiu mantenir que uns pocs acumulin mentre desposseeixen la majoria. I hi ha elements estructurals que cronifiquen el mapa de la pobresa a casa nostra. I per això mantenir i aprofundir en les polítiques de sempre no serveix per revertir la situació. Un mapa que es tradueix en precarietat laboral, salaris de misèria o segregació universitària. Només cal veure com, per cada cinc estudiants d'universitats provinents de Sarrià, un prové de Nou Barris.

Però en aquests debats sempre hi ha qui està interessat a mantenir la situació i, de fet, a aprofundir en la situació de la desigualtat. De fet, qui no té voluntat de canvis estructurals respon sempre als interessos d'aquell u per cent de que parla Oxfam en el seu últim informe, que acumula, acumula i acumula per l'augment de preus en subministraments, de l'acaparament d'habitatge per fer-ne negoci, de la precarització dels nostres sous..., i podríem continuar.

Ahir el president Aragonès ens deia, quan li preguntàvem quin model de país estan desplegant des del Govern, que la CUP ens ho estem mirant des de la barreira i que s'havia de sortir al camp a jugar. I mirin, hi estem d'acord: s'ha de sortir al camp a jugar i no quedar-s'ho mirant. I aquí és on nosaltres situàvem aquesta legislatura: sortir a jugar i a jugar fort per defensar drets, per defensar drets i un model de país al servei de la gent treballadora.

El seu Govern hagués pogut resistir, recolzar-se en una població organitzada que defensa el territori i un altre model econòmic. Hagués pogut plantejar i defensar una alternativa al paper de país aparador, turisme i totxo que l'Estat i els poders econòmics ens tenen reservat. Però en el millor dels casos s'ho han quedat mirant, i en el pitjor han abraçat i abracen encara projectes nefastos per al país, com els jocs olímpics d'hivern, mentre tenen serveis públics abandonats i el territori a la mercè dels «pilotassos» urbanístics i econòmics d'especuladors, bancs i inversors.

Davant de les dades de precarització, de destrucció de l'economia local, de la desindustrialització, la pèrdua d'agricultors i agricultores, la gestió del territori i la deixadesa dels serveis públics, vostès s'ho queden mirant. I ho fan per no trepitjar els interessos de la gent rica i poderosa i dels seus mitjans de comunicació. Perquè han acabat convertint certs lemes en eslògans buits: «revolucions», «transformacions», «economia verda», etcètera.

I el que és pitjor: la seva política de mantenir el Govern a qualsevol preu deixa el país a la deriva i en mans dels que posen els seus interessos per damunt dels interessos de la majoria i tapen les conseqüències del canvi climàtic amb un suposat progrés social. Però la realitat és que vostès estan desplegant el vell projecte del país del turisme de masses i l'especulació, del diner fàcil i ràpid per a uns pocs i dels sous baixos i les condicions precàries per a la majoria.

Per això, sortim dels eslògans als que estan aferrats per tapar aquest desastre majúscul que representarà l'aprovació d'aquests pressupostos, un pas enrere en molts sentits i que haurien pogut evitar.

Per què diem «un pas enrere»? Agafem d'exemple el Hard Rock, que ha esdevingut una de les peces claus que el Partit Socialistes i Junts per Catalunya han aconseguit de nou posar sobre la taula. Ens aturem un moment a desxifrar quines en són les derivades més enllà de la propaganda per terra, mar i aire de mitjans, tertulians i partits.

En primer lloc, el projecte del Hard Rock és la viva imatge d'una administració pública al servei dels interessos dels bancs; en aquest cas, de «la Caixa». És un rescabament en tota regla. «La Caixa» compra uns terrenys, la majoria agrícoles, per fer un gran «pilotasso» urbanístic, i la Generalitat en canvia els usos i els compra a un preu multiplicat per deu. Que això passi, en qualsevol cas i en qualsevol moment, és inacceptable, però que passi mentre tenen els treballadors sanitaris i els treballadors de l'educació en peu de guerra és una indecència que ens enerva.

El Hard Rock el que suposa és que, quan sigui una realitat el casino, l'impost del joc passi del cinquanta-cinc per cent al deu per cent. Per tant, seguim propiciant la indústria del joc.

Els altaveus dels interessats en aprofundir en el turisme sempre parlen de treball i oportunitats i de generació de riquesa, però..., riquesa per a qui? La realitat de les dades ens diu que la Costa Daurada ha passat en deu anys dels 2 milions de visitants als 5 milions de visitants, i, en canvi, el poder adquisitiu dels residents ha disminuït un dos i mig per cent. La realitat és que les condicions laborals en el sector turístic presenten una alta temporalitat i estacionalitat i uns salaris més baixos que els del conjunt de la resta dels sectors.

L'Observatori del Treball i Model Productiu, el març de 2020, apuntava una dada molt clara en aquest sentit: els sous dels treballadors i treballadores del sector turístic és de poc més de 20.245 euros, mentre que el sou mitjà del total dels treballadors aquell mateix any era de 25.180 euros. És més, el 55,1 per cent del total dels treballadors del sector turístic tenen un sou de 13.900 euros. Qui s'emporta els grans beneficis de tot aquest turisme?

I, finalment, en un altre prisma, mirant el Hard Rock: mentre el debat sobre la sequera plana, mentre el delta de l'Ebre retrocedeix de manera preocupant, el que sabem per l'Ajuntament de Vila-seca és que un projecte d'aquestes característiques arribaria a consumir fins a 15.000 milions de litres d'aigua anualment, fet que representa un vint per cent del que es treu de l'Ebre, amb les conseqüències que aquest fet tindria en la reducció dels sediments.

Però si el Hard Rock és un exemple de les polítiques que vostès fan, si mirem també i analitzem els pressupostos que en diuen vostès «els més expansius de la història», el que veurem és que consoliden un sistema de serveis públics privatitzat. Analitzem el que és la sanitat pública en aquest país o el pressupost de Salut en aquest país, mirem aproximadament com es va gastar el pressupost el 2022: 1.900

milions, un disset per cent d'aquests, en atenció primària; uns 3.018 milions en medicaments –la part de receptes que paga el CatSalut més la medicació hospitalària ambulatoria–, i 6.300 milions, el cinquanta-set per cent, en hospitals, sociosanitaris, salut mental i d'altres despeses.

Aquesta distribució de la despesa no fa més que demostrar quin sistema de salut públic tenim: gastem en malaltia ja instaurada, en fàrmacs –benefici per a les multinacionals–, hospitals i alta tecnologia. Molta medicalització de la vida, innecessària i perjudicial molts cops. El miratge de la panacea. I molt poc, gastem molt poc, en salut pública, un u per cent, un u per cent en prevenció, promoció de la salut i salut comunitària.

Aquests pressupostos tornen a consolidar la no aposta per l'atenció primària –un divuit per cent, en paraules d'Amnistia Internacional–, malgrat que sabem que amb una bona primària milloràriem la salut i evitariem mesures molt sofisticades i cares que només fan que allargar la vida amb molt mala qualitat.

És indispensable un pla seriós per revertir el model, un pla seriós a mitjà termini. I els pressupostos han d'anar a produir aquest canvi progressivament, un canvi cap a un autèntic servei nacional de salut i cures. Però de moment aquest any el vint-i-cinc per cent de la primària no hi és. O, si volen, poden votar les nostres esmenes després i començarem a revertir aquesta situació, però molt ens temem que això no passarà.

En matèria d'educació pública, ho vam dir ja fa tres setmanes o un mes, però ho tornem a dir: queden fora del pressupost moltes de les principals demandes del personal educatiu que els va portar a fer el curs escolar amb més vagues, el curs passat. De fet, no hi són perquè s'utilitzava l'argument que no hi havia marge pressupostari. Però resulta que sí que hi ha hagut marge pressupostari per a l'augment de 39 milions d'euros per a l'escola concertada, acordat amb el PSC; uns recursos, aproximadament, que eren suficients per assumir les millores laborals que el personal educatiu reclamava.

Alhora, són els pressupostos que destinen més diners públics de la història a empreses privades. S'augmenta un total de 92 milions i mig d'euros per a l'educació concertada. Ens sembla obscè que el conseller Cambay, que ara no hi és, afirmi que la millor manera de combatre la segregació és augmentant els recursos per a la concertada, quan la concertada n'és la principal causant.

Podríem també parlar del gran mantra del suport i el reforç a les residències i l'atenció domiciliària. El que veiem són 142 milions d'euros en residències i centres de dia que el que són és una transferència de diners públics a mans privades. De nou, aposten per un sistema residencial privatitzat, que ja vam veure i ja hem conegut quines conseqüències té per als residents, per als residents i per als professionals que hi treballen: prioritització del cost per davant de la qualitat i, per tant, precarització de les condicions laborals.

I un altre element dels pressupostos: la política d'habitatge, l'emergència habitacional que vivim en aquest país. No ho diem nosaltres, ho diu el Sindicat de Llogateres: pressupostos mal orientats per poder abordar un problema estructural que fa anys que està enquistat, un problema estructural que limita el dret a l'habitatge de la població i comporta l'empobriment sistemàtic d'àmplies capes de la societat.

És imprescindible augmentar el pressupost per ampliar el parc públic d'habitatge de lloguer, perquè, ho sabem i s'ha repetit en innombrables ocasions, els percentatges d'habitatge públic al nostre país són ridículs comparats amb altres països europeus. I ho sabem, com deia, des de fa temps. Però, en canvi, no hi ha mesures que vagin de manera clara a abordar aquest debat. Hi ha eines que existeixen en aquest país des de fa molts anys, i que no queden reflectides en aquest pressupost, per abordar-ho.

És alarmant que en polítiques d'habitatge la gran bandera sigui que es destinen 87,6 milions d'euros a ajudes al pagament del lloguer, i que es faci això per abordar l'escalada de preus, perquè aquesta és una política que, tot i que s'emporta una part

important del pressupost, no incideix en les dinàmiques del mercat. En altres paraules, és un pedaç; és un pedaç a curt termini, que no aborda el problema estructural i que significa una transferència de diners públics als arrendadors, que cobren lloguer, com apunten diversos informes i experiències internacionals. De fet, aquestes ajudes sense una regulació dels lloguers el que poden provocar fins i tot és la pujada de preus. Per tant, no, aquesta no pot ser la principal bandera de la política d'habitatge d'aquest Govern.

I podríem continuar amb més elements que haurien d'estar en aquests pressupostos per fer front a les diferents emergències que vivim i que no hi són.

I això ens porta a fer una reflexió. Ahir, com deia, el president ens deia que hem de sortir al camp a jugar. Doncs nosaltres els hi diem: «És que vostès han desaparegut del camp de batalla per la defensa dels drets laborals, la defensa d'un model econòmic al servei de la gent i per afrontar seriosament el gran repte que té el planeta per fer front al canvi climàtic.» I ho lamentem, perquè és una oportunitat perduda.

Aquests pressupostos són la constatació del seu gir a la dreta i d'haver dimitit d'impulsar una agenda social del país i per a la gent treballadora, amb l'única fita de governar per governar. Hi ha qui riu...; a nosaltres no ens fa cap gràcia.

El Partit Socialistes i el PSOE i la patronal han aconseguit impulsar la seva agenda, i no només això, sinó que han aconseguit que vostès –veig que els hi fa molta gràcia, al conseller de Treball i al president... Han aconseguit impulsar la seva agenda, i no només això, sinó que han aconseguit que vostès se la facin seva, que la defensin i la legitimin a tota costa. Tot per no fer soroll, per no confrontar el model «sociovergent». Tot per tenir tranquil·la la Brunete mediàtica i homologar-se als portaveus dels empresaris i rics com el senyor Sánchez Llibre i les seves editorials.

Com és una oportunitat perduda el que han fet amb la renda bàsica universal, l'última proposta transformadora que quedava sobre la taula del seu Govern. I aquí pararem un momentet. Vostès van oblidar posar la partida dels 40 milions d'euros als pressupostos, amb arguments inconsistents, i ara el Partit Socialistes, de la mà de Junts, vol rematar la feina esborrant-ne l'esquelet de la prova pilot.

Imagino que aquesta tarda en podrem parlar amb més profunditat, però qui argumenta que ara els 40 milions aproximats per dur a terme la prova pilot s'han de destinar a altres polítiques està fent demagògia. Està fent demagògia i evita explicitar i explicar la seva voluntat real, que és evitar que existeixi una eina que serveixi per distribuir la renda a Catalunya. Una eina que toqui i limiti els beneficis d'uns pocs. I no ens cansarem de dir-ho: aquells que es neguen a avançar en la prova pilot el que volen és apuntalar l'u per cent més ric d'aquest país. *(Alguns aplaudiments.)*

I, president, vostè pretén convertir aquests pressupostos en aquella qüestió de confiança a què vostè es va comprometre davant del país, que s'hi va comprometre des d'aquesta tribuna, a fer-la a mitja legislatura. Vol convertir els pressupostos en aquesta qüestió de confiança que vostè, ràpidament, un cop va tenir la investidura al sac, va aparcar i va amagar.

Però, en el fons, què són aquests pressupostos? No són uns pressupostos que apostin per una transformació més social, més verda, més democràtica, més feminista. No són uns pressupostos d'un govern que vulgui transitar cap a un país més lliure i més just, cap a un país sobirà, de persones sobiranes. I nosaltres li preguntem, i creiem que és bo que el país ho sàpiga: president, és així? Vostè vol que aquests pressupostos es converteixin en la qüestió de confiança amb la que es va comprometre en l'inici de la legislatura?

En tot aquest temps, vostè ha fet un canvi de socis. Per la seva dreta, ha canviat Junts pel Partit Socialista, que en el fons i en les formes defensen exactament el mateix –per alguna cosa parlem de «sociovergència». Algunes guardem a la retina aquell vídeo viral del senyor Batet tot «pavonejant-se» dient que ells eren «els de la Catalunya del sí»: els del sí als jocs olímpics, els del sí al Hard Rock, els del sí a

l'ampliació de l'aeroport. Doncs al final aquest paper és el del senyor Illa i del Partit Socialistes, el sí a tot el que demanin les patronals.

I, per la seva esquerra, ha canviat la CUP pels comuns. Uns comuns que diuen defensar el mateix que la CUP però que a l'hora de la veritat, quan són decisius, voten el contrari. Diuen estar en contra dels macroprojectes, però votaran a favor dels pressupostos que consoliden els macroprojectes. Diuen voler un mínim del vint-i-cinc per cent en atenció primària, però votaran uns pressupostos que hi destinen el divuit per cent. Diuen defensar una escola pública de qualitat, però votaran a favor d'uns pressupostos que continuen transferint diners públics a la concertada.

En resum, diuen una cosa però en fan una altra. Perquè vostè, senyora Albiach, va dir: «No ets el que dius, sinó el que aconsegueixes.» Efectivament. Escolti els sindicats d'educació, de sanitat, el Moviment per l'Habitatge; fins i tot la UGT, que va sortir a fer-se la foto dels pressupostos..., UGT Serveis Públics ha sortit a criticar aquests pressupostos. De fet, ahir el senyor Gallego citava Ovidi Montllor, que avui també fa anys que va morir, i parlava de «no ens alimenten molles». Sort que deia que no ens alimenten molles, perquè, si no..., no sé què els està alimentant. (*Alguns aplaudiments.*)

Allò normal, en un país normal, quan el Govern es trenca, quan el Govern fa un viratge tan bèstia en les seves polítiques, és donar explicacions, és comparèixer davant del país, davant del Parlament, a explicar el canvi i quins plans de futur es tenen; allò que es diu «sotmetre's a una qüestió de confiança». Però vostès, no. I aquesta incompareixença davant del Parlament comença a ser una actitud preocupant. Quan pensa comparèixer per fer balanç de la taula de diàleg? Comença a ser preocupant aquest menyspreu al país. Perquè vostè, president, és president perquè el va votar aquesta cambra; no tenim un model presidencialista, no se n'oblidi.

I és que del desconcert s'està passant a la decepció, i de la decepció a l'emprenyada hi ha un pas. Està creixent un onatge al país, un onatge que creix entre el sector públic de la sanitat i l'educació, un onatge creixent a les Terres de l'Ebre, un onatge creixent al Camp de Tarragona, al Baix Llobregat, al Vallès, a les comarques gironines. Un onatge que pot acabar en tsunami.

A la gent i a nosaltres no ens agrada el seu Govern; no ens agraden les seves polítiques i no ens agraden les formes que estan utilitzant per tirar-les endavant. No és sorprenent i no dic res nou, però aquest sentiment cada cop és més compartit per molta gent del país. I això no és governar bé.

Nosaltres tenim plena confiança en la gent d'aquest país, en la seva gent. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Sabem que més d'hora que tard hi tornarem –i ara acabo, presidenta–, perquè volem un país sobirà, independent i socialment just, i el guanyarem costi el que costi.

I per això acabo de nou amb Salvador Seguí, que deia: «Nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdríem res, ans al contrari, hi guanyaríem molt, la independència de la nostra terra no ens fa por.» «Estigueu segurs», deia des de Madrid, «que si algun dia es parlés seriosament d'independitzar Catalunya de l'Estat espanyol, els primers, i potser els únics que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya, foren els capitalistes de la Lliga Regionalista i del Fomento del Trabajo Nacional.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bon dia a totes i tots. Arribem quasi tres mesos tard a l'aprovació del pressupost del 2023; tres mesos perduts per fer polítiques públiques, per adequar despesa i inversió a necessitats i reptes. Aquest retard és la lògica derivada de la feblesa del

Govern, un govern en minoria que ha de construir una proposta de pressupostos des de la negociació i l'acord, que li permeti assolir la majoria de vots suficients en aquest Parlament per aprovar-los. Però també és la derivada d'unes pràctiques polítiques on massa vegades prima més l'enrocament en l'interès partidari que no pas la recerca de solucions. Per això aquest pressupost arriba tard, per la conjunció d'aquests dos elements.

El pressupost que validarem és fruit dels acords del Govern amb dos grups polítics que no formem part del Govern, que no compartim tota l'estratègia política i que som oposició a les polítiques del Govern, però que considerem que en l'actual situació cal disposar d'un pressupost. Crec que val la pena que això ho posem en valor. En primer lloc, perquè la cultura del diàleg, la negociació i la construcció d'acords és democràticament més avançada que la unilateralitat dels governs, per molta majoria absoluta que poguessin tenir. Perquè el respecte a les minories sempre és símptoma de qualitat democràtica. I, en segon lloc, perquè l'alternativa a l'acord és que no hi hagi pressupost, i sense pressupost i amb un Govern en minoria absoluta no queda altra opció que la dissolució del Parlament i la convocatòria d'eleccions. I això, en l'actual context de necessitats i urgències, és la renúncia a fer política, la renúncia a donar resposta material a les necessitats de la ciutadania, que és la que ens ha escollit i del per què som aquí.

Però els acords no es construeixen sols, es necessita voluntat política i capacitat de negociació. Des d'En Comú Podem hem dit des del primer dia que estem aquí per ser útils i responsables. Responsables davant dels nostres electors, que ens demanen que incidim davant les polítiques del Govern, i útils per canviar les coses, per aconseguir coses concretes materials que millorin la vida de la ciutadania. Però més enllà de la voluntat política per negociar i acordar, cal també capacitat de negociar, de construir acords. I, per tant, vull reconèixer, volem reconèixer el paper i el compromís dels negociadors que destil·len les posicions contradictòries per trobar els fils amb els que teixir un acord on ningú perdi, però on tothom cedeix en benefici de bastir un pressupost possible per donar respostes al context en el que ens trobem.

Per això vull reconèixer el paper de la Núria Cuenca, Josep Vilarrúbia i Marc Ramentol, l'equip negociador que en nom del Govern han estat munyidors dels acords, així com de les conselleres Natàlia Mas i Laura Vilagrà i, evidentment, del president Aragonès, que ha liderat tot aquest procés. Vull posar en valor la bona feina de l'equip negociador –de totes les bandes, evidentment, del nostre també–, perquè reconèixer-ho és condició *sine qua non* perquè puguem ser exigents en el compliment de l'acordat. I també per reivindicar que l'actitud del diàleg i negociació s'ha de traslladar a l'acció quotidiana del Govern, ja que la situació política del país, la situació de minoria absoluta parlamentària del Govern, així ho exigeixen.

Dit això, el pressupost que votarem no el podem valorar en abstracte. Actua en un context determinat d'enormes necessitats socials, de canvis econòmics, d'acceleració tecnològica i d'inajornables reptes climàtics. El pressupost del 2023 supera en més de 3.800 milions d'euros el pressupost del 2022. Un augment de l'onze per cent. L'augment del sostre de despesa prové de l'aplicació del model de finançament en una fase expansiva del cicle econòmic i del manteniment de la relaxació de les regles fiscals que marca la Unió Europea. Val la pena recordar-ho per no oblidar la necessitat de seguir reclamant la negociació d'un nou model de finançament que superi les insuficiències de l'injust model actual i per seguir pressionant l'Estat i la Unió Europea a defugir de la imposició de nou d'unes antieconòmiques i antisocials regles de consolidació fiscal.

És en aquest marc que des d'En Comú Podem no volíem deixar perdre l'oportunitat d'aplicar aquests 3.800 milions d'euros a cobrir les necessitats i a afrontar els reptes. L'única opció política responsable i útil era fer propostes per acordar el pressupost. Un pressupost expansiu que orientés unes estratègies per protegir la ciutadania i transformar la realitat en un context d'incerteses econòmiques i dificultats

socials. Les crisis que encadenem des del 2008 i els canvis que s'estan produint en el mercat energètic i en les relacions econòmiques internacionals evidencien les limitacions d'unes polítiques neoliberals que no fan més que fer créixer les desigualtats i qüestionen els equilibris del sistema. Assistim a una pèrdua progressiva del ja feble estat del benestar. Mentre la pobresa es cronifica en aquest vint-i-cinc per cent, aquests més de 2 milions de ciutadans en risc d'exclusió social, la desigualtat creix, la salut pública se'n ressent i l'habitatge s'ha convertit ja en un bé de luxe, en un bé especulatiu que exclou amplis sectors socials d'accedir-hi en condicions assequibles i de qualitat, convertint-se en una barrera a l'emancipació juvenil i una limitació a la mobilitat, un factor d'empobriment.

El repte climàtic posa de manifest la dependència energètica i les incongruències d'un model de mobilitat no sostenible i d'uns megaprojectes antieconòmics, anti-socials insostenibles. La incertesa econòmica, producte dels canvis produïts en les relacions econòmiques internacionals i la guerra d'Ucraïna, que estan provocant la ruptura de les cadenes globals de valor i de comerç, evidencien les febleses del nostre model industrial i la necessitat d'actuar-hi, en un context d'emergència climàtica i d'acceleració de la introducció de la digitalització en totes les esferes d'activitat. És en aquest context en el que ha d'operar aquest pressupost. Les nostres prioritats, que hem situat al llarg de la negociació i que s'han recollit en l'acord signat, són protegir les persones i l'activitat econòmica i social, i transformar el model energètic i de mobilitat i seguir avançant en fiscalitat solidària i responsable.

Per això volem destacar algunes de les qüestions del nostre acord. L'establiment d'un pla de xoc social de més de 550 milions d'euros per donar resposta a les necessitats immediates derivades de l'augment continuat de preus que està afectant de manera important les llars amb menys recursos. Volem destacar l'actualització de l'índex de rendes de suficiència de Catalunya, l'IRSC, que ha de possibilitar que més persones en situació de pobresa puguin accedir a ajuts i prestacions socials que fins ara els exclouien per la no actualització, des de fa més de deu anys, d'aquest indicador i que tindrà la seva primera traducció en l'augment de la renda garantida de ciutadania, tant pel que fa a persones amb dret a percebre-la com pel que fa a la seva quantia, com els complements per fill, per habitatge i d'altres qüestions. També hem introduït un augment important en l'educació, amb la dotació per a l'educació inclusiva.

Una aposta decidida per la salut, amb un increment pressupostari de més de 1.000 milions d'euros a polítiques de salut. Un de cada tres euros dels que augmenta el pressupost aquest any es destina a millorar la sanitat, amb una especial dotació a l'atenció primària, que s'ha de situar a l'acabar l'any en un vint per cent del total del pressupost sanitari en el camí cap a la fita d'assolir el vint-i-cinc per cent que reclamen professionals i organitzacions socials. L'alta demanda social amb relació al mal funcionament de la sanitat pública crec que l'hem pogut recollir en aquest pressupost. Serà feina del Govern, en el seu desenvolupament i aplicació, donar satisfacció a aquestes demandes socials i professionals de millora de la sanitat i de la salut pública.

Un compromís amb la transformació energètica del país, amb les energies renovables. Portem anys de retard amb compromís en renovables i aquest pressupost dota de recursos i compromís polític per avançar en sobirania energètica i fer de Catalunya un país de renovables. Més de 180 milions d'euros per impulsar les renovables, la posada en marxa de l'energètica pública, l'impuls de les comunitats energètiques, són mesures que han d'ajudar a transformar el model energètic, fent-nos més independents de les grans companyies i més responsables climàticament, al temps que també ha d'ajudar a abaixar la factura elèctrica.

Però el compromís climàtic no és només l'aposta per les renovables, és també el compromís per un model de mobilitat sostenible i per un nou model industrial. En mobilitat sostenible, consolidem l'aposta que ja vam iniciar l'any passat, en l'acord

de pressupostos, de fer de Catalunya un país de trens, millorant la inversió en infraestructures competència de la Generalitat i planificant millores en Ferrocarrils de Catalunya i en la xarxa de Rodalies i iniciant l'execució del tren tram del Camp de Tarragona, iniciant els treballs per fer viables el tren tram del Bages i continuant els treballs relatius als estudis del tren tram de Costa Brava, Girona, Banyoles, Olot i de Terres de l'Ebre, així com millores en els eixos viaris i en el transport per facilitar una mobilitat segura i sostenible.

L'aposta per la mobilitat sostenible té també una traducció directa en la consolidació per al 2023 de les bonificacions del transport públic i la seva millora en allargar fins als trenta anys la T-jove i que la T-16 permeti el desplaçament al conjunt del territori. Consolidem, per tant, la rebaixa del transport públic que vam dur a terme l'any passat, que en moments com l'actual són d'enorme importància i que es visualitza clarament en els vint euros que permeten la mobilitat en transport públic durant tot un mes en la zona 1.

També el pressupost dedica més de 700 milions d'euros a desenvolupar el pacte nacional per a la indústria i, per tant, no només a protegir la indústria, sinó –i sobre tot– a promoure una modernització i transformació industrial que la faci més resilient, més innovadora, més eficient i adaptada tant al repte de la digitalització com responsable davant el repte climàtic.

I el capítol d'habitatge ha estat recollit també en l'acord incorporat al pressupost. Possiblement no tot el que haguéssim volgut, perquè estem en una situació molt crítica, molt greu, pel que fa a la manca d'habitatge públic i assequible, i amb molta demanda social. I ens hagués agradat major ambició. Però hem de valorar com a positiu i un bon pas en la bona direcció el compromís de dotar 4.600 nous habitatges públics de lloguer assequible. Seguim, també en l'acord, avançant en fiscalitat i no obrir la porta a infraestructures contràries a les transformacions estratègiques que es necessiten.

Aquests són alguns dels elements assolits en la negociació i l'acord que hem incorporat al pressupost. Van en la direcció que creiem necessària. Protegir les persones amb un potent pla de xoc social, amb un compromís amb la salut pública i la millor dotació de l'atenció primària. La promoció de les polítiques d'habitatge, amb un important impuls al parc públic de lloguer i la consolidació de les rebaxes i noves bonificacions al transport públic. Transformar les bases materials de l'activitat econòmica amb l'aposta per les energies renovables, per un model de mobilitat sostenible, pel pacte nacional per a la indústria.

Però també volem posar en valor dues qüestions més. Aquests pressupostos no abaixen impostos i aquests pressupostos no dediquen ni un euro a macroprojectes fracassats. Hi havia qui volia aprofitar aquest pressupost per abaixar impostos, deflactant la tarifa de l'IRPF, reduint patrimoni i successions, augmentant deduccions i bonificacions. Ho hem aturat. No només aturat; hem aconseguit introduir l'impost de les grans fortunes, augmentant en l'impost de patrimoni, competència de Catalunya, la tarifa tributària dels grans patrimonis, blindant-lo així també de possibles interferències judicials externes. Hem augmentat l'impost de pisos buits, un trenta-tres per cent la tarifa als grans tenidors, per tal de mobilitzar l'habitatge buit i oferir-lo al mercat per pressionar a la baixa els preus inassumibles que actualment té el mercat de l'habitatge.

També en fiscalitat hem assolit el compromís de dos nous impostos, grans vaixelles i aliments ultraprocessats, que el Govern ha de portar en aquest Parlament per al seu debat i la seva ratificació, si s'escau. Hem aturat, també –ho hem dit–, els macroprojectes. Va ser una condició en el nostre acord quan vam deixar escrit que no bloquejaríem altres acords per fer possible aquests pressupostos, sempre que no introduïssin al pressupost qüestions que condicionin polítiques en l'àmbit de les infraestructures o model de país. És cert que Govern i PSC han tancat un acord sobre aquestes qüestions, però és un acord declaratiu, sense implicació pressupostària,

perquè era condició que vam posar des del primer dia. Queda, doncs, per al debat polític, però no compromet el pressupost i, en el debat polític, la nostra posició és clara.

El Hard Rock és un projecte depredador del territori; altament consumidor dels recursos naturals escassos, com l'aigua; que promou un model de turisme caduc, que no deixa valor al territori, i que promou un model d'oci basat en la cultura del joc. No és un projecte que necessita el país ni és un projecte que contribueixi al desenvolupament econòmic equilibrat del Camp de Tarragona. Al contrari, li resta potencialitat de futur al reforçar el monocultiu turístic en una zona que requereix una aposta equilibradora d'activitats que generin ocupació de qualitat i riquesa social.

L'aeroport, un projecte que no respecta els valors ambientals i que en res contribueix a l'equilibri territorial. Perquè una cosa és millorar la connectivitat intercontinental i altra, apostar per un macroprojecte que introdueix externalitats negatives en l'entorn propi i en el model de país. Hi ha alternatives més cohesionadores del territori que poden millorar el model aeroportuari català, respectant el medi ambient, apostant per l'equilibri del territori i promovent un model de mobilitat en mitja distància més sostenible i responsable.

La B-40, projecte dels anys seixanta en ple desenvolupisme franquista, contrari a un model de mobilitat sostenible i gens respectuós amb el territori. Ens hi oposem perquè hi ha alternatives i perquè hi ha altres prioritats per teixir el territori: millorar el transport públic i facilitar la mobilitat ciutadana. Aquest és el debat polític que queda, però no hi ha un euro del pressupost que condicioni aquest model d'infraestructures i aquests grans projectes contraris a les estratègies de transformació que considerem que necessitem.

Aquest no és el nostre pressupost. És possible dir que no és el millor pressupost, però és possiblement el millor pressupost possible quan el que calia era fer front a tres tendències que s'estaven installant: la tendència regressiva que des de la dreta brama per regals fiscals a rendes altes i grans fortunes i que menysprea el valor de lo públic; la tendència immobiliària, que s'installa en la crítica sense propostes, i la tendència conservadora, de qui vol mantenir les tendències passades sense introduir disruptions.

Aquest és el pressupost que hem aconseguit pactar amb el Govern, en el que hem pogut incidir en aspectes que considerem claus, elements estratègics per avançar en una societat més justa i més sostenible. El combat contra les desigualtats i pel benestar l'hem posat al centre de la negociació, i hem estat útils per fer-lo avançar. IRSC, salut, habitatge, dotació per a l'educació inclusiva i transport públic són peces claus d'una estratègia que vol fer avançar el benestar i la igualtat.

L'aposta per transformar el model energètic, el model de mobilitat i el model industrial són fonamentals per fer front als reptes de civilització que tenim davant. La crisi climàtica és una realitat, com ho és l'avenç imparable de la digitalització o els canvis en les relacions econòmiques internacionals. I amb les propostes que hem incorporat, fruit de l'acord, avancem en posar les bases per remoure alguns dels obstacles que fins ara estan retardant els canvis que necessitem per assolir el compromís climàtic com a societat.

Per això, l'aposta per les renovables és clau; estendre al conjunt del país la generació d'energia mitjançant fonts renovables, que, al mateix temps que ens pot ajudar a avançar en sobirania energètica, ha d'ajudar a reduir els costos energètics, siguin les factures de les llars o en els costos empresarials, fent de l'energètica pública un element clau, un instrument que ha de liderar la transformació.

I l'aposta per fer de Catalunya un país de trens per al transport públic i per formes de mobilitat sostenibles ha de contribuir a la reducció dels gasos d'efecte hivernacle, de què la mobilitat avui és en gran part responsable. I el compromís per desenvolupar el pacte nacional per a la indústria, que ha de permetre una indústria més sostenible que incorpori els valors d'una transició justa on ningú quedi enrere.

Acabo. Votarem a favor d'aquest pressupost, ja que en el context actual és el pressupost possible i necessari per abordar els reptes que tenim davant, per protegir i per transformar. Un pressupost que obre via a estratègies de fons en millora de la salut, en compromís en polítiques d'habitatge, en aposta per les renovables i la mobilitat sostenible i el transport públic, que avalen el canvi de model industrial, i que vol protegir la ciutadania i l'activitat econòmica i social.

Segur que si haguéssim fet nosaltres sols aquest pressupost, haguéssim anat més lluny en propostes i ambició, però és l'acord resultant d'un pacte a tres on tothom s'hi troba, tot i havent cedit però sense perdre identitat. Per això li donarem suport, perquè amb la nostra votació assumim la responsabilitat i utilitat amb què vam concórrer a les eleccions i el compromís que hem assolit amb els nostres electors i electores.

I deixeu-m'ho també acabar dient amb paraules, en aquest cas, d'un poeta que també forma part de la nostra cultura. Ho expressa, possiblement amb una altra llengua, però no deixa de ser, encara que no hagi nascut ni viscut aquí, part de la nostra cultura. És Eduardo Galeano; crec que tots el coneixem i tots incorporem part de les seves reflexions.

Ell diu «son cosas chiquitas»; i això crec que ens ajuda també a complementar aquelles molles que algú considera que són insuficients quan ens estem menjant el pa sencer o volem menjar-nos el pa sencer. Diu Eduardo Galeano a *Son cosas chiquitas*: «Son cosas chiquitas. / No acaban con la pobreza, / no nos sacan del subdesarrollo, / no socializan los medios de producción y de cambio, / no expropián las cuevas de Alí Babá. / Pero quizá desencadenen la alegría de hacer, / y la traduzcan en actos. / Y, al fin y al cabo, actuar sobre la realidad / y cambiarla, aunque sea un poquito, / es la única manera de probar / que la realidad es transformable.»

I això és el que hem volgut fer des d'En Comú Podem en la negociació d'aquest acord: entendre que hi han estratègies de transformació d'aquest país en sentit positiu, que protegeixin les persones i que transformin les externalitats negatives que el sistema està deixant en la nostra societat.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Bé, avui arribem al cap del camí. Per fi acaba la tramitació dels pressupostos de la Generalitat. Uns pressupostos que nosaltres hem dit en més d'una ocasió que no són els pressupostos que necessita la nostra comunitat, no són els pressupostos que necessita Catalunya; en tot cas, són els pressupostos que necessita el senyor Aragonès per continuar al poder, per continuar mantenint el Govern de la Generalitat.

Exactament igual que els pressupostos que es van aprovar en l'àmbit nacional, en l'àmbit del Govern d'Espanya: no eren els pressupostos que necessitàvem els espanyols, sinó que eren els pressupostos que necessitava el senyor Pedro Sánchez per continuar, per perpetuar-se al Govern d'Espanya.

És un pacte que va més enllà de la nostra comunitat, que va més enllà de Catalunya, i és un pacte que afecta el conjunt d'Espanya. Afecta, a parer nostre, per mal. I, en tot cas, les opinions són molt legítimes i cadascú té la seva opinió en aquest sentit, però jo crec que aquest nou tripartit que s'albira en aquest pressupost, doncs, a alguns ens retrotrau i té reminiscències del que va ser el tripartit, o els dos tripartits dels anys 2003 a 2010, que van ser uns governs, a parer nostre, funestos, calamitosos per a l'economia dels ciutadans de Catalunya i per a la vida política en general de la nostra societat.

Per tant, per nosaltres no és bona notícia. De cap de les maneres pot ser una bona notícia un acord tripartit entre els comuns, Esquerra Republicana i el Partit dels Socialistes. Però això és el que tenim i, en tot cas, creiem que hi ha, si més no, algunes crítiques que han de ser ateses i nosaltres ens sentim amb l'obligació moral de verbalitzar-les. Ho hem fet en comissió, ho vam fer durant el debat de totalitat i ho tornem a fer avui davant d'aquest Ple al Parlament.

Hi ha molts aspectes d'aquests pressupostos que són, per nosaltres, especialment discutibles, però alguns d'ells els va precisament esmentar i els va apuntar un dels mateixos signants d'aquest acord de pressupostos, que és el Partit dels Socialistes de Catalunya. Fa ben poc, el Partit dels Socialistes de Catalunya ens deia que els pressupostos de la Generalitat tenien 1.100 milions d'euros que eren sobrants, que eren una despesa supèrflua, que el més raonable seria eliminar-los, seria liquidar-los, de les diferents partides pressupostàries d'aquest exercici.

Doncs bé, al final, després d'una negociació en la qual, diguem-ne, no hi ha hagut especial transparència, perquè no sabem quin és el motiu o, diguem-ne, les circumvolucions psicològiques que han dut el Partit dels Socialistes a canviar d'idea quant a aquesta improcedència d'aquestes partides pressupostàries. Al final, hem acabat tenint el pressupost que presentava Esquerra Republicana i no hi ha hagut absolutament cap canvi per part d'Esquerra Republicana en aquells aspectes que el Partit dels Socialistes deia que eren superflus. Per exemple, una despesa faraònica en matèria d'acció exterior. La Generalitat continua tenint previst continuar obrint delegacions al món, delegacions que no serveixen en absolut per millorar l'economia dels ciutadans de Catalunya, per millorar les condicions materials de vida dels catalans, ni serveixen en absolut per millorar l'activitat econòmica i empresarial de les nostres empreses. Per tant, el Partit dels Socialistes s'empassa aquest gripau i se n'empassa alguns altres.

Tenim també una despesa absolutament supèrflua en matèria de suposat avenç tecnològic, com per exemple el que té a veure amb el CTTI. El CTTI, que en altres ocasions havíem anomenat «la joguina del senyor Puigneró», ha estat respectat per Esquerra Republicana i fins i tot el seu pressupost ha crescut encara més. Ens sembla que aquests deliris napoleònics que moltes vegades..., dels quals fa gala el partit d'Esquerra Republicana al Govern, doncs, demostrin que la despesa que porta a terme en aquest pressupost no és la que necessita el Govern de la Generalitat i, en definitiva, la societat catalana.

Es parla molt que aquests pressupostos són uns pressupostos expansius, però compte, perquè més despesa no vol dir més societat, més despesa no vol dir més sensibilitat social. Al contrari, aquests pressupostos són profundament expansius en la despesa, però profundament restrictius en els drets, en els drets del conjunt dels ciutadans de Catalunya, perquè no suposen en absolut, aquests pressupostos, una millora substantiva en les matèries que podríem considerar el moll de l'os del nostre estat social més que estat del benestar. Podríem parlar de les tres potes de l'estat de benestar que tothom reconeix com a tals, que són l'educació, la sanitat i els serveis socials. Jo, i a més seguint el consell del nostre coordinador de grup, el senyor Juan Oliart, una persona de la qual ja he manifestat en més d'una ocasió la meva admiració per ell..., i en aquest cas ell introdueix en aquestes tres potes de l'estat de benestar, a banda dels serveis socials, introdueix també la pota de l'ocupació, *el empleo*, i també, lògicament, la seguretat i l'obra pública. Són unes parts de la política que són difícilment assumibles pel sector privat. I aquí, quan entra el sector públic, doncs, això té un sentit precisament social, un sentit de garantir o compensar les carències que el mercat, aquella mà invisible de la qual parlava Adam Smith, pot deixar en l'àmbit de la vida quotidiana d'una comunitat política.

I per això jo crec que estan molt ben vistos aquests cinc elements de l'estat social. I en aquests cinc elements, aquests pressupostos no són, ni de bon tros, el que necessita Catalunya.

Nosaltres coincidim amb el Partit dels Socialistes en aquests 1.100 milions..., o amb el Partit dels Socialistes prepressupostos, no amb el postpressupostos. Però coincidim amb aquesta despesa supèrflua de 1.100 milions d'euros que apuntava el Partit dels Socialistes. Nosaltres n'afegim cent més, perquè considerem que hi ha 1.200 milions d'euros de despesa supèrflua. De fet hem fet una anàlisi, un estudi sobre quines serien les principals partides als principals àmbits als quals caldria destinar aquests 1.100 milions d'euros o 1.200 milions d'euros que nosaltres, si governéssim, en la hipòtesi a hores d'ara improbable, però no impossible..., en la visió d'un liberal, el futur no està escrit i considerem, en tot cas, que hem de continuar treballant per algun dia tenir una Catalunya autènticament liberal i una Catalunya allunyada de les pulsions intervencionistes que, per desgràcia, predominen en el nostre debat públic des de fa molts anys. Per cert, també..., i després faré una esment sobre les esmenes de Junts per Catalunya, que ara sembla que volen recuperar el terreny perdut després d'haver estat molts anys fent exactament el mateix paper que els partits que ara demonitzen per la seva visió estatista o estatalista de la realitat.

Deia que aquests 1.200 milions d'euros que considerem que hi ha de despesa supèrflua en aquests pressupostos, nosaltres els podríem, diguem-ne, xifrar en alguns aspectes tan importants com, lògicament, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que torna a tenir un increment de pressupost que a nosaltres ens sembla inassumible, que ens sembla absolutament innecessari i sobrant; també en altres entitats absolutament sobreres, que són, per exemple, el Centre d'Estudis d'Opinió, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, l'Agència Tributària de Catalunya i, com deia abans, el CTTI o fins i tot l'Agència Catalana de la Joventut.

Hi ha molts àmbits d'aquestes polítiques que podrien ser perfectament assumits per entitats que són d'àmbit nacional. I si hi hagués més coordinació entre comunitats autònomes i realment hi hagués una voluntat..., si més no, una mentalitat de tall federal, en algunes de les forces que diuen que s'han fet independentistes perquè Espanya no pot ser un estat federal de cap de les maneres. Doncs, si hi hagués una voluntat de cooperació amb altres comunitats autònomes, segurament aconseguiríem reduir una despesa supèrflua innecessària. Per descomptat, la quantitat de delegacions que té la Generalitat a l'exterior, el Diplocat, l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya i tants i tants altres elements de la nostra Administració pública que són perfectament prescindibles per a la vida dels ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, nosaltres hem preparat, gràcies també a la feina incansable, com deia abans, del senyor Oliart, del senyor José María Cano, de la senyora Isabel Martínez..., hem preparat, també, un seguit de propostes a les quals podrien anar destinats aquests 1.200 milions d'euros de despesa supèrflua. En l'àmbit de l'educació, un àmbit fonamental del qual m'agradarà després parlar especialment.

Primer, en l'àmbit de l'educació, jo crec que podríem destinar molts milions d'euros a la creació d'un fons per a l'eliminació dels barracons i la construcció i rehabilitació de centres docents; a la millora de les despeses de funcionament dels centres docents concertats; a la universalització dels concerts a l'educació secundària postobligatòria; a la creació d'un fons per a la gratuïtat dels llibres de text; a la creació d'escoles de formació continuada de monitors per a alumnes amb necessitats educatives especials. Després parlaré una esment especial sobre aquesta qüestió que al nostre grup ens preocupa especialment. I altres àmbits, com l'àmbit de les universitats, en els quals podríem aportar finançament amb aquests 1.200 milions d'euros que la Generalitat destina per a despesa supèrflua, com, per exemple, en l'àmbit de la investigació i universitats, al programa ICREA, a un fons per a la consolidació del sistema de centres d'investigació de recerca. O, en l'àmbit d'economia i hisenda, a un programa complet salarial per a menors de trenta anys, a un programa d'emprenedoria, foment empresarial i investigació i desenvolupament, investigació i recerca, o un programa de prevenció de la ludopatia.

En l'àmbit de l'empresa i el treball podríem destinar aquests diners a un programa per a la innovació i la digitalització de la indústria turística, a un programa per a la creació d'un fons per ampliar la tarifa plana de seixanta euros als autònoms que iniciïn una activitat a Catalunya, o a la creació d'un fons per al foment de la innovació i la transferència tecnològica i del coneixement.

En l'àmbit dels drets socials, podríem posar l'accent i posar èmfasi en la creació d'un fons d'ajudes per a l'emancipació juvenil, a la creació d'un fons per a la posada en marxa i adequació de centres de dia i d'assistència domiciliària per a persones dependents. O, a l'àmbit de l'acció exterior, per exemple, ja que parlem tant d'acció exterior, per què no fem coses útils per al conjunt dels ciutadans de Catalunya, per exemple, amb el finançament del Consorci de la Casa Àsia, o a la Fundació CIDOB, o a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament.

En l'àmbit d'Interior, per exemple, caldria destinar aquests diners a l'augment de la inversió en manteniment i millora de les instal·lacions de les diverses ABP o a la dotació d'una cambra individual que registri l'actuació dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra que presten servei en l'Àrea de Seguretat Ciutadana, en la Brigada Mòbil i en les diferents àrees regionals de recursos operatius.

En l'àmbit de la justícia, vam tenir l'oportunitat, precisament ahir, de parlar de la infradotació sistemàtica de l'àmbit de la justícia a la nostra comunitat. I això és una qüestió ideològica. Els pressupostos, com algú ha dit en més d'una ocasió, jo crec que amb encert, els pressupostos també són ideologia i, efectivament, aquests pressupostos tenen un biaix ideològic obertament estatista i contrari a la llibertat d'empresa i a la llibertat dels treballadors, que és, precisament, jo crec que un dels mals endèmics de la nostra societat. Aquest menyspreu per la iniciativa privada, aquesta voluntat de controlar absolutament totes les activitats econòmiques que fan els nostres ciutadans, ha portat a la hipertròfia de la nostra Administració pública; del conjunt d'Espanya, és cert, però també de l'àmbit estrictament autonòmic en el Govern de la Generalitat.

Des del punt de vista de l'àmbit de la salut –i ara és quan tornaré a un àmbit important per a nosaltres, que és l'àmbit de la discapacitat, de les ajudes a la discapacitat–, podríem haver destinat molts diners a la creació d'un fons per a l'atenció i la prevenció en salut mental i per a la prevenció del suïcidi –aquests dies, per desgràcia, de molta actualitat a la nostra comunitat. També hi ha un fons per eliminar les llistes d'espera assistencials, diagnòstiques i quirúrgiques, o la creació d'un fons per a la construcció de diferents centres sociosanitaris per a malalts d'ELA. Un altre element que per a nosaltres també és important, que precisament afecta algunes de les demandes en què més han insistit els nostres regidors al llarg del territori de Catalunya, és la construcció d'un nou hospital a Tortosa.

Tots aquests elements formen part, diguem-ne, del nostre intercanvi d'impressions amb els nostres representants tot al llarg de Catalunya i creiem que són aspectes fonamentals.

Mirin, senyors i senyores del Govern i els partits que li donen suport, fa uns dies jo vaig estar parlant amb una persona experta en l'àmbit de l'assistència als nens de zero a sis anys a Catalunya, concretament representant dels CDIAPs de la nostra comunitat, que atén nens de zero a sis anys. I em deia que estava realment molt preocupada per l'enfocament que s'està portant a terme a Catalunya quant a la qüestió de l'educació inclusiva. Aquesta persona, partidària com és de l'educació inclusiva, partidària com és d'intentar incloure els nens amb discapacitats o amb pluridiscapacitats en l'àmbit de l'educació reglada ordinària, em deia que el que no es pot fer és, primer, no finançar amb prou diners l'educació inclusiva, la qual cosa és un objectiu noble i lloable, i, sobretot, el que no es pot fer és menystenir de forma definitiva i deixar absolutament de banda les escoles d'educació especial.

Les escoles d'educació especial són absolutament fonamentals per al nostre sistema educatiu. I aquests dies hem conegut el fet que a alguns ciutadans ens espar-

vera quan coneixem el mastodòntic finançament que hi ha per a projectes faraònics, com deia abans, l'Acció Exterior del Govern de la Generalitat o el CTTI, coneixem aquests centenars de milers de milions d'euros que es destinen a aquesta mena de polítiques i veiem aquella mateixa setmana, és a dir, fa dos dies, que es tanca l'únic centre –o un dels únics centres, m'apuntava ahir el senyor Garriga de VOX que no és l'únic, però és un dels dos únics centres de Catalunya– que és un centre d'atenció especialitzada per a persones amb pluridiscapacitat.

Aquest centre de Nexe Fundació es queda sense el finançament públic. I jo des d'aquí vull fer una crida a totes les administracions públiques, i concretament al Govern de la Generalitat, perquè això acabi, perquè això es freni, perquè això es resolgui i es redreci. És important, és fonamental per a la nostra societat continuar vigilant, cuidant i tenint especial cura de les persones amb discapacitats a la nostra societat. I no tot pot ser una aproximació a la qüestió en termes d'educació inclusiva, que sí, però és evident que hem de mantenir també centres com el Centre d'Atenció Especialitzada de Nexe Fundació. Em sembla una cosa fonamental, que em preocupa; em preocupa el fet que alguns pares amb persones al seu càrrec amb alguna discapacitat puguin estar sentint que els diguin que el més raonable o el que han de fer és que els seus fills estiguin a casa dels zero als sis anys, perquè els centres educatius actuals no tenen la capacitat d'acollir-los. Em sembla una cosa..., com a portaveu d'educació del meu grup parlamentari, una cosa absolutament inadmissible que, com a societat, no ens podem permetre de cap de les maneres. Per tant, els demano que redrecin en matèria educativa els seus plantejaments, perquè ens semblen absolutament equivocats i, a més, profundament contraproductius per al conjunt de la societat catalana.

Aquesta crida que fem, la fem precisament perquè ens preocupa especialment la qualitat del nostre estat de benestar. No som partidaris, lògicament, d'un estat de benestar insensible, ni molt menys. Aquesta manera d'entendre la realitat que alguns anomenen despietada dels nostres empresaris, etcètera, això no va enlloc; al contrari, considerem que és fonamental que hi hagi una cooperació entre l'àmbit públic i l'àmbit privat, una cooperació que ens ha de dur a una societat molt més equilibrada, una societat molt més cohesionada en termes de qualitat de vida, i això difícilment ho farem sense el suport del sector privat. El sector privat és un sector –i l'empresariat català i del conjunt d'Espanya, però estem parlant, en aquest cas, concretament de l'àmbit estrictament de la nostra comunitat autònoma–..., és una part fonamental de la vida econòmica de la nostra comunitat i del conjunt del nostre país, i, per tant, moltes vegades lamentem que no hi hagi un reconeixement explícit, un reconeixement i un respecte absolutament, diguem-ne, just cap als empresaris de la nostra comunitat. És un discurs, un clima ideològic que s'ha generat a Catalunya, anti-empresarial, i s'oblida moltes vegades que la riquesa d'una comunitat o la riquesa del conjunt d'un país no només la creen els treballadors, que també, sinó també, i molt molt principalment els empresaris.

El que hem de fer els polítics, i sobretot aquells que tenen la sort de tenir la responsabilitat de governar, és gestionar aquesta riquesa que han creat els empresaris. I això, lògicament, no es fa amb un discurs de menysteniment de l'empresa i de la iniciativa privada. Catalunya ha estat sempre, per tradició, un lloc en el qual hi ha hagut una gran cooperació entre l'àmbit públic i l'àmbit privat. I això jo crec que tots reconeixem que ha donat lloc a grans empreses –no empreses en sentit privat, sinó empresa en sentit filosòfic–, a grans projectes que han vist la llum precisament per aquesta cooperació entre l'àmbit privat i l'àmbit públic. I això és, diguem-ne, una senya d'identitat de la nostra comunitat, de la nostra societat al llarg dels anys.

Això, per desgràcia, s'està perdent. I jo vull parar esment en aquest faristol, cridar l'atenció sobre el perill que perdem aquesta imprescindible cooperació entre l'àmbit privat i l'àmbit públic per un discurs moltes vegades influenciat per una visió

extremadament estatista de la realitat que fa del sector privat l'enemic del sector públic; és ben al contrari.

Per tant, senyores i senyors diputats..., senyor president Aragonès, l'hi torno a dir, jo crec que aquest pressupost no és el pressupost que necessita Catalunya. Creiem que és el pressupost que necessita vostè per mantenir-se i perpetuar-se al poder. Esperem, en la mesura del possible, que en els pròxims mesos, diguem-ne, la cooperació, el debat parlamentari permeti arribar a punts d'entesa que realment siguin raonables i siguin el desitjable per al futur de la nostra comunitat, perquè creiem que s'ha de redreçar el rumb d'una forma evident. El rumb que actualment té la nostra comunitat creiem que és equivocat i ens agradaria pensar que tot això és corregible i que podem arribar a tornar a ser capdavanters i avantguarda econòmica d'Espanya, cosa que malauradament estem perdent en els últims temps. Això és tot.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Bé, en anteriors plenaris i comissions hem abordat una anàlisi més qualitativa del pressupost. En conseqüència, la nostra posició és prou coneguda i, si em permeten, també en conseqüència, avui em centraré més en explicar, que ningú s'espanti, no totes, però sí un resum de les 226 esmenes que hem presentat i que bàsicament estan agrupades entorn de tres idees.

La primera és reduir el pressupost destinat exclusivament a estructura política de la Generalitat i la supressió d'aquella despesa que no està destinada a mantenir serveis públics, sinó que té aquesta orientació exclusivament política.

Després, també esmenes destinades a millorar el pressupost sobre serveis públics bàsics i revertir algunes retallades, que m'hi vaig referir en l'anterior debat que vam tenir. En aquest pressupost es retallen coses i es retallen coses importants en l'economia productiva catalana i també en serveis públics essencials.

I després un apartat destinat a les esmenes que hem rebut d'entitats socials, d'entitats econòmiques i de les mateixes estructures del Partit Popular de Catalunya, que són esmenes més concretes, de projectes més concrets, inversions més de caire fins i tot local.

I, finalment, hi ha un quart apartat, que és més simbòlic per les quantitats, però en política tot allò que no té una partida pressupostària no és una prioritat, és *parole, parole, parole*. I, per tant, ja sabem que el gruix dels projectes, com ara el Quart Cinturó o l'ampliació de l'aeroport, són projectes d'àmbit espanyol, del Govern d'Espanya. Però si es volia reflectir un compromís real i no aquest *parole, parole*, es tenia l'oportunitat de posar algun tipus de partida pressupostària petita. Nosaltres en això hem buscat partides molt petites, gairebé de tipus simbòlic, que, en canvi, doncs, han estat rebutjades.

A partir d'aquí passaré a analitzar una miqueta cadascun d'aquests grups, no? Quan nosaltres parlem de supressió intentem ser el més rigorosos possible i no començar a dir que ho suprimirem absolutament tot, però hi han algunes coses que són absolutament insostenibles al llarg del temps, no? Per exemple, nosaltres plantejem el tancament de les delegacions del Govern a l'exterior, les anomenades ambaixades, llevat de la delegació de la Unió Europea.

La delegació de la Unió Europea, malauradament, en alguns casos també s'ha contaminat d'aquesta praxi política que es dedica no a les seves tasques tradicionals, sinó a desprestigiar Espanya, en aquest cas a Europa, no? Però també és veritat que té unes dinàmiques que venen d'enrere, que encara són útils i que, en conseqüència, nosaltres demanem canvis en aquesta delegació, però no demanem la seva supressió.

De la resta, sí. Perquè la resta, com explicaré després, no tenen absolutament res a veure –res a veure– amb la difusió de la cultura catalana o la promoció del comerç exterior a Catalunya, sinó que estan destinades, la seva estructura..., o sigui, la seva manera de fer, la seva praxis és absolutament de desprestigi d'Espanya; no es dediquen a una altra cosa. I, per tant, aquí nosaltres en demanem la supressió.

De la mateixa manera que demanem la supressió de determinades subvencions i organismes per un global de 6 milions d'euros, que, de la mateixa manera, com explicava fa un moment, no es dediquen a difondre la cultura catalana a la resta d'Espanya, per exemple, sinó directament a difondre una ideologia en concret, la ideologia separatista, i una manera d'entendre també Espanya, que és desprestigiar la democràcia espanyola. Això serien 6 milions d'euros. Això és de supressió.

Sí que plantegem també reducció; reducció en algunes partides que entenem que estan sobredimensionades i que, en un context de necessitat social important, aquestes quantitats econòmiques es podrien destinar a polítiques molt més necessàries i molt més prioritàries. I ho resumiré en deu punts.

El primer és la reducció, en 120 milions d'euros, del pressupost de la «corpo». I creiem que és una reducció raonable, perquè no es coneix cap tipus de televisió autonòmica que s'hi pugui comparar i que estigui tan sobredimensionada, o cap sistema de mitjans públics de comunicació com el que tenim a Catalunya. No estem parlant de la supressió. Nosaltres parlem d'una reducció substancial del trenta-quatre per cent del seu pressupost, que fins i tot en aquest cas quedaria una «corpo» bé, ben regada de diners i amb una dimensió encara molt superior a qualsevol altra que es pugui comparar, de comunitats autònomes, a la resta d'Espanya.

Dos, la reducció, també, del pressupost d'organismes com el CEO, com l'Idescat o l'Agència Tributària de Catalunya; també, en molts casos, amb uns pressupostos absolutament sobredimensionats, que estan sobretot adreçats, hi insisteixo, a una estructura política, no a la seva tasca: és anar col·locant gent, anar col·locant gent... I aquí es podrien arribar a estalviar més de 25 milions d'euros amb aquesta retallada.

Després, proposem també una reducció del vint per cent en partides destinades a atencions protocol·làries, campanyes institucionals, etcètera. Això suposaria una reducció de 122 milions d'euros, que no està gens malament.

Doncs bé, amb aquestes reduccions de partides..., perquè després, quan hem presentat esmenes i ho hem quantificat, hem intentat ser rigorosos amb l'estalvi de la retallada de partides que nosaltres consideràvem innecessàries o sobredimensionades, i que serien, en primer lloc, incrementar el suport que el Govern presta als ens locals, millorant el pressupost del Fons de Cooperació –és una reclamació històrica dels ens locals– en gairebé 9 milions d'euros.

Dos, destinar 10 milions d'euros més als ajuts a la indústria i a la dinamització comercial. Es parla molt del pacte d'indústria –tot són discursos–, però quan s'ha de plasmar en un pressupost... És una d'aquestes àrees on enguany s'ha retallat; no és que s'hagi mantingut, és que s'ha retallat.

Tres, reforçar les xarxes d'oficines d'Acció per millorar la internacionalització de les empreses catalanes: 4 milions d'euros. Aquí insisteixo en la idea: resulta que les ambaixades no es dediquen a fer aquest tipus de coses; es dediquen a desprestigiar Espanya i a comprar espais en mitjans de comunicació estrangers per insultar Espanya, i resulta que a les polítiques adreçades realment a millorar la internacionalització de les empreses catalanes en aquest cas no s'hi destinen els recursos suficients.

Quatre, incrementar les transferències que reben els consells comarcals per a beques menjador i transport escolar: 10 milions d'euros. No entrarem aquí en el debat –perquè portem molt de temps– sobre la mateixa existència o no dels consells comarcals –la posició del nostre grup és prou coneguda–, però, mentre es mantinguin, s'ha de donar suport a les tasques que tenen encomanades. I, per tant, creiem que és absolutament necessari millorar aquests recursos.

Cinc, destinar més recursos per garantir la gratuïtat de l'educació infantil, amb 7 milions d'euros més, i incrementar també el pressupost destinat a finançar despeses de llars municipals d'infants: uns altres 10 milions d'euros.

Sis, incrementar en 3 milions i mig d'euros ajuts i subvencions per a programes de recerca i innovació. És la partida que havíem comentat que s'havia reduït, i que –torno a insistir en la idea– aquí es va fer un esforç enorme, per gairebé totes les formacions polítiques, per aprovar conjuntament la llei de la ciència, es va arribar al compromís polític d'incrementar les partides, i resulta que s'han retallat. I nosaltres demanem, com a mínim, que no es retalli. L'esmena que presentem és per intentar equilibrar-ho. Bé, també ha estat rebutjada en el seu moment.

Set, incrementar el nombre d'agents dels Mossos d'Esquadra amb una partida de 20 milions d'euros.

Vuit, destinar 12 milions d'euros a la construcció d'habitatge protegit de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. Una altra de les partides essencials que ha estat retallada: habitatge. Després diuen «pressupost expansiu»; expansiu, com dic sempre, en les seves cosetes, però no en aquelles polítiques socials absolutament necessàries.

Nou, la creació d'una oficina antiocupació que va acordar aquest Parlament. Nosaltres hi posem una partida de 470.000 euros. Però és que resulta que en el debat de política general s'aprova una resolució en aquest sentit i, immediatament després, no té el suport pressupostari que s'havia acordat. No ha estat tampoc acceptat.

I, finalment, la reducció de les llistes d'espera, amb 10 milions d'euros per posar en marxa el pla de reducció de llistes d'espera, que també s'ha debatut aquí i que no té la partida suficient per aconseguir-ho.

Bé, aquest és el resum de les esmenes, fins a 226 –la resta, evidentment, són més territorials, més concretes–, i, bé, han estat totes rebutjades. Ho dic, perquè aquí tot-hom s'omple la boca de la seva voluntat de diàleg i no sé què i que..., però resulta que aquí a nosaltres se'ns ha aplicat un cordó sanitari, que és la no acceptació... Perquè jo puc entendre que les esmenes de caire més polític vostès no les aprovin, perquè cadascú té la seva visió, però és que ni tan sols una maleïda esmena concreta sobre un centre educatiu, res, absolutament res. Doncs això és un cordó sanitari; és més dissimulat. A d'altres formacions els hi apliquen el cordó verbalment, però a la resta també ens han aplicat un cordó sanitari, perquè ni tan sols han tingut cap tipus de voluntat negociadora en el moment que han arribat a un acord polític d'un nou tripartit.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit..., té la paraula per tres minuts el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. Votaré en contra del dictamen, como anuncié ya también el otro día. Es un documento hecho a ocho manos, se ha presentado fuera de plazo, se ha saltado la ley, y todo eso tras un vodevil político memorable. Siguen destinando cientos de millones a mantener prescindibles estructuras de Estado para dar la falsa apariencia de que Cataluña es una nación y no una comunidad autónoma más de España. Mantenemos más de 289 empresas y entes públicos, más chiringuitos que Andalucía, Castilla-La Mancha y la Comunidad de Madrid juntas. Seguimos siendo la región de España con más altos cargos puestos a dedo –nos cuestan casi 50 millones de euros al año. No se apoyan en la racionalización del gasto para aumentar esos programas sociales; aquí todo va siempre con cargo a más déficit y más deuda pública.

No puedo apoyar tampoco un presupuesto que cierra el año con déficit público, teniendo en cuenta que estamos en récord de recaudación y que va a acabar con 86.000 millones de deuda pública, que nos cuesta financiar 1.119 millones al año en intereses, un auténtico pastón. Seguimos sin podernos financiar en los mercados

de capitals, y no es por casualidad. Estas cuentas están desequilibradas. Seguimos siendo un infierno fiscal, la comunidad autónoma con más impuestos propios.

Acabaremos el año siguiendo líderes en las mayores listas de espera en materia de dependencia, en sanidad, con más barracones que ninguna región de España y con un abandono escolar absolutamente disparado. Seis mil personas seguirán durmiendo cada noche en la calle y quince mil catalanes seguirán esperando una plaza asistencial en una residencia. La vivienda social brilla por su ausencia, y seguimos líderes en la ocupación de viviendas, con unas tasas de criminalidad que crecen cada trimestre.

Seguimos financiando la televisión autonómica más cara y sectaria de España. Nos están tomando el pelo –como ha dicho un portavoz anteriormente– con el Hard Rock, con la ampliación del aeropuerto, con la renta garantizada ciudadana o con el Cuarto Cinturón. Tampoco comparto que sigan abriendo embajadas en el exterior para menoscabar la imagen de España. Y tampoco que subvencionen a entidades que demonizan y señalan a aquellos que utilizamos habitualmente el castellano.

En definitiva, es un presupuesto demasiado intervencionista que penaliza al que madruga, que encumbra la cultura de la paguita i que no incluye ninguna iniciativa para reducir duplicidades, burocracia y manoseo político.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots i a totes. Avui és un gran dia per al país. De fet, és un gran dia per a tothom d'aquest país. És un d'aquells dies que pren més sentit la feina que fem en aquest Parlament, perquè poques mesures tenen un impacte més gran en la vida de les persones del nostre país que l'aprovació dels pressupostos d'aquest país i, per tant, la possibilitat de desplegar milers de mesures territorials, també sectorials, que han d'ajudar a respondre moltes demandes, que han d'ajudar a atendre moltes necessitats i que han d'ajudar a fer reals molts desitjos. I, a més, ho fem en un context, sens dubte, d'incerteses i de complexitat. Es tracta de ser útils, de fer que les coses passin i que passin també en la direcció correcta. I això és el que estem fent avui.

Abans de continuar, volem fer també una sèrie d'agraïments i també de reconeixements a totes aquelles persones que han contribuït a fer possible que avui estiguem a les portes, de fet, a escassos minuts, de poder aprovar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a aquest any 2023. Evidentment, a l'equip d'Economia, l'equip d'Economia del departament, capitanejat per la consellera, la consellera Mas, però també el secretari general; també al Departament de Presidència, amb la consellera Laura Vilagrà, i especialment també la secretària general, la Núria Cuenca, i el Marc Ramentol, des de la Direcció General de Coordinació Interdepartamental. Volem fer un agraïment i un reconeixement a tots els equips negociadors que al llarg d'aquestes setmanes, mesos, han estat treballant per fer possible aquests pressupostos, especialment també als equips tècnics que ens han anat assistint i també a la gent, evidentment, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I gràcies a les formacions que hem sabut treballar, que hem sabut sumar per tal d'arribar a aquest acord que avui fa que els pressupostos siguin una realitat, tant el Partit Socialistes de Catalunya com En Comú Podem. A tots ells, moltíssimes gràcies.

Hem sabut construir un acord, dèiem, malgrat les diferències; però ens hem sabut posar d'acord, malgrat aquestes diferències, que certament hi són. I gràcies també, no els volem oblidar avui, als agents econòmics i socials, a totes les organitzacions de l'àmbit cultural, entre d'altres sectors, que, de forma inèdita, també han format part de la construcció d'aquestes principals mesures que ja s'han incorporat

i que són una realitat en aquests comptes catalans. Aquesta ha estat una feina col·lectiva i també serà col·lectiu el seu impacte. Per això parlem i podem parlar, creiem, de pressupostos de país: totes les partides que s'hi recullen serveixen per fer avançar el país cap a més nivells d'equitat, cap a més nivells de prosperitat i també per garantir més oportunitats per a tothom. I s'han construït per a la societat, evidentment, però també amb la societat, com dèiem, amb la participació dels agents econòmics, socials i culturals. I deia, per això parlem d'aquests pressupostos de país, que el que fan és arribar a una xifra rècord: més de 41.000 milions d'euros a disposar per a Catalunya i incorporen aquests més de 3.800 milions d'euros. Estem parlant d'un increment respecte a l'any passat de més del 10,7 per cent. Un increment que, a més a més, es fa reduint el deute i, per tant, garantint més eficiència i bona gestió d'aquests recursos públics.

Uns pressupostos que responen a tres eixos prioritaris clau: l'escut social, d'una banda; la transformació i l'avenç en la transformació verda i feminista, d'una altra, i la prosperitat compartida. I així ho demostren les principals mesures que podran ser una realitat a partir d'avui, com són..., i algunes ja les hem reiterat moltes vegades, però va bé que les anem recordant, perquè seran una realitat gràcies a aquests comptes. Com són, deia, l'increment de l'indicador de renda de suficiència a Catalunya, amb aquest vuit per cent d'increment, que millora les prestacions i que beneficiarà fins a cent mil famílies al nostre país; com ho és l'augment de més de 1.200 milions d'euros en el pressupost de salut, sobretot per reforçar l'atenció primària, però també per atendre una necessitat imperiosa i una prioritat d'aquest Govern com és la salut mental, i també amb la capacitat d'incorporar aquests 4.300 professionals de l'àmbit de la salut al sistema; o és un exemple, d'aquests avenços de país, aquests 140 milions d'euros que van destinats a reduir un cinquanta per cent les llistes d'espera vinculades a la dependència i també a la creació de dos mil noves places residencials.

En l'àmbit de l'educació, per exemple, la consolidació de la gratuïtat en l'infantil 2, el que popularment anomenem com a P2, i també amb la consolidació d'aquest personal que es va incorporar durant la pandèmia i que ara, doncs, ja s'ha incorporat definitivament als centres educatius del nostre país: 6.800 mestres i professors i professores al sistema educatiu.

Com ho és, també, l'exemple de l'increment del vint-i-set per cent dels recursos addicionals en l'àmbit de feminismes, especialment per fer front a la violència masclista, entre d'altres qüestions, tan important, com hem vist aquests últims dies. Sis-cents vuitanta milions d'euros per al pacte nacional per a la indústria, i fins a 20 milions destinats a l'aplicació, al desplegament de la llei de la ciència; una llei recentment aprovada per aquest Parlament amb un ampli consens i també importantíssima per apostar per aquesta societat del coneixement i per la innovació.

Una gran notícia, una gran mesura amb un impacte directe, especialment en la gent jove del nostre país: el desplegament de la T-jove fins als trenta anys a tot el territori, amb les bonificacions, i també la gratuïtat de T-16.

O la transició verda, que veiem com hi ha més de 180 milions d'euros per a accelerar l'autoconsum domèstic industrial i els 25 milions d'euros, entre d'altres, per a seguir desplegant i fent realitat l'energètica pública, amb un projecte, per exemple, per cobrir els instituts de Catalunya de plaques solars.

O és també un exemple la inversió, com mai, en la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i l'aposta per seguir finançant la protecció i les mesures per a l'impuls de la llengua catalana al nostre país.

I també un exemple d'aquestes mesures importants amb un impacte rellevant és, per exemple, el desplegament de la xarxa de fibra òptica, que enguany ha de desplegar fins a tres mil quilòmetres de xarxa arreu de les comarques del nostre país.

Tot això són uns exemples, es complementen amb moltíssimes altres mesures, algunes mesures que s'han incorporat a través del procés de negociació, a través de moltes esmenes que s'han anat pactant, molts impactes i esmenes a nivell territorial,

que també ens garanteixen aquesta equitat per poder construir, per poder defensar, per poder articular aquesta Catalunya sencera que vol dir que no deixa ningú enrere, que no deixa ningú pel camí.

Parlem de xifres. Avui se n'han dit unes quantes aquí, en la resta de debats també n'hem parlat, i poden semblar fredes, pot semblar una enumeració a mode d'inventari. Però quan parlem de xifres, del que estem parlant realment és de vides, és de les persones, és de la gent, és dels serveis públics d'aquest país. Parlem de l'atenció primària, de la lluita contra la segregació escolar, de tenir més habitatge de protecció, per exemple. Parlem de més hospitals, parlem de més escoles, parlem de més feina, és a dir, de més benestar. Parlem de més oportunitats. I davant d'aquesta situació de complexitat i d'incertesa, el que fem amb aquests pressupostos és intentar generar certes. És intentar generar respostes. És intentar generar oportunitats.

I avui podríem sortir d'aquest debat amb dos escenaris. Podríem sortir d'aquest debat amb uns pressupostos, que és el que passarà, amb uns pressupostos amb totes aquestes incorporacions que hem explicat. O amb un altre escenari: sense aquesta eina, sense aquests milions, sense aquestes mesures per poder desplegar. I diria que cap persona d'aquest hemicicle pot afirmar que el país, és a dir, la gent, que les entitats, que les empreses, que la indústria, que les i les joves, que les dones, que cap persona del nostre país estarà millor sense aquestes mesures. Diria que ningú d'aquest hemicicle pot afirmar que estariem millor sense tenir aquests pressupostos.

I, per tant, davant d'aquesta falsa disjuntiva, tenir aquests pressupostos amb tots els recursos o no tenir-los, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens refermem en allò que ja hem anat explicant, en aquesta vocació de servei, en aquest ser útils i fer que les coses passin. Ens refermem en el sentit de la responsabilitat i posar per davant els interessos col·lectius, especialment quan el context és complicat, i amb la voluntat també de buscar consensos amb tothom qui vulgui contribuir a construir aquests consensos per fer avançar el país. Perquè defensem que això és fer política: escoltar la ciutadania, negociar, sortir de la zona de confort, fins i tot admetre a vegades certes contradiccions. Arribar, per tant, a aquests acords i construir oportunitats i solucions. I el que també ha quedat clar en moltes ocasions, també en aquest procés de negociació dels pressupostos, és que ni el «tot o res» ni el «quan pitjor, millor» funcionen per a l'interès global o per fer avançar. Entre el bloqueig o les oportunitats de futur, nosaltres sempre triarem construir les oportunitats, perquè és la nostra responsabilitat.

I si parlem de responsabilitat, tenim, al nostre entendre, dues tasques principals a fer, que, de fet, responen al doble objectiu que perseguim i al doble objectiu pel qual treballem –pel qual treballem des d'Esquerra Republicana–, que és ajudar la gent en el dia a dia, d'una banda –ajudar la gent en el dia a dia i afrontar les urgències de l'avui–, i, a la vegada, construir la Catalunya del demà, és a dir, construir aquesta república catalana que volem, que anhelem, que desitgem i que volem fer real. Tot això ho fem, ho hem de fer i ho fem alhora; a vegades a contracorrent. Afrontem les urgències de l'avui, ho fem embastant aquest escut econòmic que en el seu moment ja el president de la Generalitat va proposar, va anunciar al debat de política general. Ho fem assegurant que en temps d'incertesa aquest és un govern que està al costat de la gent i no deixa ningú enrere. Per pal·liar els efectes de l'augment de preus o del cost de la vida, els pressupostos fan un pas enorme per reforçar un estat del benestar i enfortir uns serveis públics que, tal com vàrem aprendre durant la pandèmia, són el nostre bé més preuat. I tot això ho fem a la vegada que mirem a l'horitzó, i a la vegada que mirem a l'horitzó de cap a on volem anar, cap a on volem portar aquest país, perquè estem profundament convençuts, i ningú ens convencerà d'una altra cosa... Deia que estem absolutament convençuts que només amb totes les eines i tots els recursos, amb totes les competències, amb tota la capacitat de decidir per nosaltres mateixos, només amb una república catalana, amb tot això serem capaços de garantir la justícia social, els drets complets i la llibertat per a tothom.

I justament per això volem deixar clar: són aquestos els pressupostos que voldríem? És evident que no, perquè voldríem uns pressupostos en el marc d'una Catalunya independent, com els hi deia ara, amb tots els recursos, amb totes les competències. De fet, uns pressupostos sense aquest dèficit fiscal, sense el greuge de no poder disposar ni invertir tots els diners que generem com a país; uns pressupostos que, en el marc de la capacitat de recaptació que som capaços de fer, no tindrien aquest llast que suposa per a la competitivitat de les empreses, per a l'endarreriment en la inversió d'algunes infraestructures, per a la capacitat de respondre com la gent es mereix, per a les famílies o per sostenir encara uns millors serveis públics. Voldríem uns pressupostos amb tots aquests recursos que genera el país. Però no tenir-los ara, no tenir aquest model diferenciat o no tenir la república ara mateix, no tenir-ho, tot això, avui per a nosaltres no pot ser una excusa. No serà mai una excusa per seguir treballant per la gent. De fet, l'any passat ho deia en aquest mateix debat el conseller Giró: «Privar el país dels recursos que sí que podem disposar avui no ajuda en res i tampoc ajuda a ningú; al contrari –al contrari–, és servint millor, sent més útil i aportant solucions quan serem capaços de fer avançar el projecte, també, de la independència, també d'aquesta república catalana. Perquè hem après que si l'independentisme és útil és quan més creix.

Com deia, doble objectiu: justícia social en el dia a dia i llibertat nacional per garantir aquesta justícia, certament. No podem ajornar els debats i les necessitats d'avui per la feina del demà ni tampoc podem oblidar l'horitzó només centrant-nos en la immediatesa. Combinar aquest doble camí. Els asseguro que segurament no és senzill, però no és pas incompatible, sinó al contrari. Ho hem de fer tot i ho fem tot. I, a més a més, ho hem de fer des de tot arreu on tenim la capacitat de tenir influència i de representar la ciutadania.

I per això avui el que toca és ajudar la gent tirant endavant aquests pressupostos. I per això ara també toca gestionar la resposta de la crisi de la sequera i combatre aquesta excepcionalitat. I per això aquests mesos, aquestes setmanes, tocava i seguirà tocant i desplegant una sèrie de mesures per garantir els drets de les dones, com l'avortament arreu del país, com l'accés als sistemes d'anticoncepció, com els permisos per dol gestacional o per la menstruació, així com la feminització dels cossos de seguretat, el programa Temps x cures o les ajudes a l'esport femení.

I per això fa uns mesos tocava i seguirà tocant transitar en el camí de la resolució democràtica del conflicte i limitar la capacitat repressiva de l'Estat, com de fet ens reclamaven els mateixos organismes o organitzacions i institucions europees. I ens demanaven, per exemple, la reforma del Codi penal, com va acabar passant. I per això tocarà, seguirà tocant seguir en el camí d'un nou referèndum per tornar a posar les urnes i donar la capacitat de decisió al poble de Catalunya, amb aquesta idea, amb aquesta filosofia d'un acord de claredat per fer-ho possible i seguir construint complicitats internacionals. Tot això dia a dia, horitzó, present i futur a la vegada i sobre els consensos, sobre els drets, sobre la democràcia i sobre els valors republicans.

Abans d'acabar, i tornant als pressupostos que avui es posaran a debat i a votació, dir que es posaran justament a votació, també, una sèrie d'esmenes; de fet, centenars d'esmenes presentades pels diversos grups d'aquesta cambra. I, de fet, a la tarda també podrem debatre totes les esmenes de la llei d'acompanyament, de la llei de mesures.

Abans ho explicava el representant, el diputat de Junts per Catalunya: Junts n'ha presentat centenars, d'aquestes esmenes. Ara bé, la majoria d'aquestes són esmenes menors, de menys de cinquanta mil euros, per a redaccions de projectes o per, en tot cas, inici de redaccions de projectes, que només serveixen per fer veure què es vol fer, però que no poden fer res amb aquests recursos que destinen a aquestes esmenes, unes quantitats que no s'adiuen a les realitats necessàries per tirar endavant

aquests projectes i que ni tan sols en el cas d'aprovar-se aquestes esmenes es podrien traduir a la realitat.

I el pitjor és que ja saben perfectament que això és així i que, per tant, és estèril la presentació d'aquestes esmenes i d'aquesta aposta. Ho saben perfectament, perquè fins fa pocs mesos governaven aquest país i saben com funcionen. I, mirin, tombar una esmena seva, per exemple, de quinze mil euros per a la redacció d'un projecte a la biblioteca de Gelida no tindrà cap impacte en si es fa o no es fa la biblioteca de Gelida. Entre d'altres coses, perquè la Generalitat ja té en marxa el projecte de Gelida, de la biblioteca, i per una quantitat molt més elevada. Per tant, el que realment sí que tindria un impacte en la biblioteca de Gelida, per posar un exemple, és que no s'aproessin aquests pressupostos, tal com vostès votaran.

I, a nivell més «macro», si no mirem les esmenes «micro» que han presentat, hi ha encara alguna incoherència més. Han presentat totes aquestes esmenes per un impacte de 970 milions d'euros en noves despeses, per carregar-les en aquest pressupost. Però, en paral·lel, han presentat esmenes en la llei de mesures que implicarien la pèrdua de recaptació per part de la Generalitat de 700 milions d'euros. No és possible incrementar despeses i a la vegada reduir els ingressos i que quadri tot. La vareta màgica tampoc funciona per a aquestes coses. I el que sí que funciona és ser útil. (*Aplaudiments.*)

Deia que el que sí que funciona és ser útil. Vostès saben que són uns bons pressupostos. Han participat de la seva elaboració a l'inici i també en la negociació; s'han incorporat un vuitanta per cent de les seves demandes; no hi ha cap mesura que puguin dir que no és bona, i saben que la gent, que les famílies d'aquest país, tothom els està esperant. I fins ara sí que hem tingut una certesa. Vostè, el diputat, parlava de si hi és o no hi és, o si hi serà o no hi serà. Fins ara sí que hem tingut una certesa, que és que Junts, en això, no hi és.

Tampoc em puc estar de comentar una qüestió abans d'acabar. No podem acceptar la major, dels companys i companyes de la CUP, de que aquests pressupostos no tenen cap avenç social o que siguin un desastre absolut, la catàstrofe al nostre país. De coses per millorar al nostre país n'hi ha moltes –compartim perfectament les seves reflexions–, moltíssimes. Però també són moltes les mesures que s'incorporen en aquest pressupost i que tenen i tindran un impacte molt positiu en la ciutadania. Abans n'hem repassat unes quantes. No m'hi tornaré a reiterar, però on vostès parlen de precarització nosaltres parlem del major procés d'estabilització dels treballadors públics al nostre país, per exemple. On vostès parlen de privatització, nosaltres reforcem l'estat del benestar amb la inversió com mai en l'àmbit de la salut, per exemple. On vostès parlen, en altres ocasions, de toxicitat respecte a alguns projectes, nosaltres recordem que no hi ha ni un euro per a macroprojectes en aquest pressupost.

I, de fet, aquests pressupostos segueixen aprofundint en algunes de les mesures que, juntament amb vostès, amb els companys i companyes de la CUP, vam posar en marxa a l'inici de la legislatura, es va posar en agenda. Un exemple és l'energètica pública, que segueix, amb aquests 25 milions d'euros, l'aposta pel seu desplegament. I perquè les transformacions segueixin al nostre país, també cal remar per canviar la correlació de forces. Perquè llavors segurament serem capaços de fer més.

I sí, aquests pressupostos també són els del pla pilot de la renda bàsica universal, malgrat algunes esmenes que volen bloquejar-la. Només permeti'm fer una referència o dues referències en aquest sentit i una afirmació sobre aquest tema. Una: vuit de cada deu catalans estan d'acord amb la implementació de la renda bàsica universal i veuen interessant aquesta mesura. Dues: investigadors de l'àmbit internacional defensen el pla pilot de la renda bàsica i alerten que podríem estar davant d'una oportunitat perduda. I és que en aquest tema hi ha molt interès i molta atenció a nivell internacional pel que puguem fer, pel que puguem estudiar i avaluar des de Catalunya.

I l'afirmació que els deia: el pla pilot de la renda bàsica al nostre país, en tant que és una política transformadora, que és vist amb bons ulls, que té un interès internacional i que fins i tot ens podria ajudar a millorar les altres rendes que ja existeixen, creiem que és un projecte que ha de continuar endavant i segur que trobarem les maneres, les complicitats, les aliances i els acords per fer-ho possible. Aprofitarem i construirem oportunitats per seguir desenvolupant i tirant endavant.

Ara sí, acabo com començava. Els pressupostos són una eina real per donar i dotar dels màxims recursos aquest país. No és possible fer tot el que voldríem, perquè els recursos són finits; però tampoc serveix fer-ho veure o fer-ho a mitges. El que no farem, ni volem fer ni creiem que toqui, és convertir uns pressupostos en una eina electoralista. I qui ho utilitzi així segurament s'equivocarà. Nosaltres, perquè justament volem totes les eines per a aquest país, el que avui segur que farem és votar a favor d'una eina que posa el màxim de recursos al servei de la ciutadania, que posa el màxim de recursos al servei del país.

Avui és un dia molt important, és un dia molt rellevant. Ho celebrem. Estem contents i contentes. Malgrat el soroll, malgrat les llargues negociacions, hem posat per davant els interessos col·lectius i seguim sempre endavant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, acabades les intervencions dels grups parlamentaris, atès que la consellera d'Economia i Hisenda ha demanat intervenir, té la paraula la consellera, la senyora Natàlia Mas i Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Gràcies, vicepresidenta. Molt honorable president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. En primer lloc, permetin-me fer una menció especial i inicial a la consellera Serret, ja que acabem de conèixer que en breu serà jutjada pel seu compromís amb el referèndum de l'1 d'octubre i, per tant, amb el seu compromís amb la llibertat d'aquest país. *(Aplaudiments.)*

Avui Catalunya tindrà pressupostos i aquesta és una gran notícia per al conjunt del país i especialment en moments, com sempre expliquem, moments exigents, on hi ha grans reptes, però també grans oportunitats que potser coincideixen com mai en temps i en intensitat. Uns pressupostos que ens aporten elements de certesa en aquest entorn de tanta incertesa, i també elements de planificació i d'impuls econòmic i social.

Són els tercers pressupostos que haurà aconseguit aprovar el Govern de Catalunya en els darrers quatre anys. I, recordem-ho, també des del 2014-15, que no s'aprovaven dos pressupostos consecutivament. I, precisament, perquè avui és un dia important per tot Catalunya, per la Catalunya sencera, i les coses importants sempre tenen el segell de diversos actors, voldria començar la meua intervenció fent uns agraïments.

En primer lloc, un agraïment sincer als tres grups que han fet possible aquest acord, un acord per fer avançar el país i que evita l'alternativa del bloqueig i que respon, crec, al que ens demanava la ciutadania arreu, que era arribar a un acord puntual per als pressupostos.

També vull fer extensiu aquest agraïment al conjunt dels grups d'aquesta cambra, per la feina realitzada, doncs, les darreres setmanes, perquè em consta que, malgrat qüestions pròpies de la dinàmica parlamentària, l'esperit constructiu i les bones maneres s'han imposat. La tramitació d'un projecte de llei de pressupostos i de la llei de mesures són qüestions de gran rellevància per al Parlament i comporta, certament, un volum ingent de feina per als diferents grups que, en pocs dies, revisen tot el contingut per fer les seves aportacions, tant als debats de les diferents comissions com també en aquest plenari.

I, per descomptat, també reconèixer l'esforç de tots els serveis d'aquesta cambra, que durant unes setmanes han hagut de reorientar el focus de l'activitat parlamentària per fer possible una tramitació àgil i eficaç, fins al punt que hem aconseguit culminar tot el procés de tramitació dels comptes en un temps rècord de trenta-set dies.

Per acabar aquest bloc d'agraïments, remarcar també les facilitats que hi han posat tots els meus companys i companyes de govern. És cert que la responsabilitat formal de l'elaboració dels comptes recau sobre la conselleria d'Economia –i de nou aquí agrair a l'equip la feina realitzada, a l'equip negociador, també a la Direcció General de Pressupostos–, però en tot moment hem tingut clar que aquesta era una tasca de tot el Govern, amb l'acompanyament de la consellera Vilagrà, que ara mateix es troba a Súria, i el lideratge del president al capdavant.

Podem dir amb orgull que hem aconseguit aprovar uns bons pressupostos, centrats en enfortir els serveis públics i en dibuixar una trajectòria de millora del benestar col·lectiu i de creixent valor afegit a la nostra economia. Uns pressupostos condicionats, tanmateix, per un dèficit fiscal crònic que pateix Catalunya i que limita, ho sabem tots, fortament la capacitat de despesa i d'inversió de la Generalitat. Un dèficit fiscal que respon a un model de finançament, com tots també sabem, obsolet, arbitrari, i també als incompliments de l'Estat en matèria d'inversions a Catalunya. I això, no ho oblidem, té enormes implicacions per al finançament dels serveis públics i també per a la competitivitat de la nostra economia, i perjudica, sense excepció, tots els ciutadans i ciutadanes, vinguin d'on vinguin i pensin com pensin.

Tampoc podem obviar que aquests comptes s'han elaborat en un context d'elevada complexitat en l'entorn econòmic internacional. D'entrada, amb unes xifres d'inflació que, tot i que sembla que han tocat sostre, encara es mantenen en valors molt elevats i han impactat plenament en la cistella bàsica de la compra de les famílies i en el conjunt de l'economia productiva. L'element més positiu del context és l'evolució de l'ocupació, recordem-ho, amb la taxa d'atur més baixa en quinze anys, una taxa que se situa ara mateix a tres punts per sota del conjunt de l'Estat. I el mateix succeeix amb la taxa de temporalitat, a nivells històricament baixos, situant-se en el 14,5; reducció de set punts enguany, el 22, i enfront d'un divuit per cent a l'Estat.

En cap cas podem ser autocomplaents, sinó ben al contrari, ben conscients de les dificultats que pateixen famílies i teixit productiu. Però també és bo conèixer, és bo explicar, que tant l'economia europea com l'economia catalana estan esquivant, estan sent més resilients respecte a tota aquesta multiplicitat de xocs que estem patint des de fa mesos.

Ho veiem també –un altre exemple– en la creació de societats mercantils. L'any 22 a Catalunya va ser de disset mil empreses –per cert, força menys a la Comunitat de Madrid: catorze mil. Les últimes dades, de fet, de gener, un creixement del vint per cent en aquest creixement de les empreses. I també pel que fa a les exportacions, que van tancar l'any 22 amb un volum rècord de 95.000 milions i amb un saldo amb l'estranger en positiu del dotze per cent sobre el PIB. Això fa quinze anys era impensable, perquè, de fet, estàvem amb un dèficit comercial amb l'exterior, i ara mateix en tenim un dels més elevats del conjunt de les economies europees.

Aquesta competitivitat es deu a múltiples causes. Podríem mencionar també el nombre de patents per habitants de Catalunya: és el doble que el del conjunt de l'Estat i, de fet, *per capita* també és superior a països com Portugal o Itàlia. Tot i així, cal indubtablement seguir millorant aquests registres i molts d'altres que encara estan per sota d'economies líder en progrés i benestar. I per això avancem amb un pressupost que reforça partides en àmbits relacionats i en aquesta direcció.

Finalment, voldria destacar dues dades en l'àmbit educatiu: el cinquanta-cinc per cent de la població a Catalunya entre vint-i-cinc i trenta-tres anys té estudis superiors. Això són tretze punts per sobre de la mitjana europea. Un capital humà, doncs, altament format i que es visualitza en la concreció de multitud d'inversions en àm-

bits de creixent valor afegit i també de retorn de talent. Tot i així, l'abandonament escolar segueix sent el gran repte, segueix sent molt superior al que voldríem, tot i que ha disminuït en més de setze punts des del 2005, i que hem de seguir reforçant en diferents àmbits, amb actuacions polièdriques que s'inclouen i que es recullen com a prioritats en el pressupost.

En global, doncs, com deia, ens trobem en un context econòmic i social exigent, on s'estan movent plaques tectòniques, en aquesta estructura econòmica internacional, i, de fet, jo crec que podríem dir que s'està escrivint ara mateix el proper capítol de la història de la globalització, amb grans canvis de paradigma i on Catalunya i on Europa, doncs, hem de jugar-hi un rol protagonista i liderar avenços cap a una economia més verda, més amable i generadora de més valor compartit.

Tornant al detall dels comptes, les darreres setmanes he tingut l'oportunitat de recórrer el país explicant el projecte de pressupostos a totes les vegueries i he pogut constatar diverses coses. En primer lloc, un consens gairebé unànim sobre la necessitat de disposar d'uns nous comptes que donin resposta no només a les necessitats immediates, que són moltes, sinó que permetin, doncs, aixecar la mirada i planificar a llarg termini. Ho repetim sovint, però és que aquesta és la realitat de moltíssimes persones i sectors econòmics i socials que tenien bloquejades actuacions importants pendents de l'aprovació d'aquests comptes.

En segon lloc, la satisfacció de poder aterrar les partides en actuacions concretes als diferents municipis; actuacions que s'havien treballat des de feia molt temps amb els respectius departaments i que ara finalment podem posar hi xifres i un horitzó concret d'execució.

I, finalment, crec que hem constatat que la ciutadania ens demana als representats polítics que siguem útils, que enfortim les nostres capacitats, elements de sobirania i que ens allunyem de la política basada en els retrets. I això no significa renunciar a res, sinó que significa no malbaratar energies discutint contínuament i especialment amb els companys i companyes amb qui ens uneix un objectiu d'avançar cap a la república. Crec que tenim l'oportunitat per demostrar al conjunt de la ciutadania que no defugim responsabilitats i que ens arremanguem davant les adversitats del context econòmic i social.

En aquestes presentacions territorials hem pogut posar en valor, també, l'increment de recursos per al món local. Un exemple és l'increment d'un set per cent del Fons de Cooperació Local, uns recursos addicionals que han d'ajudar, per exemple, a sufragar les majors despeses que suporten ajuntaments i consells comarcals, particularment associades al cost de l'energia. Remarcar com, en el conjunt dels tres darrers pressupostos aprovats per la Generalitat, s'han incrementat els recursos d'aquest Fons de Cooperació Local en un vint-i-cinc per cent, a banda de l'aportació extraordinària que es va fer durant la pandèmia. Sabem que els ens locals són una baula imprescindible de l'estat del benestar i sovint són la primera porta d'entrada davant les necessitats creixents de la ciutadania. I per això mantenim el compromís d'enfortir-los financerament.

Hem recorregut, doncs, el país explicant el contingut dels pressupostos, però també i sobretot, copsant les necessitats que encara queden per cobrir. Perquè quan parlem de garantir l'equilibri territorial estem parlant de construir i millorar escoles i hospitals arreu del país. I, en aquest àmbit, destacar els 846 milions d'euros només centrats en inversions educatives i sanitàries arreu del país: millores o construcció de nous equipaments de salut i educació. O estem parlant també d'articular una xarxa de transport públic de qualitat que permeti una mobilitat sostenible i a preus accessibles a totes les comarques: 586 milions d'euros només en inversions en infraestructures viàries i ferroviàries.

Estem parlant també d'afavorir nous projectes i inversions que permetin generar nous i bons llocs de treball a totes les vegueries, especialment amb ocupació de base industrial. Però també d'acompanyar la transformació de tota aquella capacitat in-

ustrial que tenim, i que és molta, per adaptar-se a les demandes del món d'avui i, sobretot, del de demà. I un missatge que ja havia reiterat i reiteraré de nou avui aquí: mai abans uns pressupostos havien recolzat tant la indústria d'aquest país com ho fan els d'enguany.

I estem parlant també de garantir l'accés a l'habitatge, especialment als joves que volen iniciar els seus projectes vitals i troben dificultats per poder llogar o comprar habitatges a preus raonables. I en aquest sentit faré un aclariment, per una qüestió que ha sortit abans: la partida d'habitatge s'incrementa en 40,1 milions d'euros, un onze per cent, de 362 a 402 milions d'euros, al que s'hi ha d'afegir 159,2 milions d'euros de Next Generation. Per tant, un gir de timó important en la política d'habitatge públic d'aquest Govern.

En grans xifres, la importància d'aquests comptes s'explica per la incorporació, com hem anat reiterant, de 3.842 milions d'euros addicionals al sistema, la majoria dels quals, ho saben i cal recordar-ho, no s'haurien pogut sumar en un escenari de pròrroga pressupostària. Com saben, es tracta de l'increment més important en disset anys. Unes grans xifres que poden semblar, doncs, distants o fredes, i per això, com s'ha fet al llarg del matí, és important aterrar en exemples concrets; exemples que milloren, com deia, el benestar col·lectiu i que empenyen la nostra economia a ser cada vegada de major valor afegit. Per exemple, incrementant retribucions al personal sanitari, donant compliment a importants compromisos adquirits en el marc de la negociació col·lectiva, conscients que ens queda molt camí a recórrer, però avançant, com deia, en la millora –molt important– dels salaris dels nostres sanitaris.

Uns comptes, també, que ens permeten consolidar tot aquell personal sanitari i docent que es va incorporar durant la pandèmia. Uns comptes que permetran reduir les llistes d'espera a la dependència a la meitat, fet que es traduirà amb l'increment de 4.500 places residencials i de centres de dia per a persones dependents. Concretament, 81 milions d'euros en noves places en serveis d'atenció a gent gran, a persones amb discapacitats i persones amb problemàtica vinculada a la salut mental. Aquest increment de places serà possible també gràcies a l'impacte dels Next Generation, que estem treballant intensament per assegurar aquest impacte positiu i permanent en el temps que fins a l'any 25, en aquest àmbit concret, destina 124 milions d'euros a cent disset projectes per a centres residencials i de dia, tant per a construcció de nous equipaments com remodelació d'equips existents.

Com saben, també, s'incrementaran les prestacions de més de cent mil famílies, gràcies a l'increment del vuit per cent de l'IRSC, congelat des de feia tretze anys. Es reforça també el model de formació professional, amb un increment de 99 milions per equiparar salarialment el professorat, consolidar places i creació de nous grups. Donem continuïtat a polítiques de suport a la llengua, 59 milions d'euros; representa un increment del vint-i-cinc per cent. I també fem una aposta clara pel transport públic. En concret, la T-jove fins als trenta anys. Tots els joves del nostre país podran aplicar una tarifa única de vuitanta euros al trimestre, xifra que actualment és de quaranta, com deia, doncs, arreu del país movent-se amb transport públic. Gratuïtat de la T-16. Una aposta forta pels trens, 79 milions d'euros addicionals. O, per exemple, també la creació del nou carril bus a la B-23, que ajudarà a descongestionar l'accés a Barcelona en transport públic. O 22 milions al perllongament de la línia Llobregat-Anoia.

Com saben, també, blinden els 680 milions d'euros per al desplegament del pacte nacional per a la indústria. I molt important també: en el context de sequera, els 700 milions d'euros en polítiques de cicle de l'aigua. Com es concretarà aquesta despesa? Per exemple, amb 100 milions d'euros en inversions per a sanejament, en 250 milions per a la licitació de les obres d'ampliació de la dessalinitzadora de Tordera, o 30 milions d'euros en ajuts als municipis per abastament en alta.

Fet ara el repàs d'alguns dels projectes que podrem tirar endavant gràcies a aquests comptes, voldria aturar-me un moment en la qüestió de l'execució. I és que una vegada aprovats els comptes, el repte és la seva execució. D'entrada, per a aquests 3.842 de recursos addicionals que no són per acompanyar actuacions incrementalistes, sinó que incorporen nous programes i actuacions en clau transformadora. I en segon lloc, perquè, a banda, hi ha 1.185 milions d'euros de fons Next Generation als que caldrà sumar-hi aquelles dotacions i assignacions que s'efectuïn durant l'exercici, i també la part d'execució de fons assignats l'any 2022, que està en procés d'execució. D'alguna manera diem que l'any 22 va ser l'any de les grans assignacions dels fons de Next Generation, i, sens dubte, el 23 s'haurà de caracteritzar per una elevada execució d'aquests fons, per l'arribada efectiva d'aquests fons a empreses i ciutadans.

El procés d'assignació dels fons Next Generation que ha seguit l'Estat ha resultat lent, ineficax en molts casos, i en alguns, com per exemple el PERTE VEC, també tràgic. Des de la Generalitat estem obligats a compensar aquestes disfuncions i a fer que els recursos arribin amb la màxima celeritat al conjunt de l'economia productiva i a la ciutadania del país.

És evident que aprovant els comptes a dia d'avui, a 10 de març, disposarem de dos mesos menys per a la seva execució, i això ens obliga a ser encara més exigents. El Govern al complet està compromès amb aquest objectiu i tenim plena confiança en tota l'estructura que ho farà possible. I, en aquest sentit, recordar i agrair també el mèrit, que és, sobretot, del conjunt d'empleats públics que fan funcionar tota la maquinària de la Generalitat i que fan que sistemàticament ens situem en uns percentatges d'execució pressupostària superiors al noranta per cent. En alguna intervenció s'havia qüestionat el percentatge d'execució reiteradament. El percentatge d'execució pressupostària de la Generalitat es troba a més del noranta per cent. En aquest pressupost 23, malgrat tots els condicionants explicats, l'objectiu que ens fixem és fins i tot millorar aquest percentatge d'execució.

Bé, per anar acabant, ho apuntava a l'inici de la intervenció, aquests seran els tercers pressupostos que s'aproven en els darrers quatre anys. Només l'any 21 es va mantenir una pròrroga pressupostària, fruit de la intromissió del poder judicial en la dinàmica parlamentària, que va acabar inhabilitant de manera injusta el president Quim Torra, precipitant un escenari electoral. Crec que es demostra que l'independentisme té una vocació inequívoca d'arribar a pactes i de fer avançar el país, i pensem fermament que aquest és el camí per enfortir la base independentista, ser útils a la ciutadania i enfortir capacitats. Perquè precisament, ho dèiem a l'inici, els representats polítics som aquí per aportar i per fer avançar el país, incidint en com es despleguen aquests recursos, però no pas per bloquejar-los.

Particularment, els grups de Junts i de la CUP confio que tindrem més oportunitats per treballar consensos en futurs àmbits o lleis de la competència de la conselleria o d'altres. Ho vam poder fer setmanes enrere amb els dos decrets llei que va convalidar aquesta cambra. I aquesta és la línia de treball i de consens que voldríem continuar aplicant en el futur, posant-nos a disposició per assolir una negociació sincera, per explicar-nos tant com calgui i contrastar posicionaments presents i de futur. Perquè el parlamentarisme crec que no ha d'implicar només una funció de control al Govern, que també, i molt important, però també una via per incidir en les polítiques del Govern, i més encara, ho reitero, doncs, en aquests moments de grans canvis i transformacions en els que hem de definir i desplegar polítiques molt determinants per al benestar futur de les properes generacions.

Bé, acabo novament reiterant un agraïment ampli, i convençuda, doncs, que amb aquests pressupostos hi guanya tot el país, tota la Catalunya sencera.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Donat que la consellera d'Economia i Hisenda, la senyora Natàlia Mas Guix, ha intervingut, hi ha la possibilitat d'obrir torn als grups parlamentaris si així ho desitgen, que, pels gestos, ja veig que sí.

Per tant, el torn d'intervenció serà proporcional al temps que ha emprat la consellera. Correspondrien dos minuts i mig, amb un màxim que els dono de tres minuts a cada grup parlamentari. Començant pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada..., no? Doncs Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Bon dia, senyora Vergés, senyora consellera, senyor president. Prenc la paraula succintament –perquè crec que ja està tot gairebé dit–, arran de la intervenció de la consellera, per fer unes breus reflexions.

Primer, el pressupost que avui aprovem és una llei, un instrument, molt rellevant. No ho menystinguem. Però no és el més important. L'important és quina Catalunya volem, quin pressupost per a quina Catalunya. Nosaltres volem una Catalunya pròspera, que basa la seva prosperitat en la cultura de l'esforç i del treball, una Catalunya que protegeix amb bones polítiques públiques els catalans i les catalanes, i una Catalunya amb una administració moderna i eficient, una Catalunya, en definitiva, en marxa, que mira al futur.

Segon, aquesta Catalunya l'hem de construir entre tots. No em cansaré de repetir les sàvies paraules del president Tarradellas: «Catalunya és prou gran com perquè hi càpiga tothom i massa petita com perquè sobri ningú.»

Tres. Catalunya ha assumit molt en el darrer mig segle, tant a nivell material com, si m'ho permeten, en un pla, en diríem, més moral o més ètic, però pot fer i ha de fer molt més. Una Catalunya ambiciosa, amb sana ambició.

Quatre. Per fer-ho ens cal endreçar, ordenar la política a Catalunya, i això també ho hem de fer entre tots. Penso –és el camí que hem escollit des del meu grup– que ara convé un tipus de política diferent, la que nosaltres anomenem «política útil»: acords, respecte, diàleg i generositat.

Finalment, que ningú ho dubti –ho dic pel soroll que m'ha semblat que alguns volen fer–, som gent de paraula i complim fil per randa els acords. Sense credibilitat, creguin-me, no hi ha política.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Avui no és un gran dia. Avui a Madrid estan molt contents. I a Catalunya hi ha una majoria independentista que està trista, que estem tristos. Avui se segella el tripartit. Avui es signa el pacte del tripartit, que ja veurem si acabarà com un guirigall. Aquest acord de pressupostos servirà per fer més autonomisme i nosaltres volíem uns pressupostos per fer país. Si fossin uns pressupostos per avançar cap a la independència de Catalunya, ja els hi puc ben assegurar que el partit socialista no els votaria.

President Aragonès, tenia dues opcions: o la majoria independentista del cinquanta-dos per cent que va permetre la seva investidura o un tripartit autonomista. És a dir, o retrocedir cap a l'autonomisme o avançar cap a la independència. I vostè ha triat. Vostè ha triat la confortabilitat autonòmica. Ha trencat la majoria independentista del cinquanta-dos per cent que va permetre la seva investidura, per part de Junts per Catalunya i per part de la CUP, pels vots pels quals va ser vostè investit. I aprova els pressupostos amb el partit socialista i els comuns.

I això és una anomalia. I s'ha de dir que és una anomalia, perquè és un fet sense precedents a la història del Parlament de Catalunya. Això no havia passat mai. I vos-

tè no ha fet cap esforç per mantenir la majoria independentista, mentre que ha fet totes les concessions possibles al partit del PSC que els hi ha demanat. Si hagués fet aquests gestos i hagués complert l'acord que va fer possible la seva presidència amb Junts per Catalunya, fa uns mesos, ara vostè tindria un pressupost aprovat l'1 de gener, tindria un govern fort i un govern independentista.

I la cúpula d'Esquerra Republicana ha triat. Hi ha pacte de fa temps a Barcelona i a Madrid, i ara també veiem que aquest tripartit, el veiem aquí a Catalunya. És del tripartit de vostè, d'Ada Colau i de Pedro Sánchez. Jo l'invito a fer una reflexió: com pot ser que sigui més fàcil pactar amb el PSC i amb els comuns que amb la majoria independentista que va permetre la seva investidura? (*Aplaudiments.*) Amb la majoria independentista que va permetre el Primer d'Octubre.

I volem des d'aquí donar tot el suport a la consellera Serret, que es veu a les portes d'un judici, com altres companys diputats d'aquest Parlament de Catalunya, que la fiscalia els hi demana anys de presó i d'inhabilitació.

En cap moment hi ha hagut voluntat de mà estesa. Cap esmena de les que avui votarem i vam presentar Junts per Catalunya serà aprovada. Ni seran aprovades aquelles esmenes que literalment diuen el mateix que les que ha presentat vostè. Cap voluntat de mà estesa, ni érem els socis prioritaris i no han tingut voluntat d'entesa durant tot aquest temps.

Acabo. Per això, Junts per Catalunya som l'única alternativa al tripartit autonòmic. (*Remor de veus.*) Cal treballar amb solvència per fer possible la independència, amb rigor, amb tota l'ambició i amb tota la determinació. Seguirem treballant amb aquesta mateixa responsabilitat.

Jo demano respecte per les meves paraules, senyora vicepresidenta. (*Remor de veus.*) Perquè se m'està..., se m'està... No, no s'està...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha passat el temps ja fa ja...

Albert Batet i Canadell

Crec que vostè ha de moderar el debat, senyora presidenta...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Un segon.

Albert Batet i Canadell

...i no ho està fent. Crec que no ho està fent. Li demano respecte. Sé que no són còmodes les meves paraules...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pot continuar el debat, diputat.

Albert Batet i Canadell

...però tinc el dret a poder-me expressar a la majoria de votants que van donar el vot a Junts per Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Tinc el dret a poder-me expressar.

En tot cas, acabo. I acabo amb un missatge d'esperança. Avui s'ha constatat que ja la majoria independentista al Parlament de Catalunya s'ha trencat. Vostè ha triat, president, però la majoria independentista segueix a les urnes i al carrer. I nosaltres donem un missatge d'esperança: que Junts per Catalunya seguirem treballant i persistint per avançar amb solvència, per millorar el dia a dia de la gent, com ahir li preguntàvem a la sessió de control, per exemple amb el sistema educatiu, però també per treballar per una Catalunya, per un país millor, amb llibertat i per a la independència.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments. Veus de fons.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

T'has passat... Diputat, no ho sé, no sé què... Diputat, no sé quin ha sigut el seu comentari, però jo l'informo que s'ha passat del temps dels tres minuts, que ja he dit que eren amplis i que, per tant, he estat generosa amb aquest temps.

Portem tot el matí amb molt de soroll quan parlen diferents intervencions i, per tant, si vostè demana respecte aquí, el seu grup i tots els grups han de tenir respecte per a qualsevol persona que està parlant en el faristol. (*Aplaudiments.*)

Continuem amb el Grup parlamentari de VOX. Té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gracias, presidenta. Bien, hoy se consume lo que llevamos denunciando desde que entramos en este Parlamento. Una vez más, el Partido Socialista se rinde a los pies del separatismo, evidenciando que el Partido Socialista y Esquerra Republicana comparten agenda, comparten plan y comparten proyecto. Es decir, el Partido Socialista ha renunciado *de facto* a liderar la oposición y ha evidenciado su verdadero rostro, que es un partido más, separatista, en nuestra región.

Y, por tanto, una vez más los catalanes tienen que ver cómo, año tras año, los políticos de siempre, los que les han traicionado, han pactado para destinar más dinero para su ideología, más dinero para su despilfarro y, en ningún caso, más dinero para reforzar los servicios públicos en decadencia, garantizar la seguridad y, sobre todo, el bienestar y la prosperidad de las generaciones futuras.

Por tanto, hoy es un día triste para Cataluña, pero, a la vez, para dejar bien claro que el Partido Socialista no es alternativa al separatismo, que nos ha traído decadencia, inseguridad y, sobre todo, ruina a las clases medias y a las familias trabajadoras. Por tanto, reivindicar una vez más el sentido común, la esperanza en un momento de zozobra, y decir que es posible construir la Cataluña postseparatismo a pesar del Partido Socialista y de la mafia separatista.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, breument. Per començar, tot el suport a la consellera Serret, de cara al judici del mes de març. Però un incís a la consellera. Consellera, la societat no reclama pressupostos; la societat reclama més serveis públics, reclama apostar decididament per polítiques com la renda bàsica universal, reclama apostar per més transport públic i més carreteres. Qui reclama pressupostos i qui reclama *aquests* pressupostos és qui no vol que res canviï, és qui vol estabilitat i estancament, és qui vol que tot continuï igual. I aquesta és la realitat. I permetin-me un incís. Senyor Batet, que els pressupostos anteriors no eren autonomistes? Perquè nosaltres, en els anteriors, que també vam denunciar que no abordaven qüestions fonamentals, hi vam votar en contra. Vostès hi van votar a favor en els anteriors. Per tant, expliqui'm (*aplaudiments*) quines són les diferències. Lamentablement, no n'hi ha cap; aquest és el problema, que no n'hi ha cap, de diferència. Serien exactament els mateixos pressupostos si vostès continuessin al Govern.

Més enllà d'això, la senyora Vilalta parlava de que nosaltres parlem de privatització i vostès parlen de salut. Jo diria: qui parla de que no s'arriba al vint-i-cinc per cent d'atenció primària no és la CUP, és la Focap, és Amnistia Internacional; qui parla que se segueixen transferint diners públics a mans privades en aquest entramat de concertació publicoprivada que és la sanitat, de difícil fiscalització, no és la CUP, són sindicats, organitzacions d'usuaris. Hi ha molta gent que denuncia això, no som només nosaltres. I si no hem de parlar de privatització, m'expliquen per què

el 061 torna a estar en procés de licitació i en mans privades quan aquest sí que era un acord d'inici de legislatura? *(Aplaudiments.)*

I, sí, nosaltres parlem de precarietat i vostès parlen del procés més gran d'estabilització. I els hi direm: no presumeixin d'allò que estan obligats a fer perquè els obliguen i que, a més a més, ho estan fent malament. O no han rebut centenars de correus electrònics de treballadors públics que reclamen aquesta estabilització? Per tant, això també és el que hem de posar al centre i això és el que denunciem o posem sobre la taula.

I, finalment, sí, clar, compartim que és indispensable, per avançar en sobirania, avançar en una renda bàsica universal que garanteixi el dret a existir, però no perquè serveixi per millorar les altres rendes que ja existeixen, sinó per eliminar-les. Però, sobretot, tinguem clar que la renda bàsica universal requereix també sanitat pública, educació pública, habitatge públic. Per tant, cal tot això que tampoc està en la seva necessària idoneïtat en els pressupostos. I aquí, un altre cop, senyors de Junts, avançar en sobirania és avançar en el dret a existir: renda bàsica universal.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Bé; bon dia a totes i a tots. Avui és un dia important. Avui és un dia important perquè per fi tindrem pressupostos; uns pressupostos que qui més els necessita són les classes treballadores i les classes populars del nostre país; uns pressupostos que, en part, gràcies a l'acord d'En Comú Podem amb el Govern de la Generalitat, fan que Catalunya siga el territori de l'Estat que més diners destina a l'atenció primària. Destinem 650 milions d'euros a renovables, incorporem 4.600 habitatges al parc públic d'habitatge, doblem el pla de xoc per fer front a l'emergència social que proposava inicialment el Govern, ampliem la rebaixa del transport públic, entre altres coses, també per a tot el 2023 i destinem 20 milions d'euros més per al Departament de Feminismes.

A més, aquests també són els pressupostos que garanteixen que qui té més paga més, i posem en marxa l'impost als grans creuers i també incrementem els impostos de patrimoni i als pisos buits. Sabeu, a més, que nosaltres, des d'En Comú Podem, teníem una línia vermella, una única línia vermella que, a més, es compleix fil per randa. I aquesta línia vermella fa que aquests siguen uns pressupostos lliures de macroprojectes fracassats. I és que, més enllà del relat, més enllà de les paraules, mirem els fets i mirem la realitat, i la realitat és que en aquests pressupostos hi ha zero euros que vagen destinats a l'ampliació de l'aeroport del Prat, zero euros que vagen destinats a la construcció del Hard Rock i zero euros que vagen destinats al Quart Cinturó. Per tant, per molt que es diga, són uns pressupostos on guanya la gent i perd Foment.

I sí que voldria fer dos apunts més. El primer, evidentment, és un agraïment; un agraïment als equips negociadors, i, si m'ho permeten, en especial a l'equip negociador d'En Comú Podem: al Joan Carles Gallego, a la Susanna Segovia, al Marc Parés i al Ximo Balaguer.

I també un segon apunt: president, el Govern ja té pressupostos, ja té els recursos, així que s'han acabat les excuses. Han de començar vostès a executar des de ja mateix; han de començar a complir els compromisos des de ja mateix. Perquè, a més, saben que cada tres mesos tindrem aquestes reunions de seguiment per vigilar que vostès estan complint aquest acord. I, a més, no ho oblidem: el país té pressupostos, però aquest Govern continua tenint només el suport de trenta-tres diputats i diputades. Perquè nosaltres no renunciem a fer política, però és evident que el nostre compromís és amb la gent i no és amb el Govern.

I sí que voldria, per últim, fer dos apunts, perquè no me'n puc estar més. Senyor Batet, els pressupostos del senyor Giró eren tan independentistes, tan independentistes, que no ens vam poder resistir a votar-los.

I el segon. Senyora Reguant, és cert, nosaltres negociem i pactem pressupostos, però és que vostès els fan presidents, i no només a Esquerra, sinó també a Junts, i, si no, revisen la seua història.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, el señor Illa hablaba de una frase de Josep Tarradellas, nuestro añorado Josep Tarradellas, y yo quiero decirles aquí..., citar a dos grandes catalanes considerados *botiflers* por la mayoría de los nacionalistas, que son básicamente el propio Josep Tarradellas y Josep Borrell. En este aspecto, les digo la primera, de Josep Tarradellas, que tiene mucho que ver con sus frases con relación... Disculpe, señor Batet, es que me hace gestos que me despistan un poco. (*Rialles.*) Me desconcierta. (*Veus de fons.*) Perdó? Josep Tarradellas i Josep Borrell, que per vostè... Bé, és la seva visió, que és sempre esbiaixada i sempre hemiplègica. (*Rialles.*) Però, en tot cas, Tarradellas deia una cosa sobre la qüestió de Catalunya a l'exterior. Ell deia que mai no va voler constituir un govern a l'exili, perquè ell no volia fer política fora, fora d'Espanya, contra la seva pàtria. Va dir *literalmente*: «Yo no quiero constituir un gobierno en el exilio, porque no quiero hacer política fuera, contra mi patria, España.» La primera frase del senyor Josep Tarradellas, que vostè, senyor Batet, deia que estava aquí, doncs, va dir això, que ho sàpiga també, que catalans que estan aquí diuen coses com aquestes.

I va dir més –potser també li agrada, senyor Batet– va dir: «Los catalanes tenemos la obligación moral de hacer de España un gran país.» Senyor Batet, el convidó a seguir les paraules del senyor Tarradellas; ja que vostè li té tanta admiració, el convidó a seguir les seves paraules.

Y, después, quería citar también al señor Josep Borrell, que para mí está a la altura de los grandes catalanes de la historia, efectivamente, sí. El señor Josep Borrell en sendos debates con el señor Junqueras, en una ocasión, y con algún otro político independentista, en otra, dijo..., bueno, les dio un repaso, básicamente, que echaba por tierra la falacia, la gran falacia del expolio fiscal, del déficit fiscal que tanto le gusta citar a la consejera Mas y a otros políticos nacionalistas. Parecía que esa gran mentira de los 16.000 millones había quedado arrumbada al debate público ante el ridículo del señor Junqueras frente al señor Borrell, que pudo ver toda Cataluña y el conjunto de España, pero, sin embargo, resucita ahora esa mítica cifra de los 16.000 millones de euros; ahora, eso sí, corregida y aumentada hasta los 20.000 millones de euros. Se lo sacan de la patilla, eso es una cosa que no tiene ninguna base económica, ninguna base técnica, pero ellos dicen 20.000 millones de euros que cada año España nos roba. Pues bien, esa falta de rigor, esa la falta de prudencia en las cifras –presidenta, acabaré, pero le pido unos segundos de más–, esa falta de rigor que caracteriza a los partidos separatistas quedó arrumbada y quedó absolutamente ridiculizada por el señor Borrell.

Y déjenme que les diga una cosa –y con esto acabo– el déficit será, en todo caso, entre ciudadanos; los impuestos los pagan los ciudadanos y la redistribución de la riqueza que cualquier estado que vele por la igualdad entre sus ciudadanos debe hacer para que haya igualdad de condiciones e igualdad de oportunidades es entre ciudadanos, redistribución de la riqueza entre ciudadanos. Por tanto, su discurso, equiparable al de la Liga Norte en Italia –antiguamente Salvini, ahora reconvertido

a nacionalista italià, anteriorment nacionalista padan—, és un discurs ranci i molt poc actual i modern a la Europa actual.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias. Hoy asistimos aquí a un acuerdo político que no resuelve los problemas de Cataluña, sino que los aplaza; que no ofrece estabilidad, sino incertidumbre, porque sus propios pactantes discrepan públicamente sobre lo que han pactado, porque ni ellos saben muy bien lo que han pactado.

Un acuerdo político que sí que solamente tiene un elemento tangible en números: unos presupuestos; unos presupuestos que ni cosen heridas ni normalizan la política catalana ni contribuyen a la convivencia y la concordia, porque el chantaje mutuo nunca ha servido a la convivencia y a la concordia. Es el chantaje mutuo de dos supervivientes, Pedro Sánchez y Pere Aragonès, con Salvador Illa haciendo de relator en un papelón que desacredita todo aquello que prometió en campaña electoral. Y lo hace, el señor Illa, en nombre de un apaciguamiento, que como todo apaciguamiento jamás trae la paz civil, porque estamos muy lejos en Cataluña de la paz civil. Yo estos días he escuchado por parte de los grupos separatistas lo mismo de siempre, el mismo desprecio a los que no somos separatistas, la misma justificación permanente del insulto a España. Aquí no hay ni distensión ni convivencia.

Los grandes acuerdos son otra cosa, señor Salvador Illa, y hoy no estamos aquí ante un gran acuerdo; estamos ante una claudicación —estamos ante una claudicación. Usted no ha roto, como presume, los bloques, lo que ha hecho es sumarse al de los que siguen hoy diciendo que España es un estado fascista y a los que hoy siguen diciendo que la Transición, de la que su partido fue protagonista principal, es un fraude. A eso se ha sumado usted, señor Illa.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Un cop finalitzat el debat, procedim a la votació del dictamen, tal com tenen tots els grups parlamentaris en el guió de votacions del projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023.

En primer lloc, votarem les esmenes a l'estat de despeses, d'acord amb els blocs de votació que s'han establert i seguint els guions de votació que tenen a la seva disposició. A continuació, votarem les esmenes reservades al text articulat. Finalment, votarem les parts del projecte de Llei que no han estat esmenades, incloent l'esmena tècnica presentada el dia 9 de març, que afecta l'apartat 1 de la disposició addicional tercera del projecte de Llei, que ha estat distribuïda a tots els grups parlamentaris. També queda inclòs el preàmbul del projecte de Llei.

Com deuen haver observat en el guió de votacions, veuran marcades en color groc les esmenes a l'articulat que estan vinculades a l'aprovació d'una esmena a l'estat de despeses. Amb relació a aquestes esmenes a l'articulat, han de tenir en compte que només es consideraran sotmeses a votació en cas que s'hagi aprovat l'esmena vinculada a l'estat de despeses. En aquest sentit, els recordo que aquestes esmenes vinculades estan marcades en color groc al guió de votacions que tenen tots els grups parlamentaris.

Fetes aquestes precisions, passem tot seguit a la votació de les esmenes presentades a l'estat de despeses i al text articulat, seguint els blocs que s'indiquen en el guió de votacions.

Comencem votant les esmenes reservades a l'estat de despeses.

Comencem el bloc amb la votació número 1, que comença per l'esmena número 1 i acaba per l'esmena 1.100.

Comença la votació.

Aquesta votació 1 queda rebutjada per 20 vots a favor, 111 en contra.

Procedim a la votació número 2, que comença per l'esmena 113 i acaba per l'esmena 1.090.

Comença la votació.

Aquest bloc de la votació número 2 també queda rebutjat per 9 vots a favor i 122 en contra.

Continuem per la votació número 3, que comença per l'esmena 14 i acaba per la 164.

Comença la votació.

Aquest bloc queda rebutjat per 14 vots a favor, 111 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc..., la votació número 4, que comença per l'esmena 37 i acaba per la 1.087.

Comença la votació.

La votació número 4 és rebutjada també per 48 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions.

Prosseguim amb la votació número 5, el bloc número 5, que comença per l'esmena 56 i acaba per la 1.077.

Comença la votació.

La votació número 5 també queda rebutjada per 39 vots a favor, 73 en contra i 19 abstencions.

Votem ara la votació número 6, que comença per l'esmena 684 i acaba per la 1.058.

Comença la votació.

Aquest bloc també queda rebutjat per 47 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions.

Votem ara el bloc número 7, que comença per l'esmena 376 i acaba per la 987.

Comença la votació.

Queda rebutjat per 8 vots a favor, 103 en contra i 20 abstencions.

Votem ara el bloc número 8, que comença per l'esmena 120 i acaba per la 1.099.

Comença la votació.

Aquest bloc queda rebutjat per 9 vots a favor, 121 en contra i 1 abstenció.

Votem ara la votació número 9, el bloc número 9, que són les esmenes 485 i 487.

Comença la votació.

Queden rebutjades per 9 vots a favor, 112 en contra i 10 abstencions.

Fem ara el bloc número 10, la votació número 10, que comença per l'esmena 124 i acaba per la 1.094.

Comença la votació.

La votació número 10 queda rebutjada per 10 vots a favor, 111 en contra i 10 abstencions.

Fem ara la votació 11, que correspon a les esmenes 116 i 190.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 15 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Votem ara el bloc número 12, que comença per l'esmena 290 i acaba per la 1.083.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 57 vots a favor i 74 en contra.

Votem ara la votació número 13, que són les esmenes 118, 158 i 192.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 9 vots a favor, 116 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc 14, que comença per l'esmena 183 i acaba per la 994.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 20 vots a favor, 102 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la votació número 15, que és l'esmena 195.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 6 vots a favor, 121 en contra i 4 abstencions.

Votem ara la votació número 16, que són les esmenes 1.063, 1.066, 1.067 i 1.091.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 18 vots a favor, 112 en contra i 1 abstenció.

Fem ara la votació número 17, que són les esmenes 114, 1.072 i 1.073.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 29 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció.

Fem ara la votació número 18, que són les esmenes 749, 868 i 875.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden també rebutjades per 9 vots a favor, 119 en contra i 3 abstencions.

Fem ara la votació 19, que és l'esmena 752.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 12 vots a favor, 119 en contra i cap abstenció.

Continuem per la votació número 20, que són les esmenes 184 i 321.

Comença la votació.

Queden rebutjades per 10 vots a favor, 112 en contra i 9 abstencions.

Fem ara la votació número 21, que és l'esmena 1071.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 19 vots a favor, 101 en contra i 10 abstencions.

Fem ara la votació 22, esmena 119.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 19 vots a favor i 112 en contra.

Fem ara la votació 23, que comença per l'esmena 47 i acaba per la 953.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 38 vots a favor, 84 en contra i 9 abstencions.

Continuem amb la votació 24, que comença per l'esmena 134 i acaba per la 743.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 37 vots a favor, 82 en contra i 11 abstencions.

Continuem per la votació 25, que és l'esmena 744.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada amb 35 vots a favor, 92 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a la votació número 26, que comença per l'esmena 26 i acaba per la 699.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 49 vots a favor i 82 en contra.

Fem ara la votació número 27, que comença per l'esmena 145 i acaba per la 738.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 38 vots a favor, 92 en contra i 1 abstenció.

Continuem per la votació 28, que són les esmenes 72 i 73.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 29 vots a favor, 90 en contra i 12 abstencions.

Anem ara a la votació 29, que són les esmenes 57 i 293.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 32 vots a favor, 82 en contra i 16 abstencions.

Fem ara la votació número 30, que és l'esmena 58.

Comença la votació.

(*Remor de veus.*) Silenci, que, si no, perdrem la concentració i ens acabarem equivocant.

Aquesta esmena queda rebutjada per 34 vots a favor, 74 en contra, 22 abstencions i una persona que no ha votat.

Continuem per la votació 31, que són les esmenes 371, 591, 863 i 1042.

Comença la votació.

Queden rebutjades per 46 vots a favor, 84 en contra i 1 abstenció.

Fem ara la votació 32, que correspon a l'esmena 1054.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 45 vots a favor, 74 en contra i 12 abstencions.

Fem ara la votació 33, que correspon a les esmenes 150, 153 i 188.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 35 vots a favor, 87 en contra i 9 abstencions.

Fem ara la votació 34, que correspon a les esmenes 185 i 1.078.

Comença la votació.

Queden rebutjades per 39 vots a favor i 92 en contra.

Fem ara la votació número 35, que comença per la 112 i acaba per la 189.

Comença la votació.

Queden rebutjades per 28 vots a favor, 94 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a la votació número 36, que és l'esmena 995.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada, amb 38 vots a favor, 87 en contra i 6 abstencions.

Fem ara la votació número 37, que correspon a l'esmena 461.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 29 vots a favor, 84 en contra i 18 abstencions.

Fem ara la votació número 38.

Comença la votació.

Queda rebutjada aquesta esmena per 32 vots a favor, 84 en contra i 15 abstencions.

Fem ara la votació 39, que correspon a l'esmena 866.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 29 vots a favor, 96 en contra i 6 abstencions.

Fem ara la votació número 40, que correspon a l'esmena 179.

Comença la votació.

Queda rebutjada aquesta esmena per 29 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció.

Fem ara la votació número 41, que correspon a l'esmena 462.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 44 vots a favor, 84 en contra i 3 abstencions.

Fem ara la votació número 42, que correspon a l'esmena 455.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 55 vots a favor, 73 en contra i 3 abstencions.

Fem ara la votació número 43; correspon a l'esmena 369.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 42 vots a favor, 74 en contra i 15 abstencions.

I fem ara la votació 44, que correspon a l'esmena 370.

Comença la votació.

Aquesta esmena també queda rebutjada per 42 vots a favor, 82 en contra i 7 abstencions.

Donat que no s'han aprovat les esmenes a estat de despeses, totes aquelles esmenes que votarem ara que tenien el color groc ja no les direm, ja no les posem a votació.

Per tant, continuem amb les esmenes reservades al text articulat, començant amb els diferents blocs.

La votació número 1, que només correspondrà a l'esmena número 10.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 29 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció.

Fem ara la votació número 2, que és l'esmena número 13.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 17 vots a favor, 114 en contra.

Fem ara la votació número 3, que són les esmenes 1, 2, 3.

Comença la votació.

Queden rebutjades per 10 vots a favor, 119 en contra.

Fem ara la votació número 4, que són les esmenes 5 i 7.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 44 vots a favor, 84 en contra i 3 abstencions.

La votació número 5 no la farem.

Continuem per la votació número 6, les esmenes 11, 15 i 16.

Comença la votació.

Queden rebutjades per 19 vots a favor, 112 en contra.

La votació número 7 tampoc la farem.

Passem a la votació número 8, que correspon a l'esmena 9.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 47 vots a favor, 83 en contra i 1 abstenció.

Fem ara la votació número 9, que correspon a l'esmena 12.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 56 vots a favor i 74 en contra.

La votació número 10 tampoc la farem.

Passem a la votació número 11, només de l'esmena 14.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 20 vots a favor, 101 en contra i 9 abstencions.

Fem ara la votació número 12, que correspon a l'esmena 27.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 32 vots a favor i 99 en contra.

Fem ara la votació número 13, que correspon a l'esmena 29.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 14 vots a favor, 117 en contra.

No farem la votació 14. No fem la votació 15, ni la 16, ni la 17, ni la 18, ni la 19.

Sí? (Pausa.)

Per tant, procedim a la votació del text del dictamen.

Per acabar, votem les parts del projecte de llei que no han estat esmenades, incloent l'esmena tècnica presentada el dia 9 de març amb el número de registre 90.900, que afecta l'apartat 1 de la disposició addicional tercera del projecte de llei i que ha estat distribuïda a tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

El projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 ha estat aprovat amb 73 vots a favor i 58 en contra.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Acabades les votacions, atès que el president de la Generalitat ha demanat intervenir breument, dono la paraula al president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Gràcies, vicepresidenta.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades...

El president de la Generalitat

Senyores i senyors diputats, prenc la paraula tan sols per donar les gràcies a les diputades i diputats que han facilitat l'aprovació d'aquests pressupostos, que són uns bons pressupostos, i, evidentment, als grups parlamentaris amb què hem estat negociant per aconseguir aquest bon acord. Uns pressupostos necessaris per al país. I també per seguir amb la mà estesa, amb la mà estesa a aquells grups amb qui hem estat parlant, però que no ha estat possible encara l'acord. Estic també convençut que en l'execució del pressupost i en la resta de polítiques del Govern trobarem espai, doncs, per posar-nos d'acord i per compartir aquest camí.

I a la ciutadania de Catalunya que tingui per segur que, malgrat les dificultats i els obstacles, com que mirem sempre endavant, sempre trobem els camins per seguir avançant, per fer d'aquest país un país més lliure, més just, més pròsper, més verd, més feminista i més democràtic.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president. Acabades les intervencions, aprovada la llei de pressupostos, ara demanaria aixecar-nos, fer un minut de silenci en memòria de les tres persones que ahir van perdre la vida en l'accident de la mina de Súria.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Gràcies, diputats, diputades.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bona tarda, diputats i diputades.

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2023

200-00015/13

Reprenem la sessió amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre el projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2023.

El debat s'iniciarà amb el torn d'intervencions dels grups parlamentaris, de major a menor, acabant amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per a la defensa de les esmenes reservades i per posicionar-se sobre les esmenes presentades

per la resta de grups. Aquest torn d'intervenció serà d'un temps màxim de quinze minuts per a cada grup. La votació d'aquest dictamen es farà en acabar el debat.

A continuació, doncs, per part del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Jordi Riba Colom.

(Aplaudiments.)

Jordi Riba Colom

Ja està, ja. No fos cas que ho espatllem. *(L'oradorriu.)*

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, amb el debat i votació de la llei de mesures arribem a la part final del tràmit d'aprovació del pressupost del 23 i la llei que l'acompanya i que en fa possible materialitzar els canvis normatius en matèria fiscal, financera, administrativa i del sector públic.

Aquesta llei és, doncs, la que materialitza i, per tant, expressa també les prioritats polítiques des de la perspectiva dels ingressos, així com el pressupost ho fa amb les despeses. I, en aquest sentit, s'hi concreta la voluntat de l'acord pressupostari que des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem volgut aportar en aquesta negociació i acord.

Des del nostre grup, hem volgut assegurar un marc en el que es garantissin uns ingressos suficients per mantenir i ampliar la prestació dels serveis públics de qualitat a Catalunya, i es fes sense incrementar la pressió fiscal –ho remarco: sense incrementar la pressió fiscal. I aquest va ser un dels elements bàsics i fonamentals de la negociació i sent conseqüents amb que això no és possible ni compatible amb entrar en dinàmiques de rebaixes fiscals, que inexorablement ens portarien a un deteriorament dels serveis públics.

Aquesta voluntat política concretada a l'acord permet –i no reiteraré el debat de pressupostos d'aquest matí– incrementar la despesa en sanitat, en drets socials, en residències, en educació, en medi ambient, en les inversions per fer front al canvi climàtic i fer front a la sequera.

No només fa mesos que estem reclamant la prioritat absoluta en aquest tema, sinó que ho concretem en les propostes pressupostàries. També en matèria d'indústria, de recerca. I no, no és possible tot això sense una política fiscal prudent, recolzada, com diuen els estudis d'opinió, per la majoria de la població, en la preferència per mantenir un equilibri en el binomi entre els impostos i la prestació de serveis públics de qualitat, en la qual, en aquest binomi, aquesta prestació dels serveis públics es garanteixi, ni que sigui o mantenint la pressió o l'esforç fiscal.

I aquesta és probablement una de les lliçons que la crisi de la pandèmia de la covid ens ha ensenyat, i que fem bé i alguns també farien bé de no oblidar tan ràpid, com és el valor dels serveis públics: de la sanitat, de les prestacions socials, dels ERTOS, sense les quals les coses, amb absoluta seguretat, no ens haurien sortit tan bé com ens han sortit.

En definitiva, un acord, el que avui estem expressant, des de la responsabilitat en matèria fiscal i també de responsabilitat política. El més còmode per al primer partit de la cambra i primer partit de l'oposició hagués estat posar-se de perfil, buscar excuses i subterfugis per no assumir responsabilitats i deixar Catalunya sense els instruments per fer possible el que, al nostre entendre, és un punt d'inflexió per posar Catalunya en marxa, amb els objectius de generar prosperitat per al conjunt de catalans i catalanes i de mantenir i millorar la protecció mitjançant els serveis públics de qualitat. Per cert, sembla que alguns esperen estar a l'oposició per fer les seves propostes, mentre d'altres, com nosaltres, des de l'oposició, fem valer i assolim objectius importants de les nostres propostes a través de la negociació.

Aquest acord s'ha concretat en les 282 mesures en el pressupost que al matí ha esmentat la nostra portaveu, Àlicia Romero, i en les seixanta-quatre esmenes acordades a la llei de mesures que ara estem debatent. No ha estat una negociació ni fàcil ni ràpida, ni ens hem pogut posar d'acord en tot. Per això hem presentat també algu-

nes esmenes per separat, però que permeten, com ens vam comprometre, la tramitació i l'aprovació d'ambdues lleis i de tot allò acordat pel PSC. El PSC compleix els seus acords. Complim els nostres acords, com saben tots vostès, amb els que –gairebé amb tots– tenim acords en municipis, consells comarcals o diputacions. El PSC compleix sempre i a tot arreu els seus acords, i confiem en que des del Govern també es compleixin els acords que en aquesta llei de pressupostos i llei de mesures es contemplen.

Els acords de la llei de mesures, per exemple, es concreten en matèria d'educació sobre la integració de centres educatius a la xarxa pública; en matèria de drets socials, amb l'increment de les indemnitzacions a les víctimes de violència de gènere, o en el càlcul de les prestacions no contributives per adaptar-les a l'increment de l'IRSC; en matèria de medi ambient, en l'adequació de la normativa per a la revalorització d'àrids de la siderúrgia; adequacions i millores en la normativa d'energies renovables; també en mesures per millorar i ampliar la xarxa de reg a Catalunya, incrementant no només els recursos en el pressupost, sinó també, a través de la normativa recollida a la llei de mesures, els percentatges de les ajudes per impulsar el reg sostenible, i en mesures en matèria d'urbanisme, en especial per millorar la normativa per a explotacions agràries i forestals.

També hi ha hagut àmbits en els que no ha estat possible l'acord. Però això, hi insistim, no impedeix la tramitació ni l'aprovació de la llei de pressupostos ni de la llei de mesures. Aquests aspectes, aquests àmbits en els quals no ha estat possible l'acord, no volem defugir-los també i parlar-ne. En matèria de provisió de places al cos d'advocacia de la Generalitat, en matèria en la que estem convençuts que s'ha de regular globalment mitjançant l'article 62 bis del projecte de llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat i no amb mesures *ad hoc* contemplades a la llei de mesures.

No podem estar d'acord amb la pretensió de treure competències municipals en matèria de fixació de les tarifes de l'aigua a l'àrea metropolitana. Tampoc, en no millorar les habilitacions d'accés a la informació de la Sindicatura de Comptes per millorar la seva capacitat de fiscalització i millorar així la transparència en el conjunt del sector públic de la Generalitat. I no ens hem pogut posar d'acord tampoc en matèria de la renda bàsica universal.

Permetin-me que em refereixi a aquesta qüestió. En primer lloc, aquesta mesura mai ha comptat amb un recolzament majoritari del Parlament. En segon lloc, el PSC no vol generar falses expectatives a la ciutadania. Cal destinar ara 40 milions anuals a una prova pilot per estudiar una prestació que el propi Govern reconeix que no es podrà portar a terme, com no s'ha pogut portar a terme a cap país del món que n'ha fet proves similars? Nosaltres creiem que no.

En una situació amb uns alts índexs d'inflació, que repercuteixen especialment i de manera directa en les persones amb rendes més baixes, estem absolutament convençuts que la prioritat és destinar tots els esforços a reforçar les polítiques en matèria de rendes condicionades, les implementades a través de l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania, que són les que, no a nivell d'experimentació d'una prova pilot, sinó a nivell de realitats constatables, són o han demostrat ser les polítiques que han demostrat, com deia, ser més eficaces per garantir unes prestacions dignes i amb una incidència directa en la reducció de la desigualtat, reduint també, si s'escau, per millorar-les i enfortir-les, condicionants i introduint sistemes connectats, com en altres comunitats autònomes, que poden millorar notablement la seva efectivitat.

Perquè la prova pilot que està plantejada o que estava plantejada amb caràcter universal i no condicionat –que això és una renda bàsica universal– significa que, en un moment en el que tenim un índex de persones en risc de pobresa i exclusió social d'un vint-i-cinc per cent, el setanta-cinc per cent dels recursos de la prova pilot anirien a parar a persones que no necessiten una prestació. Per tant, 30 dels 40 mi-

lions anirien a parar a 3.750 persones que no ho necessiten, que rebrien vuit-cents euros mensuals durant un període de vint-i-quatre mesos. I només 10 milions, a les 1.250 persones que estadísticament, en una mostra de cinc mil, correspondrien al vint-i-cinc per cent en situació de pobresa o risc d'exclusió. No creiem que sigui el moment de fer una prova d'aquestes característiques, sinó, com deia, de dedicar els esforços a les polítiques de renda garantida que beneficien en aquests moments 167.000 persones a Catalunya, i no a una prova que, mitjançant una part del sorteig, una part aleatòria, escolliria cinc-centes persones que rebrien aquesta renda.

Creiem també que és generar una expectativa falsa. Tots sabem, més enllà del debat ideològic i acadèmic sobre la renda bàsica, que no és possible aplicar-la a Catalunya, com no ho ha estat en cap país en el que s'han fet proves sobre la renda bàsica. El cost total de la renda bàsica per a tot Catalunya seria de més de 50.000 milions. I, per tant, no creiem que sigui adequat fer una prova d'una política que és sabut que no és possible implementar, i menys si el cost d'aquesta és de 40 milions d'euros. Per a alguns, la prioritat és aquesta prova pilot. Per a nosaltres, ha estat l'actualització de l'IRSC, que determina l'import de les prestacions.

La diputada Reguant aquest matí ens parlava d'un onatge que s'estava, segons ella, generant i del que li agrada o no li agrada a la gent. Nosaltres no serem tan agosarats d'atribuir-nos la capacitat de dir el que li agrada o no li agrada a la gent. En tot cas, ens remetem al que la gent, la ciutadania, diu que li agrada o no li agrada a les eleccions i que es tradueix en representació parlamentària. I ara com ara sembla indicar que la seva política del «no» a tot, més que estar impulsada per una onada, està, més aviat, en remissió. Vostès s'entossudeixen amb el «no» a tot, en ser, en aquest sentit, la formació més conservadora de la cambra, però aixecar l'expectativa de la renda bàsica universal, quan saben que no és possible aplicar-la al conjunt de la ciutadania, és una perfecta expressió de cinisme polític: no fer res, no a tot, però fer veure amb proves pilot que sí.

La negociació per arribar a acords implica renúncies. No són els pressupostos ni la llei de mesures que nosaltres hauríem fet. Però considerem que el resultat és satisfactori. Avui hem sentit –i segurament tornarem a sentir en aquest debat aquesta tarda– moltes referències als tripartits, a la «sociovergència» i altres aritmètiques. Mirin, convé tenir present la realitat, les dades. Convergència, i ara Junts per Catalunya, han governat trenta-sis dels quaranta-tres anys transcorreguts des de l'any 80, un vuitanta-quatre per cent del temps des de la recuperació de les institucions democràtiques catalanes. Esquerra ha format part directament o indirectament dels governs –recolzant-los o en coalició amb majories parlamentàries– vint-i-cinc dels quaranta-tres anys, un cinquanta-vuit per cent del temps transcorregut. El PSC, set de quaranta-tres, un setze per cent. La CUP ha recolzat o investit presidents en cinc anys, en cinc ocasions, en períodes de presidències de cinc anys, un quaranta-tres per cent. Que cadascú tregui les seves conclusions sobre qui és qui o qui són els de sempre, i a quines polítiques o a quines formacions es dona recolzament.

En definitiva, nosaltres estem convençuts que el camí a seguir no és el de la confrontació, no és el del soroll, sinó que és el de l'acord. I aquest pressupost i aquesta llei de mesures són, com dèiem, un punt d'inflexió en aquest sentit. Després de més de deu anys en els que el PSC no ha format part d'acords parlamentaris d'aquestes característiques, aquest acord implica, compta amb una aportació significativa i determinant del Grup dels Socialistes i Units per Avançar en favor de la prosperitat i de la protecció dels catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

(Aplaudiments i remor de veus.)

Joan Canadell i Bruguera

Veig que hi ha expectatives. (*Rialles.*)

Bona tarda, diputades, diputats, vicepresidenta. Som a la fase final de l'aprovació d'aquests pressupostos del 2023, que avui s'acabaran votant i demostrant quatre coses. Primera: torna el tripartit. Ja tenim el triplet: Madrid, Barcelona i la Generalitat de Catalunya. (*Aplaudiments i remor de veus.*) Segona: Junts és l'alternativa real d'un govern que vetlli per necessitats socials i econòmiques reals. Tercer: Esquerra renuncia a preparar-nos per culminar el procés. Quart: aquest és un govern que retrocedeix en transparència i amb certs tics autoritaris. I això els hi ha dit aquesta setmana també el senyor Partal a l'editorial. I ara m'explicaré. (*Remor de veus.*) Si us plau, presidenta, demanaria una mica de tranquil·litat (*remor de veus*) –vicepresidenta.

En el darrer Ple, la consellera Mas i la diputada Vilalta estenien la mà a Junts, però hem constatat que era una mà invisible, perquè ni una sola esmena de Junts a la llei de mesures ha estat acceptada. I això inclou les que vam proposar per avançar cap a la independència.

Esquerra ha dit «no» a tot. No a potenciar l'Agència Tributària catalana per recaptar nous impostos; no a reduir la dependència del FLA; no a encarregar un estudi dels nivells de dependència econòmica entre Catalunya i Espanya; no a preparar un pressupost sense dèficit fiscal per explicar el que podríem fer amb plena sobirania; no a crear un sistema català de dades del coneixement, independentment de l'Estat; no a desplegar un model de connectivitat digital publicoprivat que ens redueixi la dependència del sistema espanyol de telecomunicacions; no a preparar l'Agència Catalana de Protecció Social com a embrió de la seguretat social catalana; no a preparar el model d'infraestructures gestionat amb agents econòmics i socials de Catalunya; no a preparar un model judicial de país i per al país que potenciï la mediació i redueixi la dependència del caduc i injust sistema judicial espanyol, i no a potenciar l'acció exterior per trobar aliats internacionals que ens puguin reconèixer com un nou estat en el proper embat. En definitiva, no a tot el que fa referència a avançar per esdevenir un estat independent. (*Alguns aplaudiments.*)

I, senyora Reguant, aquesta és la diferència entre uns pressupostos autonomistes i independentistes. Això, i amb qui es voten, també és la diferència.

La senyora Romero ha dit aquest matí que aquest pressupost posarà en marxa Catalunya, i per Junts això és la marxa enrere per a Catalunya. Felicitats, senyors del PSC i dels comuns, heu aconseguit endarrerir dos anys més la independència. (*Remor de veus.*) Dos anys més perduts, que es sumen als dos de la taula de diàleg, que no ha portat ni amnistia ni autodeterminació. I es sumen també als dos anys de la covid, i es sumen a l'intent fallit del president Torra per teixir un acord per avançar, després del no a la investidura del president Puigdemont el 30 de gener del 2018.

I així hem passat gairebé sis anys des de l'U d'Octubre. I, mentrestant, l'Estat espanyol, encapçalat pel rei Borbó, aconsegueix continuar frenant el progrés del poble català gràcies a uns quants catalans que els fan el joc. En tot cas, Junts va ser el primer a posar propostes serioses sobre la taula, ben plantejades, estructurades, amb mesures potents de país que ja havíem preparat amb els nostres consellers, liderat pel vicepresident Puigneró, que tindrà l'honor d'haver estat destituït per un president que va renunciar a la independència, tot i haver-s'hi compromès. Un president que ens va demanar el vot dient que venia a culminar la independència, quan sabia que volia fer un nou tripartit. I això, president Aragonès, no amb els nostres vots. No el vam invertir per això. (*Alguns aplaudiments.*)

Cal que tota la ciutadania sàpiga, i en especial els més de 2 milions de votants de l'U d'Octubre, que Esquerra Republicana ha fet la pinça amb PSC i comuns per votar en contra de totes les propostes que Junts ha fet per avançar cap a la independència, tot i que van ser aprovades per Esquerra Republicana, amb l'abstenció de la CUP, al debat de política general. Però ara sembla que s'ho han repensat i diuen que

només volen treballar per la independència si és amb l'acord del Govern de Madrid. Lleixin, si us plau, avui l'article del president Torra.

I la ciutadania també ha de saber que no només han votat que no a totes les esmenes d'àmbit nacional que hem proposat, sinó que també ho han fet a totes les de l'àmbit sectorial. Després de dir en múltiples mitjans que estaven d'acord amb el vuitanta per cent del que els proposàvem a la negociació –i avui ho ha tornat a repetir la diputada Vilalta–... Però si això és mentida! Tot el que els hem presentat en forma d'esmenes de pressupost i llei de mesures –tot– s'ha votat en contra; també les que estaven al vuitanta per cent que vostès diuen. I això és mà estesa? Això és enganyar la ciutadania, senyora Vilalta, ho sento –és enganyar la ciutadania.

I quines eren les esmenes de caire sectorial que havíem inclòs? En detallaré algunes de les més importants. En fiscalitat, vam fer esmenes per contenir la pressió fiscal. No tornaré a explicar els detalls, perquè ja ho ha fet el senyor Munell aquest matí, però la setmana passada coneixíem la darrera enquesta del CEO, i –oh, sorpresa!– el cinquanta-sis per cent dels catalans diu que cal abaixar l'impost de successions, com nosaltres, que pensem que és un impost clarament injust per a les classes baixes i mitjanes, que fa que sovint la gent de menys recursos hagi de mal-vendre la propietat que li deixen els pares per no poder pagar l'impost.

I en l'impost de patrimoni, per exemple, la ciutadania què ens ha dit? Que està dividida. I per això Junts, coherent, no fa cap proposta de modificacions de l'impost de patrimoni. I, sobre l'IRPF, un vint-i-vuit per cent dels ciutadans a l'enquesta diu que cal abaixar-lo, i només un deu per cent que cal apujar-lo. I amb una pregunta poc clara. Mirin, la pregunta que ens agradaria fer als catalans és si estan d'acord que, de cada cent euros de més que paguem en impostos els catalans, quaranta se'ls queda Madrid. Potser, si preguntéssim això, la gent voldria pagar molts menys impostos.

Recordin que, dels 5.000 milions de més que pagarem aquest any en impostos, 3.000 els podem gaudir; els altres 2.000 se'ls quedarà Madrid. I amb això vostès hi estan d'acord, senyors del tripartit? Sí, sembla que sí, però nosaltres diem clarament que no i que ja en tenim prou, de carregar a les esquenes dels catalans el robatori que suposa un dèficit fiscal que serà rècord absolut enguany i que probablement superi els 22.000 milions d'euros.

Senyor Riba, vostè diu que compleixen els acords. Diuen també que..., o sigui, diríem que vostès volen mantenir l'acord de continuar amb el dèficit fiscal amb un *sine die* del vuit per cent del PIB. Això és el que vostès segueixen complint a l'acord.

I al senyor Martín Blanco, per molt que digui que el senyor Borrell..., enguany pagarem 58.000 milions d'euros i en rebrem 41.000. Sumi a això, a aquesta diferència, la part dels fons europeus, la balança de les pensions, el finançament de l'Estat, i ja veurà com li dona els 20.000 milions d'euros. I, si li cal alguna classe, no es preocupi, que l'hi farem.

El més trist és que en cap moment Esquerra Republicana ha fet una contraproposta a la nostra proposta fiscal, senyora consellera Mas, i a això vostès en diuen «negociar». Així no ens estranya com van els resultats de les negociacions a Madrid. I la paradoxa és que el tripartit ha rebutjat la proposta quan a València el Partit Socialista i Compromís han recolzat reduccions de l'IRPF, però no tenen cap impediment per sostenir que a Catalunya no es poden reduir els impostos. En canvi, a València, sí. És estrany, això. Felicitats de nou, tripartit, perquè l'amo a Madrid estarà content.

Vam fer també propostes per millorar la facilitació dels tràmits urbanístics, una proposta elaborada fa mesos pel Departament de Territori, quan n'era secretari el senyor Ricard Font, i preveia incloure a la llei d'urbanisme les mesures adequades perquè la tramitació urbanística de projectes d'interès general es fes en un termini inferior als dotze mesos, i els informes del departament, amb un màxim de dos mesos, amb silenci administratiu positiu. Això ens ho van acceptar a la negociació

de pressupostos, però també han votat que no a la tramitació a la ponència de la comissió, i avui ho tornarà a fer. Felicitats, tripartit, per seguir treballant perquè no millorem la burocràcia. I després es lamenten que algunes empreses marxïn a l'Aragó perquè els cuiden millor que aquí. Doncs, quan en tenen ocasió, si us plau, donin suport a les propostes que són serioses i efectives.

Sobre la millora d'FP, saben que el principal problema de les empreses és que no troben personal qualificat. I, a part del fons de 20 milions que ha recordat el company Munell aquest matí, havíem acordat una finestreta única per millorar els tràmits administratius al sector privat que estigui interessat en crear escoles d'FP. I la nostra esmena ha estat votada també en contra, i amb els vots en contra de PSC i comuns. Felicitats, senyors del tripartit, per anar en contra de millorar el principal problema de les nostres empreses.

I, en el camp de les ocupacions, vam demanar –i deien que també ens ho acceptaven– una unitat especial dels Mossos per gestionar i prevenir les ocupacions delinqüencials. Però hem rebut un nou «no». I una nova felicitació, senyors del tripartit, per anar en contra de dotar d'eines que millorin la convivència i la pau en els nostres municipis davant de les ocupacions delinqüencials, sovint executades per màfies, que preocupen a gran part de la població.

Passo ara a les esmenes que vam introduir a la proposta d'entitats externes. De la Sindicatura de Comptes... En això també s'aliaran Esquerra, PSC i comuns per votar en contra de les esmenes que la mateixa sindicatura ha proposat per millorar la feina i la transparència en la seva tasca de fiscalització del Govern? Això ens sorprèn especialment en vostès, senyors del PSC i dels comuns.

També volem deixar clar que hem mantingut vives les esmenes que vam presentar i no van ser votades pel tripartit, fent especial esment d'aquelles que suposen una pèrdua de competències del Parlament. I fem una crida a que rectifiquin i, sobretot, a Esquerra Republicana, perquè no pot ser que un partit que diu defensar els valors republicans tregui competències de control de l'executiu al poder legislatiu. Això és molt preocupant i digne d'altres temps i d'altres llocs, no de la Catalunya del segle XXI.

Sobre el fons nuclear, mantenim el nostre posicionament per recuperar el cinquanta per cent de l'impacte als municipis propers, en lloc del vint per cent que pretenia Esquerra Republicana, tot i que no van aprovar la nostra esmena, però sí la del PSC, que és exactament la mateixa que la nostra. Sempre defensarem que volem més diners i més governança per al territori, sense mentides ni manipulacions.

I, respecte a la B-40, també mantenim l'esmena per demanar que enguany s'inclogui al pla de mobilitat del Vallès l'estudi de propostes quirúrgiques per millorar la mobilitat entre Sabadell i Granollers, respectant l'entorn i d'acord amb el territori, deixant clar que, en cap cas, Junts defensa el traçat del Quart Cinturó.

De fet, senyors d'Esquerra, deixin de dir que nosaltres recolzem el Quart Cinturó, perquè és mentida. I, en tot cas, per un cop siguin coherents i no aprovin els pressupostos amb el PSC a canvi, justament, de fer el Quart Cinturó. I no diguin que han hagut d'assumir el Quart Cinturó per salvar els pressupostos, perquè Junts no els hi demanava, més enllà del tram Abrera-Sabadell, i podien haver pactat amb nosaltres. Ara bé, exigim accions com avançar cap a la independència, i sembla que això no els va agradar.

I sobre l'ampliació de l'aeroport, val la pena insistir-hi, perquè, com més expliquem la realitat, millor. Les societats benestants del present i del futur seran les que més apostin pel talent. I el talent només viatja entre continents en avió. Els esdeveniments importants com el Mobile World Congress o les empreses multinacionals tecnològiques amb capacitat d'invertir busquen llocs a Europa on hi hagi una bona comunicació amb Nord-amèrica i amb Àsia. I, si no ampliem la tercera pista, la capacitat dels vols intercontinentals es veurà limitada. I Madrid ens acabarà robant el

talent, com ja fan amb els impostos. I sembla que tampoc els hi preocupa que ara ens robin el talent.

I, sobre els nuclis zoològics, en aquest punt hem avaluat internament els arguments dels diferents posicionaments, ho hem comunicat i debatut extensament dins del grup parlamentari i hem decidit donar llibertat de vot als diputats i diputades de Junts.

Respecte a la renda bàsica universal, Junts sap que aquest és un debat molt complex. És un debat que fa dècades que s'està fent, tant a nivell acadèmic com a nivell polític, amb extensa literatura sobre el tema. És un debat a escala global, amb països del nord i del sud. És un debat que travessa les famílies ideològiques: els liberals n'hi ha que hi estan a favor, n'hi ha que hi estan en contra; socialdemòcrates, a favor i en contra; anticapitalistes, a favor i en contra. I tot això vol dir que és un debat complex, molt més complex del que sembla d'entrada per incloure'l en una llei de mesures en lloc de debatre'l seriosament. Tant és així que, si haguéssim de preveure l'assumpció del pla pilot a tot el país amb vuit-cents euros per adult i tres-cents per menor, per a això, de forma universal, caldrien 65.000 milions d'euros. Els recordo que avui aprovaran un pressupost de 41.000 milions d'euros.

Comprendran que una mesura així, que genera gran expectativa a tota la població, no es pot aprovar com vostès ho han proposat: a la llei de mesures, sense debat intens en seu parlamentària. I en la situació actual Junts ni està a favor ni en contra del pla pilot per a la renda bàsica universal, però sí que està en contra de com ho han plantejat, sense rigor ni debat previ.

No s'hi val a frivoltzar en un tema com aquest, i el Govern ha estat poc seriós en aquest assumpte, com en tants d'altres, i més amb la minoria que representen del vint per cent. Però, sobretot, si finalment en aquest país acaba havent-hi un consens social i polític prou robust a favor de la renda bàsica universal, aleshores, el que sabem segur des de Junts per Catalunya és que només en una Catalunya independent es podria finançar una política d'aquesta magnitud. *(Aplaudiments.)*

De moment, des de Junts apostem per estendre el model de la renda garantida de ciutadania per arribar al setanta per cent de catalans que hi tindrien dret i no l'estan cobrant degut al dèficit fiscal desorbitat i injust que patim i que Esquerra no té pressa en solucionar amb l'única eina possible, la independència.

Finalment, els faig saber que votarem que no a la resta de la llei, excepte a una cinquantena d'articles proposats pel tripartit que, tot i no ser nostres, són bons per a la ciutadania, sota el nostre punt de vista. En canvi, el tripartit votarà en contra de totes les esmenes de Junts, igual que Junts votarà en contra de totes les esmenes de Ciudadanos i PP. És a dir, que des de la mà estesa que ens proposaven la consellera Mas i la portaveu Vilalta hem passat a tractar Junts com Ciudadanos i el PP. Això ho hauran d'explicar molt bé a l'independentisme. *(Alguns aplaudiments.)*

De fet, Esquerra no ha acceptat cap esmena de Junts en coherència amb el que han fet des que va ser investit el president Aragonès: primer, desfer-se de la CUP; després, desfer-se de Junts, i, finalment, tornar a fer el tercer tripartit. El president Aragonès no ha fet cap esforç ni sacrifici per la unitat, cosa que sí que van fer els presidents Mas, Puigdemont i Torra. Però això ja s'encarregarà la història de deixar-ho ben clar.

Per acabar, no sé si la independència serà realista en tres anys o en cinc anys o els que siguin; el que sí que sabem és que gràcies a Esquerra hem tornat a perdre dos anys i que gràcies a aquest pressupost en podem perdre dos més. Entenem el sentit del vot de PSC i comuns per frenar el procés, però sincerament abandonar així el cinquanta-dos per cent és posar clarament la marxa enrere. Esperem que la ciutadania en sabrà prendre nota, perquè la gent no falla mai.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora vicepresidenta, señores *consellers*, diputados. Bien, el pacto entre separatistas, comunistas y socialistas ha tenido... (*Veus de fons.*) Estos señores...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pot continuar, diputat.

Andrés Bello Sanz

Hoy están excitados, ¿eh?, por lo que veo; están muy contentos. ¿Sí? (*Pausa.*) Muchas gracias. Como decía, el pacto entre separatistas, comunistas y socialistas ha tenido como resultado que esta mañana se aprobase la ley de presupuestos y que, muy probablemente, esta tarde se apruebe también la ley de acompañamiento a los mismos. Las consecuencias de este pacto del nuevo tripartito las vamos a sufrir todos los ciudadanos catalanes.

Aunque ya lo hemos dicho en anteriores ocasiones, desde el Grupo Parlamentario de VOX queremos denunciar, una vez más, el torticero e indebido uso que hace este Gobierno de la ley de acompañamiento. Ha aprovechado para modificar numerosas leyes –una cincuentena larga, en este caso–, la mayoría de las cuales no guarda ninguna relación con el proyecto de presupuesto que se supone que complementa. El Gobierno de la Generalitat vuelve a despreciar, una vez más, la labor legislativa que debe realizar este Parlamento. Nos privan del debate parlamentario de cada una de las modificaciones legislativas –más de cincuenta leyes, como he dicho– que han incluido en esta ley de acompañamiento.

Pero en el trámite de esta ley han hecho algo que nos parece todavía más grave que la mala práctica del Gobierno: algunos grupos han aprovechado las enmiendas parciales para introducir cambios importantes en *otras* leyes, leyes en vigor que, por supuesto, tampoco guardan ninguna relación con el presupuesto. Estas enmiendas se han presentado a última hora y se han votado junto a otras novecientas, sin tiempo material para que los grupos parlamentarios las hayamos podido valorar adecuadamente y, por supuesto, sin ningún debate parlamentario.

Mediante esta técnica, que consideramos poco democrática, el nuevo tripartito ha introducido enmiendas para cambiar, entre otras, las leyes que regulan la ley municipal y de régimen local de Cataluña, la de educación, la ley para afrontar la emergencia en el ámbito de la vivienda y la pobreza energética, la del registro y depósito de fianzas de los contratos de alquiler de fincas urbanas, la de la Agencia de la Naturaleza de Cataluña, la del alquiler de vehículos con conductor, la de urbanismo, la de ordenación de los equipamientos comerciales, la de prevención y asistencia en materia de sustancias que pueden generar dependencia y algunas más.

Desde el Grupo Parlamentario de VOX no dudamos de que haya que introducir cambios en la ley municipal y de régimen local de Cataluña, en la de alquiler de vehículos con conductor, en la Agencia de la Naturaleza o en otras muchas –no lo dudamos. Lo que sí afirmamos es que los cambios en las leyes hay que hacerlos como se hacen en cualquier país democrático del mundo: siguiendo el procedimiento establecido.

Como ustedes saben, hay que escuchar a los sectores afectados, que son los que realmente tienen la información más valiosa de aquello que se quiera regular; hay que permitir que los diferentes grupos políticos participen en los debates y acordar el texto definitivo tras disponer de toda la información y haber escuchado todas las opiniones posibles. En lugar de esto, el Gobierno presenta un proyecto de ley que incluye la reforma de más de cincuenta leyes, y, haciendo valer su pacto con socialis-

tas y comunistas, introduce, en el último momento y mediante diversas enmiendas, cambios en otro puñado de leyes que tampoco tienen relación con el presupuesto. Ustedes están provocando la degeneración de la función parlamentaria. Sus acciones son propias de una república bananera. (*Alguns aplaudiments.*)

Respecto al contenido concreto de esta ley de acompañamiento, ya manifestamos nuestra opinión sobre varios aspectos. Nos hubiera gustado –creo que no somos los únicos– que el Gobierno de la Generalitat hubiese aprovechado esta ley para rebajar los tributos que pagamos los ciudadanos, empresas y autónomos catalanes. Pero, en lugar de bajarlos, han aprovechado las enmiendas de última hora, una vez más, para subir los impuestos, en este caso el impuesto sobre las viviendas vacías.

También se ha comentado que en su tramitación en comisión se rechazó la instauración de la llamada «renta básica universal». Desde VOX –ya lo hemos comentado en otras ocasiones– defendemos que una de las principales misiones que deben tener los poderes públicos es facilitar la creación de empleo, estableciendo las condiciones necesarias para que puedan hacerlo las empresas privadas y los autónomos. Creemos que este es el mejor regalo que podemos hacer a nuestros compatriotas: un trabajo con el que poder ganarse el pan honradamente. Y para aquellos españoles que por circunstancias ajenas a su voluntad no puedan conseguirlo, darles las ayudas necesarias para que puedan tener una vida digna mientras dure esa situación.

Desgraciadamente, hoy también tenemos que hablar del gasto político y para los políticos. Ya hemos comentado en otras ocasiones la exigencia de VOX –que algunos que tengo por aquí no nos dejan que tratemos en este Pleno– para suprimir los privilegios que tienen los expresidentes de la Generalitat –no está aquí, no se lo puedo decir– y que nos parecen injustificados.

Pero en esta ley, lo vuelvo a decir, pactada por separatistas, comunistas y socialistas, se va más allá. El artículo 43 recoge una prestación para los *consellers* cuando abandonen el cargo, una especie de prestación de desempleo *dorada*. Recordemos, además, que nuestros políticos son los que más cobran de toda España. Desde VOX creemos que hay que eliminar todos estos privilegios sin excepción. (*Alguns aplaudiments.*) En tiempos de dificultades económicas y con tanta gente pasándolo mal, debería darles vergüenza defender estos privilegios.

Y, a última hora, a escondidas, mediante la enmienda número 821, han incluido otro gasto político, una nueva subvención pública para los partidos políticos, que, además, apoyó el Grupo de Junts al tripartito. Desde VOX nos oponemos a esta nueva subvención y creemos que los partidos políticos deben financiarse, principalmente, con las cuotas de sus afiliados y las donaciones de sus simpatizantes.

Para acabar, pocas veces los intereses y prioridades de un gobierno han estado tan lejos de las necesidades de sus ciudadanos. Por tanto, desde el Grupo Parlamentario de VOX reiteramos nuestro voto en contra a esta ley.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, diputats, diputades. Senyor Canadell, ha hagut de fer unes filigranes argumentatives en el tema del Quart Cinturó que crec que no se n'ha sortit. Miri, donen suport al Quart Cinturó, i aquest és un projecte de l'Estat i, diré més, del franquisme. I vostès hi han caigut de quatre grapes, en aquesta agenda del *reencuentro* (*alguns aplaudiments*), i l'han situat en el primer lloc de la seva agenda política.

A veure, la llei de mesures que avui aproven Esquerra, Socialistes i comuns, per nosaltres és un exemple de política autonomista del Govern, de tirar la tovallola a verdares polítiques transformadores i de tancament de l'escletxa que s'havia obert contra el règim del 78. No assumeix cap conflicte polític i no hi ha cap rastre de

conflicte polític en cap de les paraules de la llei de mesures, que anirem a destacar a grans trets. Mesures fiscals agosarades, ni una. I, de fet, això era per al que havia de servir la llei.

Aigua, què en podem dir? Doncs bé, aquí vostès fan tota una sèrie d'exempcions de deutes tributaris pel concepte del cànon de l'aigua i sancions tributàries que estaven pendents de pagament per tota una sèrie d'empreses. És una exempció que hem previst del 2017 al 2019, que després es repeteix els anys 2020, 2021, 2022 i que vostès tornen a prorrogar de 2023 a 2026. La pregunta és: això, què comporta, condonacions de deutes? Per què aquestes empreses? Per què no fem això a través del debat parlamentari i utilitzen aquesta llei de mesures? Per què aquest tracte preferent? Se'ns generen, a nosaltres, molts dubtes: de quants diners estem parlant, de quines empreses, i no trobem cap tipus de justificació perquè hagin inclòs aquesta exempció.

Nosaltres, en el tràmit d'aprovació inicial de la llei de mesures, ja vam denunciar que sempre s'aprofita la llei de mesures per tractar-hi un servei públic essencial com és l'aigua. I vam recordar, precisament, que l'ACA l'havien creat a través d'una llei de mesures, que mai obren el meló del debat parlamentari. Vam proposar que obriríem un grup de treball parlamentari per parlar àmpliament de com es gestiona l'aigua, el paper de l'ACA, les conseqüències del procés de privatització i posterior reversió d'ATLL, xarxes de distribució... Un grup de treball que, en definitiva, assenti les bases per als processos d'internalització de la gestió d'aquest servei públic, que és essencial.

Ahir el president de la Generalitat, a la sessió de control, deia que convocaria els grups parlamentaris a una cimera sobre l'aigua per tractar la situació d'excepcionalitat. Bé, ja és un fet, que estem en una situació d'excepcionalitat. Estem en una situació crítica. No sabem si ja estem a la fase d'encomanar-nos a la mare de Déu de Montserrat perquè plogui i acabi la sequera que s'està patint, com va fer el conseller de Medi Ambient del Govern tripartit, el senyor Francesc Baltasar, l'any 2008.

I això, que podria semblar una anècdota, ho posem sobre la taula perquè ens ve a dir moltes coses. En primer lloc, que la situació d'excepcionalitat no és una cosa que hagi caigut del cel; és una cosa que ja ens podíem esperar, perquè el 2008 nosaltres ja anàvem a fer peregrinacions perquè plogués. No només no fan res, sinó que volen tirar endavant projectes com el Hard Rock, que a nivell hídric no s'aguanta per enlloc.

I la segona cosa que els volem recordar és com s'afronten aquestes situacions de sequera. El 2008 vostès ho van fer amb un decret de sequera, que va fer el president Montilla, que va declarar tota una sèrie d'obres, d'infraestructures, d'interès general; les van declarar de tramitació urgent, les van exonerar de seguir cap tipus de tramitació a nivell de contractes administratius, es van saltar tota la contractació, van fer adjudicacions directes amb sobre costos brutals. Ens estem referint a la canonada d'ATLL de la Tordera, per si no ho han advertit. I des del 2008, tot i costar una milionada d'euros, aquesta canonada encara mai ha entrat en funcionament.

Per tant, nosaltres sí que anirem a aquesta cimera convocada pel president de la Generalitat, però perdonin que hi anem amb les expectatives molt baixes, perquè, com sempre, fem les coses en temps de descompte en moments d'excepcionalitat.

Més coses de la llei de mesures. Tributs cedits i IRPF: cap novetat, cap increment per a les rendes altes. Sí que hi ha deduccions per a una cosa que són els àngels inversors o els inversors de proximitat, que es veu que és una espècie de gent altruista en forma de societat anònima. A veure, no ens deixem enganyar pel nom, perquè li posem «àngels inversors». Aquesta gent són inversors amb *traje* i corbata que van al benefici pel benefici. I amb aquesta llei de mesures vostès el que fan, precisament, és deduir aquest tipus de societats.

Pel que fa a la fiscalitat en l'habitatge, bàsicament trobem reduccions de l'impost de donacions a descendents que ho destinin a familiars, la reducció de l'impost de

transmissions patrimonials en casos de famílies monoparentals... En resum, pivoten les polítiques d'habitatge en si a casa teva tenen una casa per deixar-te per l'impost de donacions o et fan una cessió en vida, perquè si no tens això estàs fotut, perquè a tu l'Administració no et dona cap alternativa. I, de fet, no és cap alternativa als 400 milions d'euros dels que ens parlava la consellera aquest dematí, perquè amb 400 milions d'euros per fer polítiques verdaderes amb habitatge no es va enlloc.

Sí que podien utilitzar aquesta llei de mesures per tocar mesures excepcionals a la vista d'aquesta situació d'emergència habitacional en la que ens trobem, com limitar rendes de lloguer, prohibició d'entrada de fons voltors en el camp de l'habitatge... Evidentment, tot això brilla per la seva absència.

I els comuns aquest dematí feien gala d'haver modificat l'impost sobre els habitatges buits. Però resulta que la modificació que vostès fan de l'impost és pujar quatre o cinc eures per metre quadrat. I no només això, en la situació més gran de l'impost vostès el rebaixen, l'impost –vostès el rebaixen. Per tant, treure pit d'aquesta mesura, doncs, no ens sembla correcte. *(Alguns aplaudiments.)*

Banca pública. Tampoc no veiem re d'aquesta mesura a la llei de mesures.

Fons Next Generation. Doncs bé, a gastar ràpid, a subcontractar l'adjudicació i després ja veurem això com es fa a través de procediments negociats sense publicitat, que són procediments que tenen molt poc en termes de transparència i de bon govern, com sempre vostès s'omplen la boca.

Pel que fa a l'Institut Català de Finances, bé, el vam aprovar fa just mig any i ja fan una disposició transitòria per tocar allò que es va aprovar, i precisament aquesta disposició la fan per crear una empresa que actua com a inversor amb fons de capital risc llavor per invertir en empreses d'una manera bastant complicada.

El resum seria que, si tu ets una associació i vols tramitar una subvenció de dos-cents euros, t'ofegues en paperassa, però si del que es tracta és de tramitar la gran bossa del fons Next Generation no et preocupis, perquè l'Administració et crea una empresa en forma privada que fa que tot vagi com oli en un llum.

Pel que fa a la llei de contaminació acústica, també la toquen i diuen que es poden deixar en suspens els objectius de qualitat acústica en determinats casos. I hem mirat un dels casos, i és pels esdeveniments esportius. Entenem que això segurament vostès ho fan pel circuit de Barcelona, que té tan martiritzats tots els veïns que hi ha a Mollet, a Montornès, a Granollers, que han de suportar les curses constants de cap de setmana rere cap de setmana.

Pel que fa a la llei del canvi climàtic, també fan algun toc en algun procediment d'avaluació ambiental. Aquí sí que hi estem d'acord. Vostès diuen que s'han de valorar les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle quan es fa qualsevol planejament. Això ens agrada, tot i que llavors ens lliga molt poc, això, amb el tema de l'aeroport i del Quart Cinturó, que precisament sembla que vostès defensen a capa i espasa.

I parlant de l'aeroport, que ja, evidentment, saben el nostre posicionament, que és ni ampliació, ni per terra ni per mar, dir que si s'ha de fer alguna cosa amb l'aeroport és que passi a mans de la Generalitat i que es suprimeixin d'una vegada per totes els ponts aeris i els vols de trajecte curt. Tenim una declaració d'emergència climàtica el 2019 d'aquest Parlament; França ja s'ha atrevit a prohibir els vols de curta durada, i si tenim l'alternativa del tren, no hem de per què continuar mantenint vols d'avions.

Pel que fa a la llei ferroviària, doncs, cap previsió important. Hagués sigut molt interessant preveure alguna cosa, com que la xarxa d'interès general, en mans de l'Estat, passava a mans de la Generalitat. No hi ha res d'això. Es diu que es poden cultivar els vorals de les vies, sí, això està bé, però diguem que massa en termes ferroviaris no ens aporta. I, de fet, no diuen res d'una cosa molt important, que és el contracte marc amb Renfe per prestar els serveis de rodalies, que està caducat des de l'any 2009, que la Unió Europea ha fet uns requeriments que el 2023 s'ha de solucionar la cosa tant sí com no i, en canvi, d'això no n'hi ha cap tipus de constància a la llei de mesures.

També toquen la llei d'urbanisme. És una llei clàssica que es toca a les lleis de mesures, i, ja que la toquen, podrien haver aprofitat per introduir-hi el concepte de sobirania alimentària, aprovat per cent tretze vots a favor d'aquest Parlament i, per tant, fruit d'un debat parlamentari; de tenir reserves suficients de terrenys agrícoles en els planejaments. Res d'això hi ha a la llei d'urbanisme. On posen el focus, vostès? Doncs posen el focus en els plans directors urbanístics, que són unes figures urbanístiques que estan previstes per a una sèrie molt concreta, que és per a Hard Rock Cafe, per a circuit de Montmeló i macroprojectes, que sembla que siguin l'única manera de construir el país que tenen vostès.

També toquen la llei de turisme del 2022 i el decret del 2020. Nosaltres no entenem per què vostès utilitzen aquesta llei per tocar..., la llei de mesures per tocar aquestes dues lleis si ja ens han avançat i sabem que hi ha un avantprojecte de llei del Govern. Si us plau, no vulguin fer les coses per la porta del darrere i colant-nos coses com les estades de temporada, les llars compartides, i derogar normes, que ja sabem a qui beneficia sempre la derogació de normes, que és a la liberalització. Si vostès parlen de llars compartides, el que estan posant sobre la taula és que als quaranta-cinc anys encara s'hagi d'estar, la gent, pagant sis-cents euros per una habitació en un pis d'estudiants. Per tant, són mesures que només fan que precaritzar tot allò que té relació amb l'habitatge.

Del fons nuclear també en volíem parlar. Per nosaltres no ha de ser un vint per cent, tampoc un cinquanta per cent; ha de ser un noranta per cent. És totalment insuficient destinar al Fons de Transició Nuclear tant el vint per cent com el cinquanta per cent de l'impost de les nuclears. Si desgrava l'impacte sobre el territori, la pràctica totalitat dels recursos han d'anar destinats a aquest territori. I, per tant, nosaltres som molt fermes amb destinar aquest noranta per cent.

I, per últim, amb relació a la renda bàsica universal, una renda bàsica, una prova pilot que ha caigut precisament d'una esmena dels partits Socialistes i de Junts. Veiem que en els temes grossos, aquells que toquen os, no hi ha tripartit, sinó que vostès no tenen cap tipus de problema en posar-se d'acord i anar juntets. Per nosaltres això era una cosa imprescindible, que s'havia de mantenir. Tothom ha de tenir dret a cobrar una prestació pel fet de viure, perquè a la vida col·lectiva, en aquest viure col·lectivament, es genera riquesa, i aquesta riquesa s'ha de repartir, i perquè només amb la tributació d'un deu per cent de les rendes més altes d'aquest país es podria portar a terme tot això que preveu la renda bàsica universal.

La justificació dels socialistes per treure aquesta previsió de la llei de mesures ha sigut que, com que no hi havia partida pressupostària, no calia que fos a la llei de mesures. Però és que, senyors del Partit Socialista –i senyores–, totes les lleis a les que jo anteriorment he fet referència no tenen una partida pressupostària concreta. Per tant, l'argument, la justificació de que no hi ha cap partida pressupostària i per això fem caure aquest article, no s'aguanta per enlloc. Perquè, ho repeteixo, cap de les lleis a les que he fet referència tenen una previsió concreta en una partida pressupostària. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, quin deu ser el verdader motiu d'haver fet caure la renda bàsica universal? Doncs molt senzill: que no estan d'acord amb mesures que siguin verdaderament distributives de riquesa; i la segona és que la diputada Vilalta aquest dematí parlava que hi havia molta tensió a nivell internacional, que molts països estaven pendants d'aquest pla pilot de la renda bàsica universal a casa nostra. Aquí hi ha una altra qüestió: que volen passar el ribot per tot allò que sigui una mesura que no sigui harmònica amb el que està passant a l'Estat espanyol. I Junts no ha tingut l'habilitat de veure que la renda bàsica universal també era un embat en termes democràtics i en termes de sobirania contra l'Estat. *(Aplaudiments.)* I això vostès no ho han vist, i és un gran error.

I l'altra cosa que també s'ha dit per part del Partit Socialista: que les rendes condicionades són eficaces. Eficaces? De cap de les maneres, però si tenim les persones

absolutament en un pou, en un forat de burocràcia, de papers i d'anar fent cues que no serveixen per enlloc! I que els 40 milions es podrien destinar per a altres coses? Bé, sí, a què els destinem? Per exemple, un exemple seria que vostès són més bons en gestionar els diners? Acaben de pagar 113 milions per fer vint-i-dos quilòmetres d'una autopista AP-7, quan s'ha vist que aquests quilòmetres de més no eren necessaris.

Per tant, nosaltres no som els del «no» a tot; som els del «no» a les infraestructures que no tenen cap tipus de sentit avui en dia, i som els del «sí» a la renda bàsica universal.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs bona tarda a totes i tots. Parlem de la llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic. Ja ho dèiem l'altre dia: la llei de mesures ha de ser coherent amb la llei de pressupostos. No podria ser d'una altra manera. Han de formar un tot conjunt, perquè si la llei de pressupostos assigna recursos, la de mesures n'ha de garantir els ingressos, la gestió i la seva aplicació eficient; ha de garantir-ne els equilibris fiscals necessaris i els ajustos en fiscalitat, en funció del context pressupostari corresponent, i ha d'introduir canvis normatius en procediments que facilitin la gestió del que configuren els pressupostos.

Però, dit això, també és evident que en la llei de mesures hem de vetllar, hem d'estar amatents a que no s'extralimiti, que no aprofiti per modificar qüestions que no tenen a veure amb les finalitats pròpies d'un pressupost, o que no es corresponguin als canvis i a les estratègies que aquest pressupost també orienta. És aquesta, d'alguna manera, la nostra funció al llarg, diguéssim, del treball que hem fet amb el Govern en l'acord, però després també en el treball del tràmit parlamentari amb les esmenes, per intentar garantir que aquesta llei de mesures incorporés allò que farà possible i eficient la gestió del pressupost, però també que no s'extralimiti en coses que entenem que no corresponen, no?

Per tant, hem procurat que en el contingut de la llei de mesures es poguessin traslladar aquelles parts del nostre acord de contingut pressupostari. I, per tant, hem introduït elements que tenen a veure amb fiscalitat, amb habitatge, amb renovables, amb procediments per facilitar d'alguna manera la gestió i l'eficiència.

En fiscalitat hem evitat –ja ho hem comentat també aquest dematí– la tendència regressiva que es volia imposar en política fiscal. Crec que el senyor Canadell ha explicat clarament quina és aquesta visió regressiva de política fiscal. Crec que també el Grup de VOX ho ha situat d'una manera o altra, i he vist aquí unes certes coincidències. També al dematí, amb el senyor Alejandro Fernández, hi havia també una certa coincidència amb les paraules del senyor Canadell: deflactar, reduir patrimoni, successions. (*Veus de fons.*)

Bé, crec que la bancada dreta ho justificava i ho exigia. Però sabem que el debat de fiscalitat no és neutre. Es parla d'infern fiscal, es parla d'espoli, es parla de doble imposició, però quan es fan aquests discursos es fan mirant exclusivament determinades situacions tributàries, aquelles que afecten sectors socials minoritaris, les rendes altes i les grans fortunes. Si es mira des del punt de vista de les rendes baixes, el que cal veure és quina és la predisposició a no disposar dels ingressos públics que s'obtenen amb aquesta fiscalitat, i prescindir, per tant, dels serveis públics que hi han associats. Per tant, no podem parlar d'infern fiscal ni de baixa pressió fiscal, ni d'alta pressió fiscal d'aquests sectors amb relació a la mitjana europea, eh? No hi ha doble imposició d'aquests als sectors, ni a l'impost de patrimoni ni a l'impost de successions. El que hi ha és manca de solidaritat redistributiva de qui més guanya o

qui més té amb qui més ho necessita; és no voler contribuir al bé comú, al benestar social.

Crec, senyor Canadell, que el que hem de fer és llegir bé l'enquesta del CEO. L'hem de llegir bé, perquè vostè ha apuntat unes dades que no són exactament les que diu l'enquesta del CEO. Perquè quan al CEO se'ls hi preguntava entre mantenir impostos i serveis socials o apujar impostos i serveis socials, o abaixar impostos i serveis socials, resulta que el cinquanta per cent els volia mantenir, el trenta-dos per cent els volia apujar i el dotze per cent els volia abaixar. Això, en termes generals. Però, si ho desglossem en l'impost de patrimoni, el seixanta-dos per cent els volia mantenir o apujar, i el trenta per cent els volia abaixar. I, si mirem els votants de determinats partits el que volien, resulta que els votants de Junts volien apujar l'impost de patrimoni un seixanta-u per cent, i el trenta-quatre per cent dels votants de Junts el volien abaixar. Han de ser coherents, possiblement, amb el que li diuen els seus votants.

En renda, el seixanta-cinc per cent dels enquestats demanaven mantenir-lo o apujar-lo, i el vint-i-vuit per cent abaixar-lo. I, si ho mirem per als votants de Junts, el seixanta-cinc per cent volien mantenir o apujar l'impost de la renda, i el trenta per cent el volien abaixar. Evidentment, tot en correspondència amb el manteniment i la millora dels serveis socials. I, si parlem de societats, les dades encara eren més diferencials. El setanta-dos per cent els volia mantenir o apujar i el divuit per cent els volia abaixar.

Llegim bé el que pensa la ciutadania dels impostos, i llegim bé el que la ciutadania pensa dels impostos en paral·lel al que pensa de la provisió dels serveis públics, dels serveis socials, perquè, si no, no entendrem com funcionen les societats democràtiques i com avancem en l'estat del benestar.

La llei de mesures i els acords que la sustenten situen, en definitiva, propostes per avançar i trencar la lògica regressiva que alguns volien instal·lar sense trencar el principi de prudència fiscal que altres reclamen. I crec que hem pogut abordar qüestions de sentit comú que ens permeten seguir avançant vers una fiscalitat més justa, més progressiva, més verda i més transformadora.

És cert que tenim el marc que tenim, i som conscients de que, en fiscalitat, per avançar de veritat necessitem una reforma fiscal integral que està pendent de fer en aquest país des de fa molts anys. És cert, però, tot i així, sabem que a Catalunya tenim marges i que hem d'utilitzar aquests marges en fiscalitat per seguir avançant. Això és el que nosaltres hem volgut fer. Hem mirat quins marges hi havia en fiscalitat, els hem treballat per concretar-ho amb propostes. I, més enllà de les propostes que hem fet amb relació a l'impost del patrimoni, que ja les hem parlat, ja les vam aprovar en el seu decret, en el projecte de llei de mesures, en el text definitiu hi ha compromisos concrets materials amb relació a determinades figures impositives.

Amb relació a pisos buits. I amb pisos buits no és cert que es tracti d'una apujada de res. El que és cert és que amb pisos buits el que hem fet ha sigut incrementar la tarifa en un trenta-tres per cent, i el resultat és un increment d'ingressos públics de 7 milions d'euros, que ens poden semblar que són res, però és que 7 milions d'euros possiblement són dos instituts públics, o un i tres quarts, «si molt m'apureu», eh? Són recursos públics necessaris per fer polítiques públiques necessàries. Possiblement no seran suficients, però sí que són necessaris per fer avançar les polítiques públiques.

I amb pisos buits hem avançat i també hem avançat amb taxes, amb les taxes per a les estades turístiques, on hem penalitzat aquells vaixells, aquells creuers que tenen estades curtes, que tenen poca activitat econòmica, que malmeten, que tenen moltes externalitats negatives en l'entorn i la contaminació a costa, diguéssim, dels que tenen llargues estades. I hem fet poc. Podreu dir que això no arriba al milió d'euros d'ingrés públic. Suficient. És possible. Però hem actuat en allò que era possible i ho hem fet.

No tenia sentit, algunes altres mesures, situar-les en la llei de mesures, i el que hem acordat és que hi han debats fiscals encara pendents i que portarem aquí en el Parlament, i així ho hem acordat amb el Govern. I aquest mes mateix, ja abans de que s'acabi el mes, el Govern s'ha compromès a que ha de portar aquí el projecte de llei de grans vaixells, l'impost de grans vaixells. Bé, el portaran i el debatrem en seu parlamentària. Hi hauran les diferents posicions, però hi haurà, si més no, la voluntat de saber què fem a través de la fiscalitat, si la utilitzem o no per canviar hàbits, per canviar actituds, per canviar models o per aprofundir en determinats models d'un tipus o un altre.

Perquè la fiscalitat té funció recaptatòria, però també funció de canviar, d'alguna manera, les maneres d'actuar, l'activitat també social i econòmica del país. I també, al llarg de l'any, hi ha el compromís de portar l'impost d'aliments ultraprocessats. Són dos compromisos que el Govern s'ha compromès al nostre acord a portar. No tenia sentit introduir-los en el projecte de llei perquè no tenia sentit sostreure aquest debat polític que hem de fer aquí en el Parlament, i que el farem aquest any.

Però la llei de mesures aborda altres qüestions necessàries per implementar els pressupostos que aquest matí hem aprovat. Mesures que tenen a veure amb seguir avançant en canvis de política d'habitatge, tant pel que fa a la mobilització de pisos buits –ho hem vist amb l'impost, però també amb altres qüestions– com pel que fa a l'exercici responsable de les polítiques públiques amb l'habitatge públic de lloguer i de lloguer social.

Es parla de l'exercici de tanteig i retracte per a les administracions. Es parla d'habitatge cooperatiu. També parlem de qüestions relatives a urbanisme, on hem volgut garantir i reforçar el paper de les administracions locals. I també es parla de qüestions amb relació al transport públic del taxi. També hi han mesures administratives que tenen a veure amb una millor gestió i procediments administratius, gestió de fons del Next Generation. Sens dubte caldrà anar més enllà per ser més eficients en alguns procediments, i en especial els que tenen a veure amb l'accés a prestacions socials, rendes garantides i altres per evitar l'exclusió de determinats col·lectius que poden quedar exclosos malgrat la situació de necessitat o vulnerabilitat.

Hi ha algunes qüestions que no compartim del text definitiu del dictamen, i això fa que mantinguem dos esmenes vives. Una amb relació als drets dels animals. Creiem que el text presentat és un retrocés amb relació al que teníem, i nosaltres aquí situem la defensa, en aquest cas, dels drets dels animals, mantenint la nostra esmena viva. I una altra amb relació a la gestió de l'aigua i a la capacitat de les administracions locals per recuperar la gestió en vèncer les concessions administratives que tenen determinades empreses, i també en garantir la competència municipal en l'establiment de la tarifa.

Acabo, doncs, dient, com he començat, que la llei de mesures i la llei de pressupostos formen un tot, i amb la seva votació han de permetre disposar d'un pressupost que es pugui executar de manera més eficient. Aquest és un pressupost –i ja ho hem dit aquest dematí i també aquesta tarda– que s'ha construït des de l'acord de tres formacions polítiques; de dos amb el Govern. Bé, de tres formacions polítiques amb el Govern; una de les tres dona suport al Govern.

Però el pressupost s'ha d'executar. Estem molt contents i molt cofois perquè l'aprovem avui. Però aquest pressupost s'ha d'executar, s'ha de portar a la pràctica, ha d'arribar a les persones i ha de fer les transformacions estratègiques que s'han plantejat. Vol dir que en l'execució caldrà també negociar i acordar, perquè l'execució d'aquest pressupost, amb la situació en què es troba el Govern de majoria parlamentària que li dona suport..., necessitarà negociar l'execució del pressupost. Negociar-lo i acordar-lo. I caldrà fer-ho de manera coherent amb els pressupostos que aprovem, que són fruit d'un acord, no fos cas que per la porta del darrere es desvirtuï en l'execució aquest pressupost que avui aprovem. Estarem amatents i en farem

el seguiment, i en el seguiment ens trobarem i discutirem, perquè volem que l'execució sigui fidel als acords que hem assolit.

Votarem, per tant, la llei de mesures en conseqüència amb la votació que hem fet aquest dematí en relació amb la llei de pressupostos. I ho farem també en línia amb les paraules de Manuel Vázquez Montalbán. Si aquest dematí parlàvem d'Eduardo Galeano, ara aquesta tarda ho farem de Manolo Vázquez Montalbán. Si el trobo. (*Rialles.*) Sí. És més curta, aquesta. Ens deia el Manolo Vázquez Montalbán, diu: «Inútil escrutar tan alto cielo / inútil cosmonauta el que no sabe / el nombre de las cosas que le ignoran / el color del dolor que no le mata / inútil cosmonauta / el que contempla estrellas / para no ver las ratas.» Crec que ell ho explica amb molta claredat, però deixeu-m'ho dir d'una altra manera: no ens quedem mirant el cel, no ens quedem mirant les estrelles. No defugim del dolor que té la gent, no defugim de les coses que desconeixem. No contemplem les estrelles per amagar-nos de les coses, malauradament, que està avui patint la societat; els reptes que tenen les persones, però que té també la societat, el repte climàtic i tal. Comprometem-nos amb els canvis, comprometem-nos amb la transformació.

Això és lo que hem volgut fer al matí amb els pressupostos i ara amb la llei de mesures, comprometre'ns, perquè no ens conformem amb mirar els estels, perquè volem estar al costat del color, del dolor i de les coses que moltes vegades ignorem i que, possiblement, els pressupostos són una pedra per començar a transformar aquestes coses. No és la pedra definitiva, però possiblement ens ha d'ajudar, perquè seguirem pressionant perquè sigui així d'efectiu.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers*... Bueno, me toca a mí defender nuestra posición y las enmiendas que hemos presentado, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans, a la ley de medidas.

En cuanto a nuestra posición general, que ya nos llevó a presentar en su día una enmienda a la totalidad, los principales argumentos expuestos esta mañana por mi compañero Nacho Martín Blanco son perfectamente válidos también esta tarde. Desde la presentación de nuestra enmienda a la totalidad, la ley de presupuestos, la propia ley de presupuestos, ha pasado por los trámites correspondientes en las distintas comisiones. Y estos trámites han dado para pocos cambios. No ha habido ajuste del gasto superfluo, no ha habido ajuste del presupuesto adicional dedicado a TV3, ni ningún cambio, por ejemplo, en los programas propagandísticos de acción exterior. Más bien al revés. Desde entonces han continuado los anuncios, las reafirmaciones sobre cuál es el proyecto de este Govern, las reafirmaciones sobre su sectarismo y la confirmación de que estos no son los presupuestos que necesitan todos los catalanes.

Por todo ello, esta mañana hemos votado en contra de la ley de presupuestos. Y esta ley de medidas que ahora debatimos, que acompaña y hace posible esa ley de presupuestos, pues, tiene toda la lógica que también la votemos en contra.

Decía que todos los argumentos generales de esta mañana seguían siendo válidos esta tarde. La ley de presupuestos es absolutamente inasumible para nuestro grupo y, por ello, y en su día, presentamos una reconsideración a la Mesa para que no fuera aceptada ni siquiera a trámite. Presentamos primero esa reconsideración, presentamos también la enmienda a la totalidad, y esta mañana hemos votado en contra de la ley de presupuestos. Ya digo que por todo ello no nos queda más que votar en contra de esta ley de medidas.

Pero es que esta ley, esta ley de medidas, además, desarrolla y concreta mucho de lo que nos cabe esperar para este 2023, y tal y como lo desarrolla y tal y como lo concreta, hace méritos por sí misma para merecer nuestro voto contrario. Desarrolla y concreta con detalle cómo se va a conseguir determinada cifra de ingresos que aparecen en la ley de presupuestos, o hasta en algunos casos fija las normas que regirán determinados gastos. Y si con las cifras de la ley de presupuestos y con el proyecto que defiende este Gobierno teníamos claro que no son los presupuestos que los catalanes necesitan, con el detalle de la ley de acompañamiento tenemos muy claro que nuestra obligación no es solo votar en contra, sino también denunciar que son unos presupuestos que continúan la línea rupturista, que alimentan el clientelismo y la subvención frente a la garantía de desarrollo, que solo puede venir de una sociedad libre y abierta, y que no piensan en mejorar la vida de los catalanes, sino en mejorar la vida de unos pocos que quieren mantener sus privilegios.

Cabría esperar del primer grupo de la oposición..., si es que se les puede llamar «oposición», porque desde luego esta mañana, aplaudiendo todos juntos y tan contentos, nadie lo diría. Cabría esperar de ese primer grupo de la oposición, aunque sea por el número de diputados, y también por ser el partido que gobierna nuestra nación, pues, que alzara la voz frente a determinados proyectos que se incluyen en este presupuesto. Pero, muy lejos de ello, es cómplice de su aprobación.

Y también eso es algo que ya habíamos denunciado durante el debate de totalidad y que nos vemos obligados a volver a recordar. El PSC es socio imprescindible de estos presupuestos, que dedican millones a embajadas, que promueven actividades propagandísticas fuera de la ley o que validan subvenciones a las plataformas que persiguen y acosan a quienes en su derecho utilizan el castellano en la educación, en los comercios o en las instituciones. El Partido Socialista de Cataluña ha renunciado a defender los intereses de los catalanes, porque lo único que le importa es asegurarse un futuro de acuerdos y poder para su partido. Y le da igual si por el camino nos tiene que vender a todos.

Eso no es nuevo ni tampoco era ningún secreto. Ya lo veíamos venir. Fue a la vista de todos y con el dolor de muchos de nosotros. El apoyo del PSC a estos presupuestos estaba cobrado por adelantado con el apoyo de Esquerra Republicana a los presupuestos generales del Estado. Y no fue un apoyo gratis: hubo indultos, hubo modificaciones a medida del Código penal y hubo cesiones de competencias. Pero aquel pacto incluía también un futuro de acuerdos como el de la votación de hoy.

Esquerra Republicana está encantada con ustedes, y está claro que ustedes están encantados también con esta situación. Están encantados porque les da absolutamente igual saber que este Govern no va a renunciar ni un ápice a su plan rupturista. En el Govern lo dicen y lo repiten cada vez que tienen ocasión; lo han vuelto a repetir hoy. Son unos presupuestos con los que pretenden fortalecerse, son unos presupuestos con los que pretenden seguir un camino para poder tener, en un futuro, unos buenos presupuestos para un estado independiente.

Y ahí tienen al PSC, que en su día, pues, montó un circo para hacer como que conseguía arrancarle al Govern determinados acuerdos, como que conseguía arrancarle a Esquerra Republicana el desbloqueo de unas infraestructuras que mejor harían nuestras conexiones y nuestro futuro. Pero los hechos luego han dejado enseguida muy claro que de todo eso no había absolutamente nada y que, además, al PSC le da igual. Le da igual saber que este Govern no tiene ninguna intención de dedicar ni un euro a la ronda Nord de Sabadell, ni permitir que los catalanes tengan un aeropuerto más competitivo y más abierto al mundo.

E insisto en recordar que les da igual, porque a nosotros no nos da igual. Nosotros, enseguida que vimos el acuerdo, trajimos aquí una moción a los pocos días para que se pudiera votar, para que quedaran claras las posiciones y que al menos hubiera un mandato parlamentario. Y quiero recordar cuál fue el resultado. Cuando lo que se sometió a votación no fue una frase ambigua en un acuerdo, sino una fra-

se muy sencillita y muy concreta en la que se decía que se invertiría presupuesto en este 2023 en la ronda Nord, estuvo claro: Esquerra Republicana votó que no; el PSC voto que sí, pero le dio igual lo que votara Esquerra Republicana.

O cuando lo que se sometió a votación tampoco fue una frase ambigua en la que se decía que queremos mejores conexiones para Barcelona y lo único que poníamos en la frasecita era que queríamos ampliar el aeropuerto del Prat, Esquerra Republicana también lo tuvo claro y volvió a votar que no. El PSC votó que sí, pero le siguió dando absolutamente igual. ¿O alguien vio que se levantara de la mesa, que se enfadara o que rompiera el acuerdo de presupuestos que tenían? Pues absolutamente nadie, porque al Partido Socialista de Cataluña no le importa lo más mínimo que Esquerra Republicana de Catalunya diga que sus acuerdos con el PSC son papel mojado. En absoluto. Ellos ya hicieron su rueda de prensa, hicieron su teatrillo y ahora están felices imaginando un futuro de tripartitos y sillones, desde los que todo se ve mucho mejor.

Y si hay que pasar el mal trago, unos días, de que todo el mundo se dé cuenta de que aquel acuerdo era un *fake*, pues se pasa. Se agarra uno a su sillón y se pasan esos días. Si Cataluña tiene que seguir perdiendo oportunidades y los catalanes constitucionalistas tienen que seguir viendo sus derechos vulnerados, no pasa nada. Seguramente en el PSC piensan que peor estarían si perdieran sus sillones.

Pero es que la situación es aún más lamentable, porque el PSC no solo ha aguantado sin inmutarse que Esquerra Republicana dijera que todos sus acuerdos son papel mojado, sino que ese PSC, que se llena la boca con la defensa de esas infraestructuras como la ronda Nord y el *aeroport*, no solo, ya digo, admite que Esquerra Republicana diga que no las va a hacer, sino que, cuando se someten a votación como enmiendas en estos mismos presupuestos, vota en contra. Porque, señores, yo creo que es importante que todo el mundo lo sepa: nosotros hemos presentado enmiendas, como una muy sencillita, que decía incluir en el presupuesto de 2023 presupuesto para la ronda Nord, y el Partido Socialista de Catalunya ha votado que no.

Su compromiso con Esquerra Republicana parece que también incluía votar en contra de cualquier propuesta que permitiera mejorar este presupuesto, porque no solamente han votado en contra de incluir presupuesto para la ronda Nord, sino que también han votado en contra de la construcción de centros educativos para la eliminación de barracones, como, por ejemplo, el Instituto Narcisa Freixas, del barrio de l'Eixample de Sabadell, o el colegio de la Mar Nova, de Premià de Mar.

El PSC ha votado en contra de dedicar unos poquitos millones a construir estos nuevos centros educativos para que los estudiantes que a fecha de hoy asisten a sus clases en barracones puedan tener unas clases en condiciones. También ha votado en contra de la ampliación de centros de salud como el CAP Rocafonda, de Mataró, o la remodelación de centros de salud como el CAP Just Oliveras, del Hospitalet de Llobregat.

Muchas de esas actuaciones no tienen un coste elevado. Y ¿por qué un partido como el PSC ha podido oponerse? –dirán. Pues un partido como el PSC se opone porque la inclusión de cualquiera de estas actuaciones, o muchas otras de las que nosotros hemos propuesto en nuestras enmiendas para incorporarlas en los presupuestos, implicaría que Esquerra Republicana de Catalunya tuviera que eliminar un poquito de gasto superfluo o tuviera que ajustar un poquito el despilfarro o tuviera que renunciar a algunos de sus delirios separatistas.

Y está claro que el PSC nunca se preocupó de que condicionantes como estos pudieran ser aceptados por parte de Esquerra Republicana de Catalunya durante la negociación. Porque, miren, si ya dar aire a este Govern, que todos sabemos qué es lo que tiene en la cabeza, debería ser algo bastante difícil de digerir para cualquier partido que se quiera llamar constitucionalista, si ya, como decía, la foto de esta mañana era bastante lamentable, al menos hubiera tenido un mínimo pase si, como requisito, o si como condición, el Partido Socialista de Catalunya hubiera puesto como

condición, digo, a este Govern, como mínimo, cumplir la ley y renunciar a alguno de sus delirios. Pero no se molesten en buscarlo porque nada de eso ha pasado.

Muy al contrario. Como ya advertimos durante el debate de totalidad, el PSC no solamente no ha puesto el más mínimo requisito de cordura o de respeto a todos los catalanes para negociar estos presupuestos, sino que en el propio y penoso acuerdo por las grandes infraestructuras de país ha incluido, sin venir a cuento, el traspaso de las infraestructuras ferroviarias. Aún tendrán nuestros ojos que ver cómo a final de año nos encontramos sin aeropuerto y sin ronda Nord, pero con un PSC diciendo que tiene que ceder unas infraestructuras ferroviarias, que no tiene ningún sentido técnico ceder... Que si lo tuviera ¡aun vaya! Que no tiene ningún sentido técnico ceder, pero nos podemos encontrar a un PSC con una Esquerra Republicana que no ha cumplido absolutamente nada, pero diciendo que tiene que ceder esas infraestructuras porque lo puso en un acuerdo.

En cualquier caso, gracias a Dios, ninguna referencia a ese traspaso aparece en la ley de acompañamiento, como no aparece tampoco ninguna referencia a todo lo que dice el PSC que ha conseguido. Y mira que en la ley de acompañamiento aparece absolutamente de todo, porque, para variar, se aprovecha una ley de acompañamiento, que tiene un trámite rápido y que tiene unos apoyos que, como hemos visto, pues, no son muy exquisitos, para colar cualquier cosa.

Esta ley de acompañamiento hace todas las modificaciones legislativas para dejar vía libre, y más, a unos presupuestos continuistas que no traen más crecimiento, sino más parálisis, que no traen más servicios, sino solamente más gasto y más endeudamiento, y que no traen más respeto a los derechos de todos los catalanes, sino más *procés*.

Esta ley de acompañamiento insiste en los impuestos propios, como el impuesto a las viviendas vacías o los impuestos sobre emisiones, que hacen a nuestra comunidad menos competitiva y menos atractiva que las que nos rodean y, encima, no consiguen ninguno de sus objetivos medioambientales o de equidad.

Nosotros, desde luego, hemos registrado enmiendas que piden que estos y otros de los impuestos propios ineficientes directamente se eliminen. Porque, donde teníamos que estar pensando en cómo conseguimos que las empresas que se fueron vuelvan, lo único que estamos diciéndoles con esta ley de acompañamiento es que, si vienen, encima, tendrán que pagar más impuestos.

Porque esta ley sube impuestos, pero, ya digo, no acaba con los barracones ni con las listas de espera. Parece que hay prioridades más importantes, como la NASA catalana o como incrementar el presupuesto de una televisión que la mayoría del tiempo se dedica a ofender a más de la mitad de los catalanes.

Y un último ejemplo de lo que echamos de menos y de lo que nos sobra. Esta ley no vela tampoco por proteger a los enfermos de ELA o a quienes se desesperan en las listas de espera. Nosotros hemos presentado una enmienda en este sentido para implantar centros de cuidados a los enfermos de ELA, a la que, por supuesto, el PSC ha votado en contra, a pesar de que muchos otros partidos han votado a favor. Pero, ya digo, no se ocupan de proteger a los enfermos de ELA, pero sí se ocupan, en esta ley de acompañamiento, de proteger a los altos cargos del Govern ante causas de espionaje. Se ve que era mucho más fácil tenerlos a ellos en la cabeza que a los enfermos que necesitan atención.

Pues, miren, mientras continúen con sus planes rupturistas, mientras continúen con los privilegios para los altos cargos y con las fantasías y delirios nacionalistas a costa de los bolsillos catalanes, a nosotros nos van a tener siempre enfrente.

Podrían haber traído aquí otra ley que fuera una verdadera palanca de impulso de la economía, que impulsase los recursos para aumentar, precisamente, los recursos públicos y, sobre todo, que no faltase al respeto a más de la mitad de los catalanes, pero han preferido perpetuar la pérdida de oportunidades y continuar destinando re-

cursos no solo económicos, sino también humanos a la hoja de ruta rupturista y al bloqueo.

Estos no son los presupuestos que necesitamos los catalanes, sino el acuerdo que necesitan tres partidos para conservar sus sillones. Y nosotros, desde luego, no lo vamos a aplaudir.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nosotros hemos presentado prácticamente trescientas enmiendas –299– tanto al proyecto de presupuestos como al proyecto de medidas –en concreto, al de medidas, setenta y tres–, que se basan principalmente en una premisa que para nosotros es fundamental, que es la de aliviar el infierno fiscal al que el separatismo y también el socialismo tienen sometidos a todos los catalanes.

Los catalanes pagamos los impuestos más altos de toda España, pagamos más y los más altos. ¿Por qué? Pues porque el plan nacionalista es muy caro y alimentar las bajas pasiones requiere impuestos muy altos. Alimentar la hispanofobia no solo tiene un coste en términos de convivencia, también tiene un precio económico. Financiar una TV3 que se dedica a insultar al resto de España, nutrir a un Diplocat cuyo objetivo es mentir sobre Cataluña o subvencionar a entidades como Plataforma per la Llengua, que se dedica a boicotear comercios y a espiar a niños, pues, evidentemente, no es barato. La propaganda hispanófoba nunca había tenido tantos recursos, ni siquiera en los momentos de mayor derroche del *procés* separatista. Y esta triste realidad es hoy gracias y posible al Partido Socialista de Cataluña.

Se ha hablado esta tarde aquí ya de tripartito, el tercero de los tripartitos, y yo diría que el peor de los tripartitos, porque en este Esquerra manda y el Partido Socialista obedece. En esta ley de medidas y en estos presupuestos no hay ninguna –ninguna– de las condiciones fantasma que el Partido Socialista nos vendió que eran necesarísimas para aprobar los presupuestos. Es decir, en este cajón de sastre que es esta ley de medidas fiscales hay de todo, excepto aquello que prometió el Partido Socialista; nada de aeropuerto, nada de Cuarto Cinturón y nada de Hard Rock, y sí mucho TV3, mucho Diplocat y mucha Plataforma per la Llengua.

Una vez más, los diputados socialistas pagan, con el dinero de todos, la fiesta de unos pocos. Una fiesta donde se pervierten los valores democráticos y se consumen ideologías tóxicas. En definitiva, el Partido Socialista se suma a la fiesta del separatismo, pero el problema es que la factura la pagamos todos los catalanes.

El Partido Socialista demuestra, una vez más, que no quiere mejorar la vida de los catalanes, no le importa mejorar la vida de los catalanes; lo único que le importa es que Pedro Sánchez pueda seguir manteniendo su ritmo de vida. Al Partido Socialista no le importa la ampliación del aeropuerto de Barcelona, siempre y cuando Sánchez pueda seguir subido en el Falcon. Y al Partido Socialista no le importa ni el Cuarto Cinturón ni ninguna otra infraestructura mientras Sánchez siga montado en su coche oficial.

Así es, a los diputados socialistas, como a los nacionalistas, les preocupa más el modo de vida de sus presidentes que la calidad de vida de los ciudadanos. Y esto es algo inaceptable siempre, pero aún más lo es en momentos como el actual, donde las empresas se van, donde los pequeños comercios tienen que cerrar y donde las familias no llegan a final de mes. Y aún más inaceptable cuando estamos hablando de expresidentes y de políticos con comportamientos nada ejemplares e incluso, en algunos casos, también delictivos. Es inaceptable que saltarse la ley tenga premio si has sido un alto cargo de la Generalitat o del Parlament.

Y ya tuvimos aquí, pues, ese mismo dato con el expresidente Pujol o también con el inhabilitado Quim Torra. Y ya veremos a ver cómo acaba el juicio de la señora Borràs. Ya saben ustedes que está siendo juzgada por presunta corrupción, por supuestamente fraccionar contratos para beneficiar a su amigo el narcotraficante y falsificador de dinero. Veremos a ver cómo acaba.

Pero nosotros en este proyecto de medidas hemos presentado una enmienda que pide derogar esa ley de 1988 que permite cobrar, así, por la cara, un ochenta por ciento de un sueldo durante años y al cumplir los sesenta y cinco años obtener una jubilación de oro con el sesenta por ciento. Es inmoral –inmoral– que los catalanes paguemos retiros dorados, especialmente, a personajes oscuros, a personas que han tenido o que tienen problemas con la justicia o a personas que han demostrado un claro desprecio por la ley. Va a ser interesante ver lo que votan algunos hoy con esta enmienda.

También hemos presentado enmiendas para eliminar todo ese entramado político separatista que lo que está haciendo es destrozar el tejido económico empresarial catalán. Y estas medidas, por ejemplo, servirían para fortalecer políticas que, para nosotros, para el Partido Popular, son prioritarias, como la reindustrialización e internalización de la economía catalana; una apuesta también decidida por la investigación y el desarrollo; el apoyo a las familias, por ejemplo, con becas comedor y con transporte escolar; reducir las listas kilométricas que tenemos en sanidad; incrementar el número de agentes de Mossos d'Esquadra, o, por ejemplo, eliminar los peajes de la C-32. Pero todo esto a ustedes no les interesa lo más mínimo.

Además, con esta reducción que nosotros proponemos de ese paraíso separatista, pues, también podríamos acabar, como les decía al inicio, con este infierno fiscal. Nosotros, en nuestras enmiendas a este proyecto de medidas, proponemos un alivio fiscal a los catalanes con el objetivo de ayudar a las rentas bajas y a las rentas medias y también fomentar la actividad económica, frenar esa huida de empresas de la que hablábamos, y de capitales, a otras comunidades y fortalecer la creación de más y mejor empleo.

Así pues, proponemos un plan fiscal para reactivar Cataluña, para poner nuestra economía en marcha, porque solo bajando los impuestos los catalanes vamos a poder levantar cabeza. De este modo, como les decía, proponemos reducir el número de tramos autonómicos del IRPF y también el tipo impositivo para las rentas bajas y medias: las rentas de hasta 12.450 euros tributarían al nueve y medio en lugar de al diez y medio, como lo están haciendo ahora, y las rentas de hasta 20.200 euros pasarían del quince al 11,5 por ciento.

También proponemos rebajas dirigidas a la vivienda, porque se ha convertido en uno de los grandes problemas para los catalanes. Hay que impulsar vivienda asequible, y, por tanto, nosotros proponemos también, pues, la deducción por alquiler habitual, mejorar esa deducción. Esa mala política en vivienda de la Generalitat lo que ha hecho ha sido empeorar la situación de las familias, especialmente de las familias más jóvenes. Por tanto, nosotros, como les digo, queremos incrementar esa deducción hasta el veinticinco por ciento, con un máximo de seiscientos euros anuales, que actualmente estamos en el diez por ciento, con un máximo de trescientos.

También proponemos, en este plan de medidas, acabar con el impuesto de sucesiones, bonificándolo en un noventa y nueve por ciento. El Partido Popular ya consiguió eliminar este impuesto en Cataluña en el 2011, pero Esquerra y el Junts de la época lo volvieron a imponer en el 2013. También proponemos una reducción prácticamente total del impuesto de donaciones y suprimir el impuesto sobre patrimonio, como, por ejemplo, el Partido Popular ha hecho en Andalucía. Y también, cómo no, suprimir todos esos impuestos propios, que lo que hacen es lastrar la economía catalana y la creación de puestos de trabajo. Por tanto, menos impuestos, pero también más transparencia.

Presentamos también una enmienda para que el Govern presente ante el Parlamento obligatoriamente el plan estratégico de subvenciones que tienen que aprobar los departamentos, así como también el informe de seguimiento y ejecución de los fondos Next Generation, porque, bueno, la transparencia, en su caso, pues, ya sabemos que brilla por su ausencia.

En definitiva, nosotros, desde el Partido Popular, defendemos una Generalitat que esté al servicio de todos los catalanes, priorizando la recuperación del bienestar y la economía de tantas familias golpeadas por la pandemia y también por la inflación. Defendemos la buena gestión –hacer más con menos–, bajar impuestos, crear más empleos, dejar de despilfarrar dinero. Y hemos demostrado, además, insisto, en otras comunidades autónomas que así se puede recaudar más y, por tanto, también fortalecer el bienestar de los ciudadanos.

Por culpa de la asfixia nacionalista y fiscal, Cataluña ha dejado de ser una tierra de oportunidades. La Generalitat se ha convertido en una aspiradora de recursos que va vaciando los bolsillos y los ahorros de los catalanes. Y, miren, yo ya no les pido que miren ustedes por el bien común, porque bien común y separatismo, pues, son contradictorios, pero sí que les pido una reflexión. Si ustedes siguen machacando a impuestos a los catalanes, va a llegar un momento en el que no vamos a poder seguir manteniendo esta Generalitat, que es insostenible –insostenible. No podemos sacrificar el estado del bienestar para pagar la fiesta nacionalista. Esto quizá es una opción para los diputados socialistas, pero yo estoy segura de que no lo es para sus votantes.

Así pues, a nacionalistas y socialistas, todos ellos padres de este proyecto de medidas fiscales, yo les pido esa reflexión. Pediría también rectificación, pero me parece que llegamos tarde –ya hemos visto las votaciones también de esta mañana. Y les hubiera venido bien, yo creo, dejar de pensar tanto en los carguitos, en los privilegios, en los pactos que tienen ustedes en Madrid y los que tienen aquí y pensar más en facilitarles la vida a los catalanes, que falta les hace –falta les hace–; es una pena.

Y luego ya, por último, para acabar, decía el señor Canadell, se quejaba de que ahora Esquerra está tratando a Junts igual de mal que trata al Partido Popular. Bueno, quién les ha visto y quién les ve. De verdad, es que se les rompió el amor de tanto usarlo, señor Canadell. Mire, ustedes se fueron del Gobierno sin tener en cuenta que el PSC estaba esperando turno, estaba ahí Salvador Illa agazapado. Yo les hacía a ustedes menos ingenuos. ¿O es que pensaban ustedes que las promesas de Illa en campaña eran verdad? No sé. En política se puede ser de todo, menos ingenuo. Y, de hecho, ya lo ven, aquí tienen el nuevo tripartito.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos. *(Pausa.)* Disculpeu. El diputat ha dit que no intervenia aquesta tarda. Per tant, ara ja, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Bona tarda a tothom. Gràcies, vicepresidenta. Consellera, consellers... Soc la darrera en intervenir en aquest Ple abans de les votacions i, per tant, miraré de ser breu i també d'acabar en positiu.

El d'avui és un ple importantíssim –s'ha dit diverses vegades en aquest faristol–; segurament és un dels més importants de l'any, perquè ja hem aprovat la llei de pressupostos i, tot seguit, aprovarem la llei de mesures. I toca fer agraïments; toca fer agraïments, doncs, en aquesta intervenció. Al Govern, als equips capitanejats per dues conselleres, per la consellera Mas Guix i per la consellera Vilagrà. També deixin-me destacar tots els equips que hi han treballat, i alguns són presents avui aquí.

Però tres noms propis, com són Josep Villarrúbia, Núria Cuenca i Marc Ramentol, que han fet una feïnada de por, i és de rebut reconèixer-la aquí.

A nivell de grup parlamentari, a tots els companys i companyes del grup parlamentari –amb tots hem col·laborat i hem analitzat algunes d'aquestes mesures–, en especial a la nostra portaveu, la Marta Vilalta, i als companys Maria Jesús Viña i Jordi Orobitg. I també a l'equip tècnic, que fa una feina que moltes vegades no es veu, però que també s'ha de destacar, en especial als companys Jaume Martorell i Oriol Casanellas. I també aprofito com a ponent relatora de la llei de mesures per donar les gràcies als treballadors de la cambra, en especial a la lletrada Anna Casas, per tota la feina feta, i també a les gestores Odile Rombouts i també Anna Andreu, als serveis lingüístics i a tota la gent, doncs, que fa possible que aquesta llei que avui tramitem tiri endavant.

Creiem que és moment d'agraïments i també és moment de felicitacions, perquè des d'avui el Govern de la Generalitat disposarà de 3.800 milions d'euros més, que en la seva majoria es destinaran a reforçar els pilars de l'estat del benestar i enfortir els serveis públics. Una política econòmica en un context de crisi inflacionària, que contrasta enormement amb la política de retallades que van receptar els partits de dretes en la crisi del 2008 i que hem tardat més d'una dècada a poder revertir.

Hem sentit la consellera Mas Guix com ho explicava molt bé, de manera molt pedagògica: aquests pressupostos suposen el major augment dels darrers disset anys i eleven els comptes de la Generalitat de Catalunya fins als 41.000 milions d'euros. Unes xifres tan grans que moltes vegades costen de dimensionar, però que es tradueixen en accions, en mesures concretes que tenen un impacte positiu en la vida de les persones, i això és el que hem de celebrar avui.

Unes xifres que es tradueixen en més personal en l'àmbit de la salut, en l'educació, que han de servir per reduir a la meitat les llistes d'espera de la dependència i també de la salut, que es tradueixen en més recursos per a les polítiques feministes, en recursos per distribuir, per exemple, productes d'higiene menstrual reutilitzables de manera gratuïta per a totes les dones i persones menstruants. Allò que sembla ridícul a alguns diputats d'aquesta cambra, però que estem convençudes que millorarà la vida de moltes dones, especialment aquelles –una de cada cinc– que tenen dificultats per accedir als productes d'higiene menstrual. A alguns diputats de la dreta sembla que els haguem d'explicar que el cinquanta-dos per cent de la població tenim la regla i que, vaja, encara que ells s'hagin quedat ancorats en el blanc i negre, estem al segle XXI. *(Alguns aplaudiments.)*

Aquests pressupostos també són més recursos per a la cultura. Tant que hem parlat de defensar el català, en aquests pressupostos es destinen més recursos que mai a la Corporació Catalana de Mitjans –hem sentit com era àmpliament criticat en aquest faristol– o també, doncs, per exemple, recursos per incentivar la creació audiovisual en la nostra llengua.

Aquests pressupostos també augmenten de manera molt considerable les partides del Departament d'Empresa destinades al foment de l'ocupació i també a la reindustrialització del país. Més recursos per a una mobilitat sostenible –deixin-me que escombri cap a casa– amb projectes com el Tramcamp o com el centre de descarbonització del Camp de Tarragona.

Aquestes són només algunes de les coses bones que aporten aquests pressupostos; uns comptes per garantir la transformació del país que defensa el Govern, que defensem des d'Esquerra Republicana, en clau verda, feminista, social i democràtica. Per tant, felicitem-nos.

I que no es confongui ningú: som independentistes, i tant que sí!, però tenim molt clar que per poder arribar a la república catalana necessitem fer-ho més forts, consolidant estructures, fent que els catalans i catalanes –tots, absolutament tots– visquin millor i que ningú no es quedi enrere. Perquè som independentistes, sí, però en el mentrestant Esquerra Republicana, per exemple, no som equidistants en la de-

fensa dels drets de les dones. La gent d'Esquerra Republicana ho tenim molt clar: independència i justícia social són dues cares de la mateixa moneda.

I, per poder fer possibles aquests pressupostos, cal aprovar també aquesta llei de mesures, un conjunt de mesures tributàries i administratives molt diverses. I aquí deixin-me que m'aturi per donar les gràcies, doncs, també al diputat Riba i al diputat Gallego, no?, amb qui hem arribat a un acord i també per la facilitat i el tracte a l'hora de fer-ho.

Com deia, aquestes mesures són un conjunt de mesures tributàries que mantenen, en aquest cas, la política de fiscalitat verda, justa i sostenible que ja incorporaven pressupostos anteriors i que enguany, doncs, també atenent el context econòmic, amb aquesta crisi inflacionista, s'ha optat per no afegir més pressió fiscal, però en cap cas no s'ha contemplat la possibilitat de reduir impostos, tal com han plantejat els partits de dretes, que han defensat les mateixes receptes, com dèiem, que en la crisi del 2008: baixada d'impostos associada sempre a les retallades, una història que ja sabem com acaba.

En el cas de Junts per Catalunya, s'ha fet bandera d'una mesura com la deflacció de l'IRPF. Hem sentit reiteradament el diputat Canadell com defensava una mesura que, dades en mà, tindria un impacte mitjà anual –i crec que val la pena recordar les dades– de seixanta cèntims per al deu per cent de les rendes més baixes, de catorze euros per al quaranta per cent de les rendes i de 231 per a l'u per cent de les rendes més altes. Estem parlant d'un impacte anual. Per ajudar les famílies de manera efectiva, els pressupostos i la llei de mesures que avui aprovarem mantenen, com dèiem, aquesta fiscalitat verda, justa i sostenible, amb l'objectiu de reforçar els serveis públics. Segur que tindrà un impacte molt més positiu en les famílies, com dèiem, la reducció a la meitat de les llistes d'espera de la dependència o de la salut o la gratuïtat de l'infantil dos que aquests catorze euros anuals, que, doncs, ja veiem que són un impacte molt molt menor.

Sense oblidar una altra mesura de la qual també s'ha parlat en aquest faristol com és l'actualització de l'IRSC, congelat des del 2013, que creix un vuit per cent i que servirà perquè cent mil famílies, les de rendes més baixes, vegin augmentades les seves prestacions entre cinquanta i cent euros de mitjana al mes –en aquest cas, al mes. Comparem impacte anual amb impacte al mes.

Perquè ens agradaria també que ens expliquessin com volen portar a terme totes aquestes mesures, totes aquestes accions que planteja aquest pressupost, a més de totes les esmenes de caràcter electoralista en clau municipal que han presentat, si disposéssim de 720 milions d'euros menys. Com? Senzillament és impossible.

I aquí, mirin, no val el discurs del dèficit fiscal, del qual som plenament conscients i coneixedors. De fet, és per això que, entre moltes altres qüestions, som independentistes. Però també tenim molt clar que no podem abandonar ni el país ni la seva gent en aquest mentrestant. I, per tant, més enllà de seguir reclamant allò que és nostre, i que no ho deixarem de fer mai, perquè evidentment seguirem reclamant allò que és nostre, hem de tenir clar que aquests 720 milions d'euros es tradueixen en coses concretes, en coses que afecten la vida de persones. Perquè, més enllà dels *likes* a Twitter o a TikTok, hi ha vida i hi ha necessitats a les quals hem de donar resposta. (*Alguns aplaudiments.*)

I més enllà de l'àmbit fiscal, i pel que fa a algunes de les mesures, doncs, voldria destacar, per exemple, aquelles en clau feminista o de garantia de drets humans. Es multiplica per sis l'import de les indemnitzacions de violència masclista, alhora que es reconeix per primera vegada el dret d'una mare a rebre indemnització per l'assassinat d'un fill o una filla. És evident –ho hem dit– que l'assassinat d'un fill no es pot pagar amb tots els diners del món, però cal tenir molt clar que la reparació és un dels eixos de la lluita contra les violències masclistes. I aquestes mesures tenen noms i cognoms, impacten en les vides de les persones, com dèiem.

Mirin, aquesta mateixa setmana, en la ponència de llei per a la modificació de l'article 47 de la llei de violència masclista, compareixia l'advocada Marta Ariste, que porta el cas del petit Leo, de la mare del petit Leo, el nen assassinat pel seu pare en un hotel de Barcelona. Després d'aquest assassinat, fruit de la violència vicària, a la mare del Leo se li ha denegat qualsevol tipus d'indemnització. Aquesta llei de mesures ha de servir per corregir aquest despropòsit i continuar treballant en les polítiques de reparació, com dèiem, de les supervivents de les violències masclistes.

Una altra de les qüestions en aquest àmbit és la simplificació dels tràmits per poder rebre aquestes indemnitzacions. L'Administració ha d'estar per ajudar, per acompanyar, no pas per afegir dificultats ni patiment. I, encara en clau feminista, voldria destacar la discriminació positiva que es preveu per a les dones en les convocatòries laborals de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i també dels Bombers, per a les quals es reservaran entre un vint-i-cinc i un quaranta per cent de les places per a dones, en funció d'aquells espais més masculinitzats.

Com bé saben, aquesta llei inclou moltes mesures, i molt diverses, i en quinze minuts no tenim gaire marge per citar-les totes, però sí que voldríem destacar també la creació del Fons per a l'Erradicació de l'Amiant de Catalunya, que s'integra dins del Departament d'Acció Climàtica –i amb aquesta mesura, doncs, es dona compliment a la finalitat fixada per la Unió Europea d'erradicar tot l'amiant existent als països membres a finals del 2032–, així com la gratuïtat de Ferrocarrils de la Generalitat per als menors de quatre anys, amb la voluntat d'afavorir aquesta mobilitat sostenible de les famílies.

Destacar també que en aquesta llei de mesures es corregeixen els errors fruit de la tramitació exprés del Fons de Transició Nuclear, que es va tramitar ràpid i malament i que va deixar fora diversos municipis del Segrià i de les Garrigues. Amb aquesta llei de mesures queda corregit.

Una altra de les qüestions que incorpora la llei fa referència a corregir el greuge que patien les entitats municipals descentralitzades. D'una banda, a les EMDs equilibrem el finançament d'acord amb el volum de població i, per altra banda, podran obtenir recursos de la Generalitat que fins ara quedaven només destinats per als municipis. Per tant, també es poden acollir a aquests ajuts, i alhora es facilita que aquestes entitats, tal com reclamaven, puguin mancomunar els serveis, un canvi que facilitarà la prestació de serveis d'aquests governs als ciutadans que visquin en els nuclis d'entitats municipals descentralitzades.

I abans d'acabar no me'n puc estar, de fer una referència a un dels temes que també s'ha parlat en aquest faristol i que, a més, ens ha sorprès els darrers dies, que és l'esmena que han presentat des del PSC, i que ha rebut el suport, en aquest cas, de tots els partits, en aquest cas des de Junts per Catalunya fins a VOX, per eliminar l'article referent a la renda bàsica universal, amb la voluntat de bloquejar aquest pla pilot.

Mirin, podem debatre i, de fet, creiem que hem de debatre sobre les virtuts o defectes de la renda bàsica universal, sobre la seva necessitat, sobre el seu impacte, així també com les possibilitats d'implementar-la en el marc de les competències de la Generalitat. Però per poder tenir aquest debat, per fer-ho de forma rigorosa, per no prendre decisions basades en apriorismes, ens és imprescindible el pla pilot. Entenem que no estiguin d'acord amb la filosofia de la renda bàsica universal, encara que ens sembli una mica incoherent dels partits que s'autodenominen «d'esquerres». Ara, no entenem de cap de les maneres la seva oposició al coneixement i a la ciència, a fer polítiques públiques basades en un debat informat i transparent. I recordar només un parell de qüestions: vuit de cada deu catalans valoren positivament aquesta mesura, i diversos experts internacionals defensen, com deia la meua companya Marta Vilalta aquest matí, el pla pilot de la renda bàsica universal i alerten de l'oportunitat perduda.

Per cert, senyor Canadell, que això també formava part de l'acord de govern que Junts per Catalunya va signar: la renda bàsica universal. (*Aplaudiments.*)

I no en tinguin cap dubte, que hi seguirem treballant, perquè, per més que s'hi entestïn alguns, no hem vingut a fer el de sempre, sinó que hem vingut a transformar a partir de polítiques públiques transformadores, polítiques públiques del segle XXI. Sembla que, mentre uns sumem, o intentem sumar per avançar, hi ha altres aliances que s'encaminen a bloquejar.

Però, més enllà d'això, ens quedem amb el got mig ple, perquè aquests pressupostos, com dèiem, són una oportunitat per enfortir l'estat del benestar, per construir un escut social en moments de dificultat i per posar les bases d'una prosperitat compartida. Perquè el camí cap a la independència el construirem amb uns serveis públics més forts, amb més i millors oportunitats per a tothom. Perquè des d'Esquerra Republicana tenim molt clar que la ciutadania d'aquest país, que les necessitats de la gent necessiten recursos, que necessiten pressupostos. I aquí ens hi trobaran, cercant acords, assumint, sí, contradiccions, però sobretot arromangant-nos. Arromangant-nos treballant de veritat, allunyats de grans proclames, que poden sonar molt bé, que poden quedar molt bé, però que no són útils per avançar, amb vocació de servei públic, amb vocació de ser útils a la gent. I ho hem fet aprovant els pressupostos, i ara ho farem aprovant aquesta llei de mesures.

I, com que soc l'última en intervenir i el senyor Gallego sempre ens il·lumina amb les seves poesies, jo no me'n vull estar, d'acabar aquesta última intervenció també amb un poema. (*Veus de fons.*) Sí, és per acabar així amb una mica d'alegria, i ho faré amb un poema de Montserrat Abelló, escriptora tarragonina, que diu així: «Plaer de viure. Plaer de viure, d'estar / asseguda i contemplar / com cau la tarda. / Tarda d'un gris lluminós / ara que el dia s'allarga. / I ser feliç com Epicur / amb el poc que vull / al meu abast. / I, en no esperar / ja res més d'un més enllà, / no tenir por de la vida / ni de la mort.»

Bona tarda.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, ens queda una bona estona de votacions. Ens ho prenem amb calma i amb el màxim silenci i concentració, millor. M'ha demanat la paraula el diputat David Cid Colomer?

David Cid Colomer

Perdó, vicepresidenta. Per demanar una votació separada d'un article que és al bloc 66. L'article 73, apartat 7 bis, l'hauríem de treure del bloc 66 i votar-lo a banda.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Disculpi, torni-ho a repetir. Bloc 66, l'article...?

David Cid Colomer

Setanta-tres, apartat 7 bis.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Perfecte.

David Cid Colomer

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputada Vinyets?

Montserrat Vinyets Pagès

Sí, vicepresidenta. Només volem demanar que es llegeixi el títol en una votació. No sé si l'hi dic ara o quan arribi la votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Millor ara.

Montserrat Vinyets Pagès

D'acord. Doncs és a la votació 62. Demanarem que es voti en veu alta el títol de l'article 58, afectat per la votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Només el títol, eh?

Montserrat Vinyets Pagès

Que es llegeixi en veu alta. Sí, que es llegeixi.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

El títol de l'article 58, afectat per la votació. Sí. Farem que el busquin i, abans de votar aquesta votació 62, el secretari primer en donarà lectura. Algú més té alguna petició abans d'engegar? No? (*Pausa.*) Vinga, doncs. (*Remor de veus.*) Diputats, diputades, si us plau, una mica de silenci.

Votarem, doncs, tot el que fa referència al projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic. L'ordenació de les votacions és la següent: abans de començar amb les votacions, les qüestions prèvies són que, en primer lloc, de conformitat amb l'article 124.1 del Reglament, votarem les esmenes reservades, d'acord amb els blocs de votació que s'han establert i seguint el guió de votació que tenen a la seva disposició; seguidament, votarem els vots particulars, i, a continuació, les esmenes tècniques; per acabar, votarem el text del dictamen, tenint en compte que s'ha sol·licitat votació separada d'alguns articles del dictamen.

Passem, doncs, a votar les esmenes reservades i defensades en el Ple. Comencem per la votació número 1, que és l'esmena al text articulat 133.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada amb 21 vots a favor, 97 en contra i 12 abstencions.

Ara anem a la votació número 2, que comença per l'esmena 36 i acaba per la 870.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades amb 9 vots a favor i 121 en contra.

Continuem amb la votació 3, que és l'esmena al text articulat número 1.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada amb 3 vots a favor, 117 en contra i 10 abstencions.

Continuem amb la votació número 4, de les esmenes 4 a la 106.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 30 vots a favor, 76 en contra i 24 abstencions.

Continuem amb la votació número 5.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 39 vots a favor, 81 en contra i 10 abstencions.

Ara anem a la votació número 6, que comença per l'esmena 9 i acaba per la 835.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 18 vots a favor i 112 en contra.

Continuem per la votació número 7.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 47 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions.

Votem ara la votació número 8.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 17 vots a favor, 103 en contra i 10 abstencions.

Fem ara la votació número 9, que comença per l'esmena número 6 i acaba per la 873.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 8 vots a favor, 112 en contra i 10 abstencions.

Fem ara la votació número 10.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 48 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació número 11.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 40 vots a favor, 82 en contra i 8 abstencions.

Votem ara la votació 12.

Comença la votació.

Queden rebutjades, aquestes esmenes, per 18 vots a favor, 103 en contra i 9 abstencions.

Fem ara la votació número 13.

Comença la votació.

Esmena rebutjada per 44 vots a favor, 73 en contra i 13 abstencions.

Votem ara la número 14.

Comença la votació.

Aquesta esmena també queda rebutjada per 33 vots a favor, 53 en contra i 44 abstencions.

Passem ara a la votació número 15, que comença per l'esmena 59 i acaba a la 71.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 15 vots a favor i 115 en contra.

Passem a la votació número 16.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 40 vots a favor, 85 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a la votació número 17.

Comença la votació.

L'esmena queda rebutjada per 44 vots a favor, 83 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a la votació 18.

Comença la votació.

Esmenes rebutjades per 3 vots a favor, 112 en contra i 15 abstencions.

Fem ara la votació número 19, que són les esmenes 3 i 8.

Comença la votació.

Aquestes esmenes estan rebutjades per 46 vots a favor i 84 en contra.

Passem ara a la votació número 20.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 43 vots a favor, 82 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a la votació 21.

Comença la votació.

Queda rebutjada per 42 vots a favor i 88 en contra.

Votem ara la votació 22.

Comença la votació.

Aquesta esmena també queda rebutjada amb 17 vots a favor i 113 en contra.

Passem a la votació 23.

Comença la votació.

Queden rebutjades, les esmenes, per 29 vots a favor i 99 en contra.

Passem a la votació 24.

Comença la votació.
Queden rebutjades, les esmenes, per 13 vots a favor, 112 en contra i 5 abstencions.
Fem ara la votació número 25.
Comença la votació.
Esmena rebutjada amb 12 vots a favor i 118 en contra.
Passem a la votació 26.
Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada per 13 vots a favor, 116 en contra i 1 abstenció.
Fem ara la votació 27.
Comença la votació.
Queda rebutjada amb 33 vots a favor, 82 en contra i 15 abstencions.
Fem ara la votació 28.
Comença la votació.
Rebutjades, les esmenes, amb 14 vots a favor, 103 en contra i 13 abstencions.
Fem ara la votació 29.
Comença la votació.
Esmena rebutjada amb 29 vots a favor, 91 en contra i 10 abstencions. Disculpeu: 30 vots a favor, 90 en contra i 10 abstencions.
Votació número 30.
Comença la votació.
Esmena rebutjada amb 31 vots a favor, 89 en contra i 10 abstencions.
Continuem per la votació número 31.
Comença la votació.
Esmenes rebutjades amb 40 vots a favor, 76 en contra i 14 abstencions.
Votem ara la votació 32.
Comença la votació.
Queden rebutjades amb 5 vots a favor, 102 en contra, 22 abstencions i una persona que no ha votat.
Passem ara a la votació 33.
Comença la votació.
Queda rebutjada amb 5 vots a favor, 112 en contra i 13 abstencions.
Fem ara la votació 34.
Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada amb 30 vots a favor, 81 en contra i 19 abstencions.
Continuem per la votació 35.
Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada per 30 vots a favor, 81 en contra i 19 abstencions.
La votació número 36.
Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades amb 30 vots a favor, 85 en contra i 15 abstencions.
Passem a la votació 37.
Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada amb 30 vots a favor, 85 en contra i 15 abstencions.
Passem a la votació 38.
Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades amb 39 vots a favor, 81 en contra i 10 abstencions.
Passem ara a la votació 39.
Comença la votació.

Esmenes rebutjades amb 38 vots a favor, 73 en contra i 19 abstencions.
Passem a la votació número 40.
Comença la votació.
Queden rebutjades, les esmenes, amb 38 vots a favor, 73 en contra i 19 abstencions.
Continuem per la votació 41.
Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades per 40 vots a favor, 73 en contra i 17 abstencions.
Passem a la votació 42.
Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades per 35 vots a favor, 82 en contra i 13 abstencions.
Passem ara a la votació 43.
Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada per 35 vots a favor, 82 en contra i 13 abstencions.
Passem a la votació 44.
Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades per 30 vots a favor, 82 en contra i 18 abstencions.
Passem a la votació 45.
Comença la votació.
Les esmenes queden rebutjades per 13 vots a favor i 117 en contra.
Passem a la votació número 46.
Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada per 44 vots a favor i 86 en contra.
Passem a la votació 47.
Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades per 39 vots a favor, 88 en contra i 3 abstencions.
Passem ara a la votació 48, que comença per l'esmena 250 i acaba per la 841.
Comença la votació.
Les esmenes queden rebutjades per 8 vots a favor, 103 en contra i 19 abstencions.
Passem ara a la votació 49.
Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades amb 17 vots a favor, 103 en contra i 10 abstencions.
Passem ara a la votació número 50.
Comença la votació.
Queda rebutjada, aquesta esmena, per 12 vots a favor, 108 en contra i 9 abstencions.
Passem a la votació 51.
Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades per 33 vots a favor, 73 en contra i 24 abstencions.
(Remor de veus.)
Diputats i diputades... Continuem per la votació 52.
Comença la votació.
Les esmenes queden rebutjades per 42 vots a favor, 73 en contra i 15 abstencions.
Passem a la votació 53.
Comença la votació.
Les esmenes queden rebutjades amb 22 vots a favor, 103 en contra i 5 abstencions.

Passem a la votació 54.
Comença la votació.
Queden rebutjades, les esmenes, amb 30 vots a favor, 73 en contra i 27 abstencions.

Passem a la votació 55.
Comença la votació.
L'esmena queda rebutjada amb 44 vots a favor, 76 en contra i 10 abstencions.
Passem ara a la votació 56.

Comença la votació.
Aquesta esmena queda també rebutjada per 35 vots a favor, 73 en contra i 22 abstencions.

Passem ara a la votació 57.
Comença la votació.
Queden rebutjades, les esmenes, per 30 vots a favor, 91 en contra i 9 abstencions.
Passem a la votació 58.

Comença la votació.
Aquestes esmenes queden rebutjades per 4 vots a favor, 103 en contra i 23 abstencions.

Passem ara a la votació 59.
Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada per 54 vots a favor, 73 en contra i 3 abstencions.
Passem ara a la votació 60.

Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada per 48 vots a favor, 82 en contra.
Passem a la votació 61.

Comença la votació.
Aquesta esmena queda rebutjada amb 48 vots a favor i 82 en contra.
Ara demano la lectura del títol de l'article 58, que ve afectat per l'esmena 124.

El secretari primer

«Article 58. Assignació monetària del pla pilot de renda bàsica universal.»

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Comencem la votació dels vots particulars en aquest primer bloc, que és la votació 62, vot particular 1, per sostenir el text rebutjat de l'article 58 amb motiu de l'aprovació de l'esmena 124.

Comença la votació.
Aquest vot particular queda rebutjat amb 49 vots a favor i 81 en contra.
Passem ara a la votació 63, que és el vot particular 2, per sostenir el text rebutjat de l'article 74, apartat 11, amb motiu de l'aprovació de l'esmena 187.

Comença la votació.
Aquest vot particular queda rebutjat amb 49 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions.

Passem ara a la votació 64, que és el vot particular 3, per sostenir el text rebutjat de la disposició transitòria amb motiu de l'aprovació de l'esmena 830.

Comença la votació.
Aquest vot particular queda rebutjat amb 40 vots a favor, 71 en contra i 19 abstencions.

A continuació, passem a votar dues esmenes tècniques que s'han fet arribar als grups parlamentaris per part dels serveis de la cambra, que és la votació 65.

Comença la votació.
Aquestes esmenes queden aprovades amb 116 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

I, finalment, passarem a la votació del text del dictamen del projecte de llei, tenint en compte que s'han demanat votacions separades d'alguns dels seus articles.

Dins del bloc 66 ens han demanat treure l'article 73, apartat 7 bis. Sí? *(Pausa.)* Per tant, sí, comencem votant l'article 73, apartat 7 bis.

Comença la votació.

Aquest article queda aprovat amb 95 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Continuem votant la resta d'articles del bloc 66. Votem els articles 23 bis, 29 bis, 38, 44 bis, apartat 1. Disculpin, és que m'han demanat que llegís els articles. És així, secretari general? *(Remor de veus.)* Els té tothom, eh? *(Pausa.)*

Fem el bloc 66, exceptuant l'article que ja hem votat, que és el bloc que comença pel 23 bis i acaba per la disposició final quarta. Sí? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquest bloc queda aprovat per 103 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar la votació 67, que són els articles –aquí els puc dir tots– 40, apartat 3; 47; 50 bis; 73, apartat 5, i disposició final segona.

Comença la votació.

Amb 73 vots a favor, 48 en contra i 9 abstencions, queden aprovats.

Passem a votar la votació 68, que comença per l'article 23 i acaba per la disposició final primera bis.

Comença la votació.

Aquests articles queden aprovats amb 73 vots a favor, 18 en contra i 39 abstencions.

Passem a votar la votació 69, que són els articles 62, apartat 1, i 62, apartat 3.

Comença la votació.

Aquests articles queden aprovats amb 88 vots a favor, 38 en contra i 4 abstencions.

Finalment, votarem la resta del text del dictamen, que és la votació 70.

Comença la votació.

El projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic *(crits de «Sanitat i educació, i menys formigó!» en el sector del públic)* per al 2023 ha estat aprovat per 74 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció. Disculpin... *(Aplaudiments.)*

Moltes gràcies, diputats i diputades.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i onze minuts.